

Karl May (1842–1912): Skatten i Silversjön (1890–91). Indianbok för ungdom.
Översättning av A. Berg. Andra upplagan, Stockholm 1932.

Texten i denna fil är omställd till frakturstil (typsnittet Mars-Fraktur i utförande av Gerhard Helzel) under år 2004 (förlagan har antikvastil). Antikvastil (typsnittet Englische Antiqua i utförande av Gerhard Helzel) är i frakturversionen av denna indianbok använd till återgivande av några ord och fraser på vissa främmande språk, t.ex. engelska och spanska. I frakturstilen gängse ligaturer (sammanfogade bokstäver) äro införda, t.ex. č för ek, č för eh, ſch för sch, ſt för st, ſi för si, ſ och ſſ för ss, ſt för ft, fi för fi, ff för ff, ll för ll, ſk för sk samt åtskillnad emellan det långa ſ (begränsnings-s) och det runda ſ (slut-s). Övrig anpassning till frakturstilen omfattar bl.a. införande av tecknen „ och “ såsom anföringstecken kring repliker samt » respektive « för övriga citat, där antikvaflen har de senare i bägge fallen.

Denna fil heter `<sis14.pdf>` och innehåller kapitel 1–4. Den kan hämtas ifrån `<http://generaldepoten.bravepages.com/sis/>` där även `<sis58.pdf>` finnes, vilken innehåller kapitel 5–8. Hela texten i samma utförande finnes i en enda fil `<sis.pdf>` på `<http://www.geocities.com/reseskildring/sis/>`.

Indianboken »Skatten i Silversjön« av Karl May finnes även i sin helhet i antikvastil i filen `<sis1.pdf>` eller `<sis2.pdf>`. Hänvisning till sida med länkar till dessa filer finnes på ovan angivna plats.

Läsning av texten i filerna `<sis14.pdf>` och `<sis58.pdf>` eller `<sis.pdf>` anbefalles framför läsning av texten i filen `<sis1.pdf>` eller `<sis2.pdf>`, då frakturstilen genom sin skönhet betydligt förhöjer läsoplevelsen — i synnerhet för dem, som verkligen tycka om att läsa och ej blott vilja komma åt innehållet. Den ovane kan därvid ha antikvatexten i `<sis1.pdf>` till hands såsom »stödhjul« i början.

Dels för att underlätta läsningen för den vid fraktur ovane och dels för att främja de detaljrika frakturbokstävernans tydlighet på små skärmar är brödtexten i denna fil ovanligt stor. Det kan därför ibland vara lämpligt att förminska sidorna till mindre format vid utskrift, t.ex. genom att placera två sidor vid sidan om varandra på ett liggande A4-ark.

De i denna fil använda typsnitten kunna hämtas ifrån Gerhard Helzels sida `<http://www.romana-hamburg.de/fraktur1.htm>`.

Denna fil är senast ändrad den 8.10.2006 (åttonde oktober år tvåtusensex). Äldre versioner av denna fil innehålla upptäckta fel och böra förstöras.

Skatten i Silversjön

Indianbok för ungdom

av

Karl May

Översättning av

N. Berg

Stockholm 1932 (avskrift 2001 2002).

Första kapitlet.

Det var vid middagstiden en varm junidag, som »Dogfish«, en av Arkansas=flodens största ångare, piskade flodens vågor med sina väldiga skovelhjul. Den hade lämnat Little Rock tidigt på morgonen och skulle snart nå Lewisburg.

Den tryckande värmen hade drivit första klassens passagerare in i hytter och salonger, och de flesta däckspassagerarna hade lagt sig bakom fat, kistor och annat fraktgods, som lämnade en smula skugga.

För dessa passagerare hade kaptenen under en tältduk låtit inrätta en bar, på vilken stodo allehanda slags flaskor, vilkas rafflande innehåll ingalunda lämpade sig för bortskämda gommar. Bakom disken satt bartändern med slutna ögon, loj av hettan, nickande med huvudet.

När han någon gång lyfte på ögonlocken, gick ett sakta kraftuttryck över hans läppar. Detta hans missbehag gällde en flunga av tjugu män, vilka sutto i en krets på däckets och låto tärningsbägaren gå ur hand i hand. Man spelade om den s. f. »drinken«; det vill säga, den förlorande hade att betala en drink för varje medspelande. I följd härav hindrades bartändern från den slummer, han så gärna åstundade.

Dessa män hade tydligen icke träffats för första gången här på ångbåten, ty de tyktes noga känna varandras affärer, efter vad man kunde döma av deras yttranden. Men som ett undantag från denna förtrolighet fanns det en, som man bevisade ett slags respekt. Man kallade

honom Cornel, en sedvanlig förvrängning av ordet Colonel, överste.

Denne man var lång och mager; hans skarpa och spetsiga ansikte omramades av ett rött borstigt skägg; rött var också det kortstubbade håret, vilket man mycket väl kunde se, eftersom han skjutit den gamla och slitna filthatten långt tillbaka i nacken. Hans dräkt bestod av grova spikbeslagna läderskor, nanfinbyxor och en kort tröja av samma tyg. Om höfterna hade han virat en röd franjad duk, ur vilken ett knivskaf och tvenne pistolkolvar stucko upp. Bakom honom lågo ett tämligen nytt gevär och en rensel.

De andra männen voro lika vårdslost klädda, men alla väl beväpnade. Det fanns ej en enda bland dem, som man skulle velat skänka sitt förtroende. De spelade med verklig lidelse och använde så råa uttryck, att en anständig människa icke skulle velat stanna hos dem.

Kaptenen hade lämnat kommandobryggan och gått återut till styrmannen för att ge denne några befallningar. Då detta var gjort, sade den sistnämnde: „Bad säger ni om de där gossarna, som spela tärning, kapten? De äro sådana passagerare, man inte gärna ser komma ombord.“

„Well, sir. Jag för min del håller dem för riktiga tramps. Jag vill hoppas, att de hålla sig lugna så länge de befinna sig här ombord!“

„Jag vill inte råda dem att göra oß omak. Vi ha armar nog ombord för att kasta dem över bord. Gör för övrigt flart till landläggning; inom tio minuter ha vi Lewisburg i sikte.“

Kaptenen återvände till kommandobryggan för att ge nödiga order om landningen. Snart såg man husen i Lewisburg, vilka fartyget hälsade med ett långdraget tjut från ångpipan. Från bryggan gavs tecken, att passagerare och gods funnos att hämta.

Denna ort var då för tiden ej alls av samma betydelse som i våra dagar. Vid tilläggsplatsen stodo endast några få människor; det var blott några kolli att taga ombord, och endast tre passagerare, som stego ombord.

En av dessa var en vit med högrest, ovanligt kraftfull gestalt och tjockt, svart helskägg. På huvudet satt en gammal bäverskinnsmössa, som under årens lopp blivit nästan hårlös. Hans dräkt bestod av byxor och jacka av tjockt grått linne. Ur det breda läderbältet framstucko två revolverar och en kniv. Dessutom hade han en tung dubbelbössa, vid vars kolv en lång hxa var fastbunden för att lättare kunna bäras.

Då han betalt biljetten, kastade han en forskande blick över däck. De välklädda salongspassagerarna syntes inte intressera honom.

Hans ögon föllo på de andra, som nu rest sig från spelet för att betrakta de nykomna. Han såg Cornel; men hans blick lämnade honom genast, som om han alls inte märkt honom; men i det han drog upp de nedhasade skafsten på sina vattenstövlar över sina väldiga knän, mumlade han för sig själv: „Behold! Om inte det är den röde Brinkley, så vill jag rökas och ätas med skalet! Det är säkert inte för något gott ändamål, han trummat ihop en sådan skara boys. Jag hoppas, att han inte känner igen mig.“

Den, som han åsyftade, hade också sett honom och studsat. „Ser ni den svarte där? Känner någon honom?“ Han vände sig halbvissande till sina kamrater. Frågan blev med nej besvarad.

„Jag måste ha sett honom förr och det under omständigheter, som för mig inte voro angenäma. Något dunkelt minne därom föresvävar mig.“

„Då måste han också känna dig“, menade en. „Han har sett oß, men inte alls fäst sig vid dig.“

„Om! Kanste kommer jag på tråden! Eller ännu bättre, jag skall fråga honom om hans namn. När jag får höra det, bör jag snart veta, var jag mött honom. Ansikten kan jag nog glömma, men inte namn. Låt oß spela om en drink med honom!“

„Om han går in på det!“

„Gör han icke det, vore det en blodig fränkning. Den, som nefar att låta bjuda sig på en drink, har man här i landet rätt att svara med kniven eller pistolen, och om man sticker ned den förfördelande, gal inte en tupp för den saken.“

„Men han ser ju just inte ut, som om man skulle kunna tvinga honom till något, som ej behagar honom.“

„Pshaw! Vad håller du om?“

„Ja, slå vad, slå vad!“ ljöd det i kretsen. „Den, som förlorar, betalar tre glas till var och en.“

„Gärna för mig“, svarade Cornel.

„Mig också“, svarade den andre. „Men det måste ges tillfälle till revanche. Tre vad och tre drinks.“

„Med vem?“

„So, först med den svarte, som du påstår dig känna, utan att veta, vem han är. Så med en av de där gentle-

männen, som ännu stå där och gapa efter stranden. Vi ta den stora karlen, som står bakom en jätte bland dvärgarna. Och till sist den röde indianen, som kom ombord tillsammans med sin son. Eller är du rädd för honom?"

Ett allmänt skratt skallade som svar på denna fråga, och Cornel sade i föraktfull ton:

„Jag skulle vara rädd för den där röda räkeln? Pshaw! Mycket förr då för jätten, som du vill skicka mig på. All devils, den karlen måste vara stark! Men just sådana där giganter bruka vara minst morska, och han är just så klädd, att han helt säkert bara förstår att umgås i salonger, och inte med sådant folk som vi. Alltså, jag går in på vadet. En drink på tre glas för var och en av de tre. Och nu till verket!"

Han hade ropat de första tre satserna så högt, att de måste ha hörts av passagerarna. Därför riktades också allas ögon på Cornel. Man såg, att såväl han som hans kamrater redan voro halvdruckna.

Cornel lät fylla glaset, tog sitt i handen, gick lös på den store svartskäggige, som ännu befann sig i närheten, och sade: „Good day, sir! Får jag lov att bjuda er detta glas. Jag anser er naturligtvis för en gentleman, ty jag dricker bara med verkligt nobelt folk och hoppas, att ni vill tömma det till min välgång!"

Den tilltalades helskägg blev brett och drog sig åter tillsammans, varav man kunde sluta, att ett leende drog över hans ansikte. „Well", svarade han; „jag har ingenting emot att göra er till viljes, men önskar gärna veta, vem som bevisar mig denna ära."

„Alldeles rätt, sir! Man måste veta, med vem man dricker. Jag heter Brinkley, Cornel Brinkley, om ni behagar. Och ni?“

„Mitt namn är Großer, Thomas Großer, om ni ej har något däremot. Till er välgång, alltså, Cornel!“

Han tömde glaset, varvid de andra också drucko ur. Cornel kände sig som segrare, betraktade honom nästan förolämpande från huvud till fot och sade: „Det förefaller mig som ett tyfkt namn. Ni är alltså en fördömd dutchman,¹ he?“

„Nej, men en tyf,² sir“, svarade den andre i den vänligaste ton, utan att låta påverka sig av den andres grovhet. „Er »fördömda dutchman« får ni skicka till en annan adress. På mig passar den inte in. Tack alltså för drinken och därmed basta!“

Han vände sig tvärtom och gick hastigt därifrån, i det han sakta sade för sig själv: „Alltså verkligen den där Brinkley! Och nu fallar han sig Cornel! Den karlen har inte något gott i sinnet. Vem vet, hur länge man kommer att färdas tillsammans med honom. Jag skall ha ögonen öppna!“

Brinkley hade visserligen vunnit första delen av vadet, men såg inte vidare segerstolt ut. Hans min hade blivit en annan; den antydde, att han kände sig förargad över något. Han hade hoppats, att Großer skulle vägra att dricka och först genom hotelser förmå sig därtill, men denne hade varit klokare än så. Detta retade Cornel.

1 I översättningen står på bägge ställen »dumancht«, vilket här är rättat till tyfska textens »Dutchman«.(Anm. vid avskrift).

2 I tyfska texten står »German« (Anm. vid avskrift).

Därför närmade han sig sitt andra offer, indianen, sedan han låtit fylla sitt glas på nytt.

Med Großer hade nämligen två indianer kommit ombord, en äldre och en yngre, vilken kunde räkna omkring femton år. Den omiöfkännliga likheten av deras anletsdrag lät förmoda att de voro far och son. Som om de skydde andra människor, hade de dragit sig åt sidan och stödde sig nu mot en manshög bastant trälåda, som var lika lång som bred.

Där tycktes de ej ägna sin omgivning minsta uppmärksamhet, och till och med nu, när Cornel kom mot dem, lyfte de icke ögonen, förrän han stod alldeles framför dem och tilltalade dem:

„Svettigt väder i dag, eller hur, ni röda pojkar! Då smakar en drink bra. Se här, min gubbe, tag detta och följ dig i munnen!“

Indianen rörde ej en lem och svarade på bruten engelska: „Not to drink — inte dricka.“

„Bad, du vill inte“, röt ägaren till det röda skägget. „Det är en drink, förstår du, en drink! Att få en sådan tillbakavisad är för varje sann gentleman en blodig skymf, som måste vedergällas med kniven. Alltså, vill du dricka eller inte? Dock måste jag först veta, vem du är. Hur heter du?“

„Nitropan=hauen“, svarade den tillfrågade lugnt.

„Till vilken stam hör du?“

„Tonkawa.“

„Alltså till dessa tama rödsfynn, som frukta för varenda katt, till och med för den minsta lilla kattunge! För dig tänker jag inte krusa. Alltså, vill du dricka?“

„Jag dricker inte eldvatten.“

Trots den hotelse, som Cornel utslungat, sade han detta lika lugnt som förut. Men Cornel gav honom i samma ögonblick en vinande örfil: „Här din lön, din röda stackare“, ropade han. „jag vill inte hämnas på annat sätt, eftersom en sådan kanalje står alltför lågt under mig.“

Snarpt var slaget utdelat, förrän indiangoßens hand for in under hans mantel, tydligen efter något vapen, och på samma gång flög hans blick till faderns ansikte för att se, vad denne skulle säga eller företa sig.

Den rödes ansikte hade till den grad förändrats, att man nu icke skulle kunnat känna igen det. Hans gestalt tycktes väga, hans ögon blixtrade, och över hans drag flög ett uttryck av vild energi. Men lika hastigt sänktes åter hans ögonlock, hans kropp föll ihop, och hans ansikte antog sitt förra ödmjuka uttryck.

„Nå, vad säger du om det?“ frågade Cornel hånfullt.

„Nitropan=hauen tacka.“

„Smakade örfilen dig så bra, att du tackar för den? Nå, då kan du få en till!“

Han höjde åter sin hand, men då indianen blixtnabbt sänkte huvudet träffade han med handen lådan, mot vilken indianerna stödde sig, så att det gav ett dovt genljud. Då ljud från dennas inre ett kort skarpt fräsande, som hastigt svällde ut till ett vilt, åflickt rytande.

Cornel sprang några steg tillbaka, släppte sitt glas och ropade med förskräckt röst: „Heavens! Vad är det? Vad döljes för odjur i denna låda? Är det tillåtet? Det kan ju främja döden på en, eller åtminstone ett slagansfall!“

Förskräckelsen hade icke gripit honom allena utan också de andra passagerarna. Männan på däck hade liksom

Cornel uppgivit höga rop av fasa. Endast fyra av dem hade icke blinkat, nämligen den svartskäggige, som nu satt längst fram i fören, den jättelike herrn, som Cornel ämnade inbjuda till den tredje drinken, och de båda indianerna. Rytandet hade även hörts i hytterna under däck, varifrån damer under högljudda skrik kommo uppspringande för att göra sig underrättade om huruvida någon fara hotade.

„Det är ingenting, ladies and messieurs“, svarade en välklädd herre, som också just kommit upp ur sin hytt. „Bara en liten panter, en liten panter, ingenting annat! En den som allra sötaste Felis panthera, bara en liten svart en, en liten svart en, messieurs!“

„Huru, en svart panter“, ropade en liten glasögonprydd herre, på vilken man lätt kunde se, att han var mera förtrogen i zoologiska arbeten än i praktiskt umgänge med vilda djur. „Den svarta pantern är ju ett det allra farligaste odjur! Han är större och längre än lejonet och tigern. Han mördar av ren blodtörst och icke blott av hunger. Hur gammal är han?“

„Bara tre år, sir, inte äldre.“

„Bara? Det fallar ni bara! Då är han ju fullbuxen! Min gud! Och ett sådant odjur befinner sig här ombord! Hur kan det försvaras?“

„Av mig, sir, av mig“, svarade den elegante främlingen, i det han bugade sig för damerna och herrarna. „Tillåt att jag presenterar mig, myladies och gentlemen! Jag är den berömde menageriägaren Jonathan Boyler och befinner mig sedan någon tid med mina djur i Van Buren. Då denna svarta panter för min räkning anlände till New Orleans, begav jag mig dit med mina erfarnaste

djurtämjare för att hämta honom. Kaptenen på denna båt gav mig tillåtelse att in skeppa honom, under villkor likväl att passagerarna om möjligt ej skulle få reda på, i vilket sällskap de befunno sig. Därför utfordrade jag honom nattetid, och har givit honom en hel kalb, för att han skall äta sig så proppmätt, att han sover hela dagen och knappt kan röra sig. Jag hoppas bara, att de ärade herrarna och damerna inte vidare taga någon notis om den lilla panterns närvaro, vilken ju inte behöver störa det allra minsta."

"Huru", svarade herrn med glasögonen, "behöver det inte störa! Inte ta någon notis! Vid alla milda makter! Skall jag verkligen nödgas bo på detta fartyg tillsammans med en svart panter! Jag vill bli hängd, om jag går in på det! För honom genast i land!"

"Men, sir, det är verkligen inte den minsta fara för handen", försäkrade menageriägaren, "Se bara på den starka lådan och — —"

"Bah", avbröt den lille mannen, "den lådan kan jag sparka sönder, hur mycket lättare då pantern?"

"Tillåt mig säga, att ini lådan befinner sig den egentliga järnburen, som tio lejon eller pantrar inte skulle förmå genombryta."

"Är det sant? Visa oss buren! Vi måste veta, hur vi ha det", ropade flera röster.

Menageriägaren var yankee och grep tillfället i flykten att göra en god affär av denna allmänt uttryckta önskan. "Mycket gärna, mycket gärna", svarade han. "Men, myladies och gentlemän, det är dock lätt att inse, att man inte kan få se buren, utan också se pantern. Men

detta kan jag inte tillåta utan en liten ersättning. Jag ber, myladies och mylords, en dollar per person!"

Han tog av sin hatt och infasserade penningarna, under det hans djurtämjare, som han tillfallat, träffade de nödiga förberedelserna.

Cornel begagnade tillfället att göra sina kamrater följande förslag:

„Hör, boys, jag har vunnit ett vad och förlorat det andra. Det kvittar. Det tredje hålla vi inte om tre glas brandy, utan om en dollar i entré, som vi måste betala. Gå ni in därpå?"

Naturligtvis antogo kamraterna förslaget, ty jätten såg icke ut, som om han skulle låta främma sig.

„Gott", mumlade Cornel, som det myckna brännvinet gjorde segervið.

„Giv nu akt på, hur bestedtligt denne Goliath kommer att dricka med mig?"

Han lät fylla glaset och närmade sig sedan mannen i fråga. Dennes kropp kunde verkligen kallas jättelik. Han var längre och grövre än den svartfäggige, som kallat sig Großer. Hans ansikte var brunstekt av solen; hans manliga drag ägde djärva linjer, och hans blå ögon hade denna egendomliga, obefrikliga blick, som utmärker människor, vilka leva på vida slätter, där horisonten ej är trångt begränsad.

Ytterliga må tilläggas, att hans ansikte var slätrafat, att han kunde vara omkring fyrtio år, och att han bar en elegant resdräkt. Vapen såg man ej till hos honom. Han stod och samtalade med passagerarna. Även kaptenen befann sig i hans sällskap.

Då kom Cornel fram, ställde sig bredbent framför sitt tillämnade offer nummer tre och sade: „Sir, jag bjuder er en drink. Jag hoppas, att ni inte nekar att säga mig, en veritabel gentleman, vem ni är.“

Den tilltalade kastade en förvånad blick på honom och vände sig bort för att fortsätta det samtal, som avbrutits av den fräcke gynnaren.

„Pooh“, utropade denne. „Är ni döv, eller är det med avsikt, ni inte vill höra mig? Det senare vill jag inte råda er till, ty jag förstår inte skämt, om man avslår min drink. Jag råder er att ta exempel av indianen.“

Den hotade ryckte lätt på axlarna och sade till kaptenen: „Ni har ju hört, vad den där slyngeln säger?“

„Yes, sir, varje ord“, nickade den tillfrågade.

„Well, så är ni mitt vittne, att det inte är jag, som utmanat honom.“

„Huru“, brusade Cornel upp. „Ni fallar mig slyngel? Och ni tillbakavisar min drink? Vill ni det skall gå med er som med indianen, som jag — —“

Han hann icke mer, ty i samma ögonblick erhöll han ett slag av den jättelike, som förpassade honom ett långt stycke över däckets. Där låg han ett ögonblick som förlamad, men rusade i nästa ögonblick hastigt upp, ryckte fram kniven, och störtade mot sin vederdeloman.

Denne hade stuktit båda händerna i byxfickorna och stod där så lugn, som om icke minsta fara hotade honom, och som om Cornel alls inte funnits tillstädes. Men denne vrålade i vilt raseri: „Hund, du gav mig en örfil! Det skall kosta ditt blod!“

Flera av männen och även kaptenen ville springa emellan, men jätten tillbakavisade deras hjälp med en

energisk kastning på huvudet, och då Cornel kommit honom två steg in på livet, lyfte han det högra benet och gav honom en så eftertrycklig spark i magen, att den träffade åter tumlade över ända.

„Nu kan det vara nog, ty annars — — —“, ropade Goliath hotfullt.

Men Cornel sprang åter upp, stäck kniven i bältet och drog, skummande av raseri, fram en av sina pistoler för att skjuta motståndaren. Men denne tog helt lugnt med högra handen en revolver ur fickan.

„Bort med pistolen“, ropade han med sitt lilla, men goda vapen riktat mot Cornels högra hand. En, två, tre, tunna, men skarpa smällar — och Cornel gav till ett tjut och lät pistolen falla.

„Se så, min gosse“, sade jätten. „Du skall inte så snart kunna ge flera örfilar, ifall man försmår att dricka ur samma glas, vari du förut sköljt din stora trut. Jag har plåstrat om handen på dig. Och om du ännu vill veta, vem jag är, så — — —“

„Förbannat vare ditt namn“, skummade Cornel. „Jag vill inte höra det. Men dig själv vill och måste jag klämma till. På honom, pojkar; go on!“

Nu visade sig, att dessa karlar bildade ett verkligt band, i vilket alla stodo för en. De drogo sina knivar och störtade fram mot jätten, som tycktes förlorad, om icke kaptenen skulle hinna ropa sitt folk till hjälp. Men den modige mannen sträckte fram en fot, höjde armen och ropade:

„Så kom då, om ni verkligen våga en dust med Old Firehand!“

Ljudet av detta namn hade ögonblicklig verkan. Cornel, som åter gripit sin kniv med sin osårade vänstra hand, hejdade sig bestört och ropade: „Old Firehand! All devils,³ vem kunde tro det! Varför sade ni inte det förr?

„Är det alltså bara namnet, som fredar en gentleman från edra oförfämdheter? Packa er i väg, håll er lugna i en vrå och kom inte mera för mina ögon, annars skall jag peppra er allesammans!“

„Well, vi få talas vid sedan!“ sade Cornel, i det han vände sig om och med sin blödande hand gick förut. Hans kamrater följde honom som hundar, som fått stryk. Där satte de sig ned, förbundo sin anförare, talade tyst och ivrigt med varandra, under det att de allt emellan kastade ondskesfulla blickar på den berömda jägaren.

Men icke blott på dem hade det vittberömda namnet gjort intryck. Det fanns väl ingen bland passagerarna, som ej förut hört talas om denne djärve man, vilkens hela liv utgjort en kedja av bragder och äventyr.

Kaptenen räckte honom handen och sade i den vänligaste ton, en yankee gärna kan åstadkomma: „Men, sir, jag skulle bara ha vetat det! Jag skulle ha avstått min egen hytt åt er. Det är en ära för »Dogfish«, att edra fötter beträtt hennes plankor. Varför har ni kallat er med ett annat namn?“

„Jag har sagt er mitt rätta namn. Old Firehand kallas jag emellertid av männen i västern, emedan elden från mitt gevär, riktat av min hand, alltid har en fördärvbringande verkan.“

³ I tyska texten här »Alle Teufel« på tyska, inte »All devils« på engelska. (Anm. vid avskrift år 2002.)

„Jag har hört, att ni aldrig skjuter bom?“

„Pshaw! Att skjuta bom är omöjligt! Varenda bra karl i västern skjuter lika bra som jag. Men ni ser, vilken fördel ett bekant frigarnamn har. Vore mitt inte så vida bekant, skulle det nu utan tvivel kommit till strid.“

„I vilken ni måst duka under för övermakten!“

„Tror ni det“, svarade Old Firehand, i det att ett självmedvetet, men ingalunda stolt leende drog över hans ansikte. „Så länge man bara kommer med knivar, hysjer jag ingen fruktan. Jag hade nog stått mig, tills edert folk hade hunnit till min hjälp.“

„Det skulle inte ha klickat!“

Nu lade Old Firehand märke till, att den svartskäggige närmade sig honom. „Tillåt mig att få trycka er hand, sir!“ sade han. Old Firehand räckte honom sin högra hand och frågade: „Hur långt skall ni resa?“

„Endast till Fort Gibson.“

„Det är långt nog!“

„Åh, sedan skall jag med båt mycket längre. Jag fruktar, att ni, den ryktbare mannen, som aldrig givit vika, anser mig för seg.“

„Varför det?“

„Därför att jag nyss antog den så kallade Cornels drink.“

„O, nej. Jag kan endast ge er beröm för, att ni var så besinningsfull. Men när han slog indianen, föresatte jag mig att giva honom en grundlig läxa, vilket nu också har skett.“

„Man må hoppas, att han tar varning därav. För övrigt, om ni har skjutit hans fingrar styva, så är det slut med honom som »västman«.

Men om den röde vet jag inte, vad jag skall tro."

"Hur så?"

"Han har burit sig åt som en riktig ynkrugg, men blev ändå inte alls förskräckt, när pantern röt till. Det får jag inte att stämma ihop."

"Nej, jag skall »stämma ihop« det åt er. Det är inte svårt att komma på det klara med honom."

"Såå, känner ni indianen?"

"Sett honom har jag aldrig, men hört deß mera talas om honom."

"Också jag hörde det namn, han uppgav. Det var ett ord, som kunde bringa tungan ur led. Det var mig o-möjligt att uppfatta det."

"Emedan han begagnade sig av sitt modersmål, antagligen för att icke låta Cornel förstå, med vem han hade att göra. Hans namn är Nintropan=haneh, och hans son heter Nintropan=homosch; det betyder: den stora björnen och den lilla björnen."

"Är det möjligt? Om denne far och son har jag verkligen ofta hört talas. Tonkawas ha urartat. Blott dessa båda Nitropan ha ärvt sina förfäders frigslystnad och driva omkring bland bergen och prärierna."

"Ja, de äro två duktiga karlar. Och nu tror ni väl inte längre, att det var av feighet, som de icke svarade Cornel så, som de egentligen bort."

"En annan indian hade genast förpassat karlen till säl-lare jaktmarker."

"Kanske. Men såg ni inte, hur sonen grep under sin mantel efter kniven eller tomahawken? Först när han fick se faderns orörliga ansikte, avstod han ifrån ögonblicklig hämnd. Men sannerligen de skola släppa sin res-

kamrat ur sifte förrän de dödat honom. Men ni sade ju Cornel ert namn, vilket jag igenkände som tyfft. Vi äro alltså landsmän."

"Huru, sir, är också ni tyfft", frågade Großer förvånad.

"Ja vißt! Mitt egentliga namn är Winter. Även jag skall fara ytterligare ett gott stycke med denna båt, och då få vi nog tillfälle att vidare talas vid."

"Jag heter Thomas Großer. Familjenamnet kastar man här bort, av Thomas gör man ett Tom, och emedan jag har ett så duftigt svart skägg, kallar man mig Svarte Tom."

"Huru?" utropade Old Firehand. "Ni är Svarte Tom, den berömda flottaren."

"Tom heter jag, flottare är jag, men berömd — det betvivlar jag."

"Det är ni! Det är ni, sir! Jag försäkrar er det med mitt handslag!"

"Jcke för högt, jag ber er, sir", varnade Tom. "Cornel där borta får inte höra mitt namn."

"Och varför inte?"

"Emedan han av detsamma skulle känna igen mig."

"Då har ni förut haft att göra med honom?"

"Något litet. Ni känner honom inte?"

"Jag såg honom i dag för första gången."

"Nå, se på hans skägg och röda hår och hör därtill, att hans namn är Brinkley."

"Vad säger ni! Alltså är han den röde Brinkley, som begått skufstreck i hundratal, utan att man kan överbevisa honom om ett enda?"

"Just han, sir. Jag har känt igen honom."

„Då skall jag ha honom i bättre uppsikt, om han stannar längre ombord. Och er måste jag lära känna närmare. Ni är en man, som passar mig. Om ni inte bundit er på annat håll, skulle jag kunna ha användning för er.“

„Ah“, menade Tom, i det han tankfullt stirrade i däck-
et, „äran att få vara hos er är mig mera värd än allt annat. Jag har just ingått ett avtal med några andra flottare, som ha gjort mig till sin ledare, men om ni kan ge mig tid att underrätta dem, låter det lätt ändra sig.“

„Gott! Men ni måste till en början ta er en hyttplats, så att vi få vara tillsammans. Vad ni får betala i mel-
langift därför, vill jag gärna ersätta.“

„Tack, sir. Vi flottare förtjäna också bra med pengar. Och just nu har jag alla fickor fulla, ty jag kommer nerifrån Vicksburg, där jag presenterat våra räkningar och förvandlat dem i valuta. Jag kan själv betala hyttplatsen. Men se, det tycks, som om föreställningen nu skulle ta sin början.“

Menageriägaren hade av lådor och balar anordnat flera rader sittplatser och inbjöd nu i högtravande ordalag publiken att ta plats.

Detta skedde. Cornel och hans karlar insunno sig ej, de hade förlorat lusten.

De båda indianerna hade icke tillfrågats, om de också ville ta plats.

De höllo sig på avstånd och tycktes skänka varken åskådarna eller buren, den ringaste uppmärksamhet, under det att dock ej det minsta, av vad som förhades, undföll deras skarpa blickar.

Nu stodo åskådarna framför den ännu tillslutna lådan. De flesta av dem hade inte klart begrepp om svarta pan-

trar. Huru förvånade blevo de därför ej, när nu lådans framvägg togs bort, och de fingo syn på djuret.

Detta hade allt ifrån New-Orleans legat i mörkret; lådan hade endast nattetid öppnats. Nu såg pantern för första gången åter dagsljuset, vilket bländade hans ögon. Han slöt dem och blev fortfarande liggande utsträckt. Så blinkade han, därvid märkte han de framför sittande människorna. I ett nu rusade han upp och upphävde ett ryttande, som kom flertalet av åskådarna att störta upp från sina platser.

Det var ett fullbuxet, präktigt exemplar, säkerligen en meter högt och utom svansen dubbelt så långt. Han fattade järnburens stänger med sina framtassar och ristade dem, så att buren skakade. Därvid visade han sina fruktansvärda tänder.

„Ja, myladies och gentlemän“, sade menageriägaren i förklarande ton, „den svarta arten av pantern har visserligen sin hemort på Sundaöarna. Men dessa djur äro små. Den äkta svarta pantern, vilken är mycket sällsynt, finnes i Nordafrika på gränsen av Sahara. Han är lika stark som, men mycket farligare än lejonet och kan släpa bort ett fullbuxet nötkreatur mellan sina käkar. Vad hans tänder duga till, skola ni strax få se, då utfordringen börjar.“

Djurtämjaren bar nu fram hälften av ett får och lade ned det framför buren. Då pantern såg köttet, betedde han sig som vansinnig.

En i maskinrummet anställd neger hade ej kunnat motstå sin nyfikenhet, utan smugit sig fram. Kaptenen såg honom och befälde honom genast återvända till sitt arbete. Då den svarte icke genast lydde, grep kaptenen en

i närheten liggande tågstump och tilldelade honom några slag. Nu förpassade sig negern hastigt undan, men blev stående i luckan till maskinrummet, gjorde bakom kaptenens rygg en ful grimas och skakade knytnäven. Som åskådarna endast såg på pantern, hade de intet märkt. Men Cornel såg det och sade till sina kamrater: „Den där negern⁴ förefaller inte vidare förtjust i kaptenen. Kanske kan han bli of till nytta. Vi skola hålla of väl med honom. Några dollars kunna göra underverk med en svart.“

Nu sköt djurtämjaren köttet in i buren mellan järnstängerna, mönstrade åskådarna med en forskande blick och visade så några ord till sin herre. Denne skakade betänksamt på huvudet, den andre tilltalade honom på nytt och tycktes söka skingra hans betänkligheter, ty ägaren nickade äntligen och förklarade inför dem, som stodo och sutto fring buren: „Myladies och gentlemän, jag må väl säga, att ni ha en ofantlig tur. En tämd svart panter har ännu aldrig blivit sedd, åtminstone icke här i staterna. Under sina tre veckors vistelse i New-Orleans har min djurtämjare emellertid tagit pantern under dressyr och förklarar sig nu vilja för första gången offentligen gå in till honom i buren och slå sig ned bredvid honom, om ni vilja ge honom hundra dollars?“

Djurtämjaren var en stark, utomordentligt muskulös man med en prägel av ofvanligt självmedvetande i sitt ansikte och tycktes fullständigt säker om att lyckas i sitt förehavande.

4 I tyfka texten »Dieser Nigger« (Anm. år 2002).

Pantern hade kastat sig ned över sin måltid, vars benknotor maldes sönder som knäckebröd mellan hans tänder, och tycktes helt och hållet upptagen av sitt fräfferi.

Den begärda summan blev snart hopsamlad. Hade man väl börjat en gång, skulle man väl kosta på sig hela skådespelet. Själva kaptenen blev så upplivad, att han började ingå vad.

„Sir“, varnade honom Old Firehand, „ingen oförsiktighet! Jag ber er att ej tillåta vågstycket. Just därför att mannen ännu ej är säker på djuret, bör ni inlägga er protest.“

„Protest“, skrattade kaptenen. „Pshaw! Är jag djurtämjarens far eller mor? Åger jag att befälla över honom? Bli han uppäten av pantern, så är det hans och panterns sak och inte min. Alltså gentlemän, jag påstår, att mannen inte kommer ut lika hel, som han stiger in, och sätter upp hundra dollar.“

Exemplet smittade. Flera vad ingingos, och det framgick, att desamma borde inbringa djurtämjaren inemot trehundra dollar, om hans vågstycke lyckades.

Jugenting hade avtalats om, huruvida djurtämjaren skulle vara beväpnad eller ej. Han hämtade sin totschläger, en piska med en explosiv kula i knoppen. Om djuret angrep honom, behövdes blott ett kraftigt slag för att ögonblickligen döda pantern.

„Jag litar till och med inte på en sådan där totschläger, sade Old Firehand till Svarte Tom, „en fyrverkeripjäs vore lämpligare, då odjuret genom en sådan skulle skrämmas tillbaka utan att dödas. Må dock var och en göra efter egen smak. Jag vill berömma det först, när det lyckats.“

Nu höll djurtämjaren ett kort tal till publiken och vände sig sedan mot buren. Han öppnade den solida regeln och stöt därpå åt sidan det smala galler, som bildade den vid påf fem fot höga dörren. För att komma in måste han bocka sig. Därvid behövde han båda händerna för att hålla upp dörren och, när han kommit in i buren, åter stänga den, han hade därför tagit totschlägern mellan tänderna och var alltså, om också blott för detta korta ögonblick, vapenlös. Bitterligen hade han många gånger förut varit inne i buren, men då under helt andra omständigheter. Då hade pantern icke under flera dagar befunnit sig i mörkret; så många människor hade ej befunnit sig i närheten, och ej heller hade maskinens buller därvid förekommit. Dessa omständigheter hade varken menageriägaren eller djurtämjaren tillräckligt övervägt, och nu visade sig också följderna.

Då pantern hörde gallret gnifla, vände han sig om. Djurtämjaren stack just in sitt nedböjda huvud — en blixtnabb rörelse från rovdjuret, och det hade huvudet mellan sina käftar och krossade det med ett enda bitt.

Det skri, som i detta ögonblick höjdes runt omkring buren, trotsar all beskrivning. Alla sprungo upp och rusade utom sig av fasa därifrån, utom menageriägaren, Old Firehand och Svarte Tom. Den förstnämnde sökte skjuta till dörren på buren, men detta var omöjligt, då liket låg till hälften in, till hälften utansför. Då försökte han fatta den döde vid benen och draga ut honom.

„För Guds skull, inte på det viset“, ropade Old Firehand. „Pantern slipper ut! Skjut in hela kroppen; mannen är ju ändå död. Då går dörren igen!“

Pantern låg framför det huvudlösa liket. Med köttflamorna mellan sina bloddrypande tänder höll han sina lysande ögon på sin herre. Han tycktes fatta dennes avsikt, morrade ilsket och kröp fram över liket. Hans huvud var nu endast några tum ifrån burens öppning.

„Fort, fort, han kommer ut“, ropade Old Firehand, „Tom, er bössa! Er bössa! En revolver skulle endast förvärra saken.“

Svarte Tom sprang efter sin bössa.

Från det ögonblick, djurtämjaren beträtt buren och intill detta, hade knappt mer än tio sekunder förflutit. Hela däckets bildade ett virrvarr av flyende och ångestfullt skrikande människor. Man hukade sig ned bakom lådor och fat och sprang åter upp, emedan man ej kände sig säker.

Kaptenen hade sprungit upp på kommandobryggan. Old Firehand följde honom. Menageriägaren flydde bakom burens bakvägg. Svarte Tom sprang efter sitt gevär. På vägen kom han att tänka på, att han bundit det tillsammans med sin hysa, och att han alltså icke genast hade det skjutfärdigt. Han stannade därför hos de båda indianerna, som han tänkt rusa förbi, och ryckte flintbössan ur handen på Stora björnen.

„Jag själv skjuta“, sade denne och sträckte handen efter geväret.

„Nej, låt mig“, ropade den skäggige; „jag skjuter i alla fall bättre än du.“

Han vände sig åter mot buren. Pantern hade nyss lämnat denna, lyfte sitt huvud och utstötte ett rytande. Svarte Tom lade an och tryckte av. Skottet smällde, men träffade ej. Hastigt ryckte han nu bössan från den

unga indianen och sände även skottet ur denna emot djuret, men med samma dåliga resultat.

„Alla skjutet! Ej känna geväret“, sade Stora björnen så lugnt, som om han sutte vid steken i sin wigwam.

Tyffen hörde ej på honom. Han slängde bössan åt sidan och sprang vidare mot fören, där de gevär, som tillhörde Cornels karlar, lågo. Dessa gentlemän hade icke haft lust att inlåta sig i strid med djuret utan skynsamt gömt sig.

Då ljud i närheten av kommandobryggan ett skri. En dam sökte fly upp på densamma. Pantern fick i samma ögonblick syn på henne. Han hukade sig ned och störtade i långa, smidiga satsar bort emot henne. Hon befann sig ännu nedanför, då Old Firehand var på femte eller sjätte trappsteget. I ett nu hade han gripit henne, svängde henne med starka armar över sitt huvud, där kaptenen mottog henne. Det hade varit ett par ögonblicks verk, och nu befann sig pantern vid kommandobryggan. Han satte båda framtassarna mot ett av trappstegen och drog redan tillsammans sin kropp för att göra språnget uppåt på Old Firehand. Denne gav honom emellertid med all kraft en spark på nosen och avskrade därpå de tre ännu kvarvarande kulorna i sin revolver mot hans huvud. Detta slags försvar var egentligen endast löjligt. Med en spark och några ärtstora revolverkulor skrämmas man minsann inte en svart panter; men Old Firehand hade nu ej tillgång till något verksammare försvarsvapen. Han var övertygad, att djuret nu skulle fasta sig över honom, men så skedde ej, utan pantern vände huvudet åt sidan, liksom om han betänkt sig bättre. Hade de på så kort håll avskjutna kulorna, som knappt kunde ha inträngt en linje i hans hårda skalle, i någon mån bedövat honom?

Eller hade sparken på den känsliga nosen varit för smärtsam, noga av, han riktade ej längre sina blickar på Old Firehand, utan emot fördäck, där en trettonårig flicka stod, förlamad av skräck, med båda armarna sträckta mot kommandobryggan. Det var dottern till den dam, som Old Firehand nyss räddat undan pantern. Barnet hade sett moderns fara och av förfäran blivit stående, där det ännu stod. Pantern tog tassarna från trappan, vände sig om, och störtade i långa språng mot flickan.

„Mitt barn, mitt barn!“ jämrade sig modern.

Alla skrek eller jämrade sig; men ingen rörde hand eller fot till räddning. Jo, en och just den, som man väl minst hade tilltrött en sådan djärvhet och sinnesnärvaro, nämligen den unge indianen.

Han hade med sin far stått ungefär tio steg från flickan. Då han märkte faran, hon svävade i, blixtrade det till i hans ögon. Han såg till vänster och höger, liksom sökte han en utväg till räddning; därpå lät han sin mantel falla från axlarna och ropade till sin far på tonkawaspråket: „Tiafaitat; scha schohana — bli kvar, jag skall simma!“

Med två språng stod han vid flickan, fattade henne i klädningsfärpet, störtade med henne mot relingen och svingade sig upp på den. Där blev han stående ett ögonblick för att se sig om. Pantern var honom tätt i hälarna och beredde sig just till språng. Snappt hade djurets tassar släppt däcket, förrän den unge indianen störtade från relingen ned i vågorna. Battnet slog ihop över honom och hans börda. Samtidigt sköt pantern, vilkens fart var för stor, för att han skulle kunna hejda sig, ut över relingen och ned i floden.

„Stopp och back!“ kommanderade kaptenen genom talröret ned till maskinrummet.

Maskinisten slog back; ångbåten stoppade och hölls där efter kvar på samma punkt, genom att hjulen endast togo så mycket vatten, som var nödvändigt för att hindra båten att driva.

Som faran nu var öfver skyndade passagerarna fram från sina gömställen till relingen. Barnets moder hade fallit i vanmakt; deß fader ropade nu med dånande stämmor. „Tusen dollars åt den, som räddar min dotter, tvåtusen, tretusen, femtusen, ännu mer!“

Jungen hörde honom. Alla stirrade öfver relingen ned i floden. Där låg pantern, en förträfflig simmare, med vitt utspärrade tassar på vattnet och såg sig om efter sitt bytte — förgäves! Den djärve gossen och flickan stodo icke till att se.

„De ha drunknat, ha slagits fördärvade av hjulen!“ jämrade sig fadern och slet i sitt hår. Då ljud från andra sidan fartyget den gamle indianens högljudda utrop: „Mintropan-homosch vara klof. Simma under skeppet, att pantern icke se. Vara här nedanfö.“

Alla störtade öfver mot styrbord, och kaptenen befallde, att en lina skulle utkastas. Ja, verkligen, tätt intill skeppets sida, simmade långsamt »Lilla björnen« med den unga medvetlösja flickan. Gossen fäste en av de utkastade linorna under flickans armar, och medan hon drogs upp, flättrade han åter ombord.

Han hälsades med skallande jubel, men gick stolt sin väg, utan att säga ett ord. Men då han kom framför Cornel, stannade han och sade så högt, att alla hörde det: „Nå, äro tonkawas verkligen så rädda för små katter?“

Cornel flydde med alla sina tjugu hjältar; men tonkawas ha utsatt sig för stor fara för att rädda passagerarna och flickan. Cornel snart höra mera av tonkawas!"

Just som den räddade bars in i kajutan, pekade styrmannen mot babord och ropade: „Se pantern! Se flotten!"

Alla sprungo över till den angivna sidan, där ett nytt och icke mindre oroväckande skådespel upprullade sig. Medan man var upptagen av det nyss berättade, hade man ej uppmärksammat en liten flotte av halm och vaxrör, på vilken två gestalter sutto, vilka från den höga flodstranden försökte nå ångbåten, i det att de arbetade med provisoriska åror av trädgrenar. Den ena av dem var en gosse, den andra tycktes vara en på besynnerligt sätt utflutad kvinna. Man såg en huvudbonad, lik en gammal kassett, och därunder ett fylligt, rödkindat ansikte med små ögon. Den övriga gestalten var dold i en vid säck eller något dyligt, vars snitt och fason ej voro lätt att bestämma, när personen ej stod, utan satt. Svarte Tom stod bredvid Old Firehand och frågade: „Sir, känner ni denna kvinna?"

„Nej, är hon då så bekant, att jag bör känna henne?"

„Ja visserligen! »Hon« är nämligen inte en kvinna, utan en man, en präriejägare och trapper. Och där ha vi pantern. Nu skall ni få se, vad en kvinna, som är karl, kan uträtta."

Han lutade sig över relingen och ropade nedåt: „Hallå, tant Droll, påß upp! Han vill spisa dig!"

Flotten var ännu vid påß femtio fot från ångbåten. Pantern simmade fortsarande fram och åter kring sidan av denna, spanande efter sitt byte. Nu fick han syn på

flotten och styrde kurs på den. Den så kallade tant Droll fastade en blick upp mot däck, igenkände den, som ropat henne, och svarade i gäll falssett: „Good lack, är det du, Tom? Gläder mig högeligen att se dig. Vad är det för ett djur?”

„En svart panter, som sprungit över bord. Laga dig undan! Fort, fort!”

„Åhå, tant Droll går inte ur vägen för någonting, inte ens för en panter, han må vara svart, blå eller grön! Skall nog gå i land med det, gamle Tom. Var skall man emellertid fjuta ett sådant där kreatur, om det är nödvändigt?”

„J ögat”, svarade Old Firehand.

„Well! Så skola vi låta den där vattenrättan komma an.” Han drog in årorna och fattade bössan, som låg bredvid honom. Flotte och panter närmade sig helt hastigt varandra. Rovdjuret blickade med vidöppna, skarpa ögon på fienden, som lade an med geväret, siktade snabbt och sköt. Att lägga bort bössan, gripa till årorna och driva tillbaka flotten var ett ögonblicks verk. Pantern var försvunnen. Där man sist sett honom, utmärkte en blodig virvel platsen för hans dödsstrid; så såg man honom åter dyka upp längre bort, orörlig, död; där drev han några sekunder och drogs sedan åter ned i djupet.

„Ett mästerskott!” ropade Tom från däck, och passagerarna instämde högljutt, endast menageriägaren teg; han hade förlorat både sin panter och sin djurtämjare.

„Två skott var det”, svarade den besynnerlige gestalten från flotten. „Ett i vart öga. Vart går den här ångbåten?”

„Så långt vattnet räcker till”, svarade kaptenen.

„Vi vilja följa med och ha därför byggt oß den här flotten. Vill ni ta oß ombord?“

„Kan ni betala biljetten, madame eller sir? Jag vet sannerligen inte, om jag skall befordra er som man eller fruntimmer.“

„Som man, sir. Jag är nämligen tant Droll, förstår ni, om det är nödvändigt. Vad biljetten angår, brukar jag betala med klingande mynt.“

Först steg gossen upp, därpå fastade den andre sin bössa över skuldran, fattade linan, stötte flotten ifrån sig och flättrade med en eforres vighet upp på däck, där han mottogs med häpna blickar.

Andra kapitlet.

Nordamerikas förenade stater äro, trots, eller snarare till följd av, sina frisinnade institutioner, härden för högst sällsamma sociala landsplågor, vilka i europeiska stater skulle vara fullkomligt otänkbara.

Då vid en viß tid ett svårare betryck vilade över handel och vandel, tusentals fabriker stodo stilla och tusentals arbetare blevo utan arbete, begåvo sig de arbetslösa på vandring och närbelägna stater blevo formligen översvämmade. Snart inträdde emellertid en svringsproceß, så att de ärliga grepo sig an med arbete, var helst de funno något, om det också ej var så särdeles lönande och till på köpet ansträngande. De togo mestadels anställning vid farmarna vid skördetiden och kallades därför gementligen harvesters, skördearbetare.

De arbetsfhygga elementen däremot förenade sig till band, vilka under mord, brand och plundring frestade livet. Medlemmarna av dessa sjonko snart till de lägsta graderna av sedligt fördärv och anfördes av män, vilka måste fly civilisationen, emedan lagens arm höjdes hotande över deras huvuden. Dessa tramps (vagabonder) uppträdde vanligen i större hopar, stundom ända till trehundra man starka och däröver. De överföllu ej blott ensamt liggande farmer, utan till och med mindre städer och utplundrade dem fullständigt.

Som dylika tramps hade kaptenen och sthyrmannen på »Dogfish«, som vi förut sett, ansett Cornel Brinkley och hans kamrater. Denna förmodan kunde dock, också om

den var riktig, ej innebära något skäl till fruktan. Sällskapet var blott ungefär tjugu man stark och alltså alldeles för svagt att uppträda emot fartygsbesättningen och de övriga passagerarna, dock vore försiktighet och vaksamhet ingalunda överflödiga.

Cornel hade naturligtvis också fäst sin uppmärksamhet vid den sällsamma figur, som nalkades båten på den bräckliga flotten, och som så där i förbigående nedlade det farliga rovdjuret. Han hade skrattat, då Tom nämnde det lustiga namnet tant Droll. Men nu, då främlingen besteg däcket, och han närmare betraktade dennes ansikte, rynkade han sina ögonbryn och gjorde ett tecken åt sitt folk. Han förde dem längst fram på fördäck och svarade, då man frågade honom om orsaken till detta återtåg: „Den där karlen är visst inte så löjlig, som han ser ut. Jag säger er alla, att vi måste ta oß till vara för honom. Han är i själva verket ett original, men också samtidigt en av de farligaste polis-spioner, man kan tänka sig.“

„Pshaw! Tant Droll en polis-spion! Den mannen må gärna vara allt, vad du behagar, och jag skall tro det — blott icke detektiv!“

„Och ändå är han det. Jag har hört talas om tant Droll; han skall vara en halvförtryckt trapper, som för sin lustighets skull står på den bästa fot med alla indianstammarna. Men nu, då jag sett honom, känner jag honom bättre. Denna tjocka människa är en detektiv, och det så sant, som vore det tryckt. Jag har råkat honom där uppe i Fort Sully vid Missouri, där han knep en kamrat mitt ibland oß och överantvordade honom åt repet, han ensam, trots att vi voro över fyrtio man.“

„Det är otänkbart. Ni kunde väl åtminstone ha borrarat fyrtio hål i kroppen på honom!“

„Nej, det kunde vi inte. Han arbetar mer med list än våld. Se bara på hans små listiga mullvadsögon! Ingen myra i tätaste gräset undgår dem. Han hänger sig med den största oemotståndligaste vänskap fast vid sitt offer och smäller igen fällan, innan man ens har en tanke på överrumpling.“

„Känner han då dig?“

„Det tror jag knappt. Han hade den gången ingen anledning att fästa någon uppmärksamhet vid mig; det är längesedan, och jag har nog förändrat mig sedan deß. Dock är det rådligt, att vi hålla öf i skinet, så att vi ej väcka hans uppmärksamhet. Jag tänker, att vi kunna göra en god kupp här, och jag skulle inte vilja, att han kom öf i vägen. Old Firehand är den ryktbaraste jägaren i västern. Svarte Tom har också visat sig som en karl, med vilken man måste räkna, men tant Droll är ännu farligare än dessa båda. Tag er i akt för honom och låtsas helst, att ni alls inte märka honom.“

Så farlig, som Droll utmålades av Cornel, såg han fannerligen icke ut; snarare måste man vid hans åsyn göra sig all möda att icke brista i skratt.

Hans huvudbonad utgjordes varken av hatt eller mössa eller luva, och likväl kunde man beteckna densamma med vart och ett av dessa namn. Rocken var mycket lång och synnerligen vid och sammanfogad av idel lappar och stycken av läder, det ena sytt på det andra. På framvidan voro rockens kanter försedda med korta remmar, vilka ersatte de felande knapparna. Som detta sällsamma klädesplagg's stora längd och vidd försvärade gången, hade

mannen skurit upp det ifrån underkanten och upp till midjan och därpå bundit de båda hälfterna om benen, så att de bildade vida säckbyxor. Ett par läderfkor bildade nedtill avslutningen. Ärmarna på denna rock voro också ovanligt vida och alldeles för långa. Han hade därför sytt ihop dem nedtill och längre upp på undersidan skurit upp två hål, genom vilka han stack ut händerna. På detta sätt bildade ärmarna två nedhängande läderfickor, i vilka allehanda ting kunde förvaras.

Genom detta plagg erhöll mannens figur ett oformligt utseende, och ytterst skrattretande verkade deßutom det runda, rödkindade, ogement vänliga ansiktet, vars små ögon voro i oavbruten rörelse, på det att ingenting måtte undgå dem. I handen bar han en dubbelbössa, vilken tydligen besatt en vördnadsbjudande ålder.

Gossen i hans sällskap kunde vara omkring sexton år. Han var blond, grovbyggd och såg allvarsam och trotsig ut. Hans dräkt bestod av hatt, jaktstjorta, byxor, strumpor och skor, alltsammans av skinn. Utom med en flintbössa var han beväpnad med en kniv och en revolver.

Då tant Droll beträdde däckets, räckte han handen åt Svarte Tom och ropade med sin falcettstämma: „Welcome, gamle Tom! Vilken överraskning! Vilken evighet, sedan vi sågo varandra! Varifrån och varthän?“

De skakade hand på det hjärtligaste, och Tom svarade: „Från Mississippi. Skall till Kansas, där jag har mina flottkarlar i skogarna.“

„Well, all right. Vi ha alltså samma väg. Jag skall också dit och längre ändå. Så alltså vara tillsammans en smula. Dock först och främst biljetterna, sir. Vad ha vi att

betala, jag och den här lille mannen, om det är nödvändigt?" Denna fråga var ställd till kaptenen.

„Det beror på hur långt ni skall, och på vilken plats ni far“, svarade denne.

„Plats? Tant Droll tar alltid första; alltså hytt, sir? Och hur långt? Låt oss tills vidare säga Fort Gibson. Kunna ju alltid sedan göra lasset längre? Ni tar väl emot nuggets?“⁵

„Ja, gärna.“

„Men hur står det till med guldvägen? Är ni ärlig?“

Denna fråga kom så hastigt fram, och de små ögonen blinkade därvid så klipst, att den alls icke kunde upptas illa. Emellertid låtsades kaptenen, som om han blev ond, och svarade: „Fråga inte så där en gång till, ty då kastar jag er genast över bord!“

„Oho, tror ni, att tant Droll är så lätt att förpassa i det våta? Då misstär ni er betydligt. Försök bara en gång!“

„Nå“, sade kaptenen, „mot damer måste man vara artig, och som ni är en tant, så hör ni ju till det täcka könet. Jag vill därför inte uppta er fråga så illa. För övrigt har det ingen brådska med betalningen. Vänd er vid tillfälle till styrman.“

„Nej, jag anlitar ingen kredit, inte ens för en minut; det är min princip, om det är nödvändigt.“

„Well! Så kom med till kontoret!“

De avlägsnade sig, och de övriga utbytte sina tankar om den konstiga figuren. Kaptenen kom fortare tillbaka än Droll. Han sade i förvånad ton: „Mina herrar, de där nuggets skulle ni ha sett! Han for in med ena handen

⁵ Utvaskade korn av rent guld.

i sin rockärm, och då han åter sträckte ut den ur hålet, hade han den full av guldkorn, stora som ärter, som nötter, ja, somliga ännu större. Denne man måtte ha upptäckt en riktig guldgruva."

Droll betalade under tiden sin avgift på kontoret och såg sig sedan omkring. Han fick först syn på Cornels karlar, så drev han långsamt fram mot fördäck och tog dem i närmare skärskådande. Hans blick kom ett ögonblick på Cornel, och så frågade han: „Förlåt, sir, ha inte vi sett varandra en gång förut?"

„Inte vad jag vet", svarade den tillfrågade.

„O, jag tycker alldeles, att vi ha råkat's förr. Var ni inte en gång uppe vid Missouri?"

„Nej."

„Inte heller i Fort Sully?"

„Känner ej ens till det."

„Om! Kanste jag kan få veta ert namn?"

„Varför det?"

„Emedan ert utseende tilltalar mig, sir. Och så fort jag finner behag i någon, ger jag mig inte till tåls, förrän jag fått veta, vad hon heter!"

„Vad det angår, så behagar också ni mig", sade Cornel i skarp ton; „men trots detta skulle jag omöjligt vara så oartig att fråga efter ert namn."

„Varför inte? Jag anser det ej för någon oartighet och skulle genast besvara er fråga. Jag har ingen anledning att förtiga mitt namn. Endast den, som inte har riktigt klara papper, döljer sitt namn."

„Skall detta vara en förolämpning, sir?"

„Faller mig icke in! Jag förolämpar aldrig ett människobarn, om det icke är nödvändigt. Farväl, sir, och behåll

ert namn för er själva. Jag vill inte veta det." Han vände sig om och gick därifrån.

„Detta till mig!" mumlade den röde. „Och jag måste stå och ta emot det!"

„Varför det?" skrottade en av hans män. „Jag skulle ha svarat den där lädersäcken med knytnäven!"

„Och dragit det kortaste strået! En man, som låter en svart panter komma sig på armlängds avstånd och så ger honom en laddning lika kallblodigt, som hade han en präriehund framför sig, är inte att förakta. För övrigt är det inte fråga bara om honom. Jag skulle snart ha också andra emot mig, och vi måste undvika allt uppseende."

Droll hade åter gått återut och stötte på vägen på de båda indianerna, som sutto på en tobaksbal. Då de fingo syn på honom, reste de sig som människor, vilka vänta att bli tilltalade. Droll hejdade sina steg, då han såg dem, gick snabbt fram till dem och utropade: „Mira, el oso viejo y el oso mozo — se där, Den gamla björnen och Den unga björnen!"

Det var spanska. Han måtte alltså veta, att de båda röda icke förstodo och talade engelska så väl, men spanska flytande.

„Qué sorprese, la tia Droll — vilken överraskning, tant Droll", svarade den gamle indianen, ehuru han redan sett honom, då han var på flotten.

„Vad gör ni här i östern och på denna båt?" frågade Droll och räckte dem båda händerna.

„Vi voro med flera röda bröder i New-Orleans för vissa uppköp och besinna oss nu på hemväg, medan de

andra komma efter med sakerna. Flera månader ha gått, sedan vi sågo tant Drolls anlete."

"Ja, Den unge björnen har blivit dubbelt så stor under tiden. Leva mina röda bröder i fred med sina granar?"

"De ha grävt ned frigsyxan och önska ej att åter gräva upp den."

"När komma ni till era stamfränder?"

"Det veta vi ej. Vi trodde, att vi skulle behöva en halv månad, men nu kommer det att dröja längre."

"Nu? Vad vill det ordet betyda?"

"Att Den gamle björnen inte förr kan vända hem, än han doppat sin kniv i den förolämpandes blod."

"Vem är det?"

"Den vita hunden där borta med det röda håret. Han har slagit Den gamla björnen med handen i ansiktet."

"All devils!⁶ Är den karlen vid sina sinnen! Han måste väl veta, vad det betyder att slå en indian och till på köpet Den gamle björnen!"

"Han tycks ej veta, vem jag är. Jag sade mitt namn på min stams språk och ber min vite broder att icke säga det på engelska för honom."

"Om jag överhuvud taget någonsin kommer att översätta något för honom, så blir det något annat än min broders namn. Nu skall jag bort till de andra, som gärna tala med mig; men jag skall ofta komma till er för att lyhöna till edra stämmor."

Han fortsatte den avbrutna färden åter över. Dit hade nu den räddade flickans fader kommit för att berätta, att hans dotter vaknat ur sin vanmakt och endast behöv-

6 I tyfva texten »Alle Teufel!« (Anm. år 2002.)

de lugn för att riktigt hämta sig. Därpå skyndade han till indianerna för att tacka den modige gossen för hans hjälte-dåd. Droll, som hört hans ord, gjorde sig underrättad om, vad som passerat. Då Tom berättat det för honom, sade han: „Ja, det tror jag pojken om; han är inte barn längre, utan full vuxen man.“

„Känner ni dem? Vi sågo, att ni talade med dem.“

„Vi ha träffats några gånger.“

„Träffats? Han kallade sig tonkawa, och denna nästan utdöda stam befinner sig ej på vandring, utan är bosatt på sina eländiga reservationer i Kiodalen.“

„Den store björnen har ej blivit bosatt, utan strövar, trogen sina förfäders vanor, omkring, alldeles som apachehövdingen Winnetou. Det är nog troligt, att han har en viss plats, då han vilar ut efter sina vandringar, men han hemlighåller den. Han talar emellanåt om »de sina«, och så ofta vi råka träffas, gör jag mig underrättad, om de må väl; men vilka och var de äro, har jag aldrig kunnat utforska. Han ämnade sig också nu till dem, men ser sig uppehållen av en hämnd, han är skyldig Cornel.“

„Talade han därom?“

„Ja. Han ville ej vila, förrän den blivit utkrävd. Cornel kan därför redan, enligt min åsikt, anses för död.“

„Det har också jag sagt“, inföll Old Firehand. „Om jag känner indianen, var det inte av feighet, han lät Cornel slå sig.“

„Så?“ frågade Droll och såg forskande på jätten. „Också ni har lärt känna indianerna, om det är nödvändigt? Ni ser mig emellertid inte sådan ut, ehuru ni är en verklig Goliath. Jag föreställer mig, att ni passar mycket bättre i salongen än på prärien.“

„O ve, tant“, skrattade Tom. „Där högg ni ordentligt i sten. Gissa bara, vem denne herre är, som tillhör våra berömdaste västmän.“

„Av den sorten ges det enligt min åsikt endast två, ty ingen tredje förtjänar som de, att man hugger till med superlativet om honom.“ Han gjorde en paus, knep ihop ena ögat, blinkade med det andra, lät höra ett kort skratt, som lät icke olift en klarinettdrill, och fortsatte därpå: „Dessa båda äro nämligen Old Shatterhand och Old Firehand. Som jag känner den förre, om det är nödvändigt, så kan denne sir icke gärna vara någon annan än Old Firehand. Är det rätt?“

„Ja, det är jag“, nickade den ifrågakarande.

„Egad?“ frågade Droll och tog två steg tillbaka, fortfarande betraktande honom med det öppna ögat. „Ni är verkligen denne man, för vilken varje skälm darrar. Gestalten är nog sådan, den beskrives, men — — kanske ni likväl bara skämtar!“

„Nå, är detta också skämt?“ frågade Old Firehand, i det han med högra handen fattade Droll i fragen, lyfte honom, svängde honom tre gånger runt i luften och därpå satte ned honom på en närstående packlår.

Den så hanterade blev mörkröd i ansiktet. Han kippade efter andan och flåsåde fram i korta, avhuggna meningar: „Zounds, sir, tror ni mig vara en perpendikel eller en centrifugalregulator? Tror ni, att jag är inrättad för att dansa runt omkring er i luften! Verkligt lyckat, att min sleeping-gown är av durabelt skinn, annars hade den gått sönder, och jag hade slungats i floden! Old Firehand. Har ofta tänkt, hur mycket det skulle glädja mig att en gång få se er. Jag är bara en stackars trap-

per, men förstår mycket väl, vad en man av ert slag betyder. Här är min hand, och om ni inte vill djupt bedröva mig, så visa inte bort den!"

"Visa bort den, det vore en stor synd. Jag räcker gärna handen åt varje bra karl och så mycket hellre då åt en, som på ett så utmärkt sätt gjort sitt inträde bland oss."

"Utmärkt? På vad sätt?"

"Då ni sköt pantern."

"Bah! Det var väl ingenting att tala om! Djuret hade inte alltför trevligt i vattnet; han ville mig inte något ont, bara rädda sig på min flotte. Tyvärr var jag just inte gästvänlig."

"Det var klokt av er, ty pantern hade sannerligen vissa avsikter på er. För vattnet fruktar han ej; han simmar utmärkt och hade funnat nå stranden utan ansträngning. Genom att döda honom, har ni räddat många människoliv. Jag skakar er hand och önskar, att vi få lära känna varandra närmare."

"Alldeles min önskan, sir. Men jag har inte kommit på den här ångbåten för att törsta ihjäl. Låt oss därför gå ned i salongen och ta ett glas."

Man följde denna uppmaning. Tom måste betala mellanavgift till hyttplats för att kunna göra sällskap, vilket han emellertid mycket gärna gjorde.

Då gentlemännen försvunnit från däck, kom negern, som ej fått vara med och se på pantern, upp ur maskinrummet. Han hade blivit avlöst av en annan eldare och sökte nu en skuggig plats för att sova middag. Då han långsamt och tydligen vid dåligt humör kom dinglande fram, iaktogs han av Cornel, som vinkade honom till sig.

„Vad vill ni, sir?“ frågade den svarte. „Har ni något ärende, så vänd er till stewarten. Jag är inte för passagerarna.“

Han talade engelska som en vit.

„Det förstår jag“, sade Cornel. „Jag ville bara fråga er, om ni vill dricka ett glas brandy med oß.“

„Är det så, så är jag med. Där nere i eldarrummet torka hals och tunga ur kroppen på en. Men jag ser inte till minsta droppe här!“

„Här har ni en dollar! Hämta, vad ni vill ha där borta vid baren och slå er ned hos oß.“

Det inbundna uttrycket försvann genast från negerns ansikte och han blev med ens betydligt rörligare på foten. Han hämtade två fulla flaskor jämte några glas och satte sig därpå bredvid Cornel. Då det första glaset halkat över hans tunga, slog han i ett andra åt sig, tömde det och frågade därpå: „Det här är en förfriskning, sir, som jag inte ofta kan bestå mig. Hur kom ni på den tanken att inbjuda mig? Ni vita äro inte annars så spender samma mot oß svarta.“

„För mig och mina vänner smäller en neger lika högt som en vit. Jag har märkt, att ni är anställd som eldare. Det är ett tungt och törstbringande arbete, och då jag föreställer mig, att kaptenen inte slösar hundradollarsedlar på er, så sade jag mig själv, att ett gott glas skulle anstå er bra.“

„Ja, det var en ypperlig idé, ni fick. Kaptenen betalar tyvärr dåligt; man får inte till en ordentlig florshuva, helst som han inte ger något förskott, åtminstone inte på mig, utan först vid resans slut gör ett grepp i pungen — damn!“

„Nå, i dag skall det bero på er själv, om ni vill skaffa er den där huden.“

„Hur så?“

„Jag är icke den, som knuflar med några dollar, om ni vill göra mig en tjänst!“

„Några dollar? Huzza! För det får jag ju flera flaskor! Fram bara med er önskan, sir. Tjänsten skall jag gärna göra er!“

„Saken är inte så lätt. Jag vet inte, om ni är rätte mannen.“

„Jag! När det är fråga om att förtjäna till ett glas så är jag alltid rätte mannen.“

„Möjligt! Men det måste uträttas slugt!“

„Slugt? Det är väl ändå ingenting, som kan gå ut över min rygg? Kaptenen tål inte några skälmstycken.“

„Var lugn! Det är inte alls fråga om något sådant. Ni skall bara lyhöna litet, höra upp litet.“

„Var? På vem?“

„I salongen.“

„Så? Hm?“ brummade han estertänksamt. „Varför det, sir?“

„Därför att — nå, jag vill vara uppriktig mot er.“ — Han sköt ett fullt glas fram till negern och fortsfor i förtrolig ton: „Där finns en jättelik herre, som de kalla Old Firehand, vidare en svartskäggig karl, som heter Tom, och slutligen en pajasfigur i en lång skinnrock, som lystrar till namnet tant Droll. Den där Old Firehand är en rik farmare, och de båda andra äro hans gäster, som han tar med sig hem. Händelsevis vilja nu också vi till denna farm för att där taga arbete. Det förstås då av sig självt, att det här ges ett gott tillfälle att utforska,

vad det är för slags folk, vi få att göra med. Jag gissar, att de komma att språka om sina affärer, och om ni håller öronen öppna, bör det inte alls falla sig svårt att uträtta saken. Ni ser och hör, att jag inte begär det minsta orätta av er."

"Alldeles rätt, sir! Ingen människa har förbjudit mig att höra, om andra tala. De närmaste sex timmarna tillhöra mig. Jag är ledig från arbete och kan göra vad som behagar mig."

"Men hur tänker ni gå till väga? Får ni gå in i salongen?"

"Förbjudet är det nog inte; men jag har ingenting att uträtta där."

"Så hitta på en förevändning. Finns det inte något arbete, med vilket ni kunde sysselsätta er en längre stund där inne?"

"Nej — — men vänta! Jag fick en idé. Fönsterna behöva tvättas, jag kunde göra det."

"Men är det ni, som skall bestyra om den saken?"

"Det är egentligen stewartens sak, men han ser gärna, att jag åtar mig det."

"Men kan han inte fatta misstankar?"

"Nej. Han vet, att jag gärna tar mig en sup. Jag säger, att jag är törstig och vill putsa fönstren i hans ställe för en sup. Jag vet nog hur jag skall ställa mig. Alltså, hur många dollar lovar ni mig?"

"Jag betalar allt efter värdet av de upplysningar, ni skaffar mig, men minst tre dollars."

"All right; det är överenskommet. Slå i ett glas till, sedan måste jag gå."

Då han avlägsnat sig, utfrågade man Cornel, vad han egentligen åsyftade med detta uppdrag. Han svarade: „Vi äro fattiga tramps och ha här måst betala biljetter, och därför vill jag försöka komma underfund med, om vi inte på något vis kunna få våra pengar tillbaka. Den långa marsch, som förestår oss, kostar också mycket pengar. Och som ni beta, är vår pung ganska mager.“

„Vi skola ju fylla den i järnvägskassan.“

„Vet ni då så noga, att denna plan verkligen skall lyckas? Om vi kunde mynta redan här, så vore det den största dårskap att lämna tillfället obegagnat.“

„Alltså, rakt på sak: stöld här ombord? Det är farligt. Man kan inte ögonblickligen ge sig i väg, och om vederbörande upptäcker sin förlust, så blir det ett fästligt hallå med visitation av hela fartyget och alla människor ombord. Och vi bli de första, på vilka misstankarna falla.“

„Du är den största fårskalle, jag någonsin träffat på. En sådan affär är farlig eller inte, allt efter som den skötes. Och jag är sannerligen inte den, som tar den på något bakvänt vis. Om ni följa mig, så skall alltsammans och även den sista stora kuppen lyckas oss.“

„Där uppe vid Silverfjön? Bara man nu inte dragit dig vid näsan?“

„Pshaw! Jag vet, vad jag vet. Det kan inte falla mig in att redan nu ge er en utförlig redogörelse. Det skall jag göra, först då vi äro på ort och ställe. Till det måste ni tro mig, när jag säger, att det finns rikedomar där uppe, som räcka för oss alla, så länge vi leva. Nu må vi undvika allt onödigt prat och avvakta, vad den dumme neger⁷ kan bringa för underrättelser.“ Härmed lutade

⁷ I tyfva texten »der dumme Nigger«. (Anm. år 2002.)

han sig bakåt och slöt ögonen till tecken, att han nu inte ville höra eller säga något mera. Även de andra lade sig till ro.

Den dumme negern⁸ föreföll emellertid vara vuxen sin uppgift. Hade han mött något oöverstigligt hinder hade han säkert kommit åter för att tillkännage det. Nu hade han först gått till betjäningens hytt för att tala med stewarten och sedan försvunnit genom salongsdörren, utan att åter bli synlig. Men än en timme förflöt, innan han syntes på däck. Han hade flera distrafor i handen, lade bort dessa och kom så fram till det i hast åter muntra sällskapet, hos vilket han slog sig ned, utan att lägga märke till de fyra ögon, av vilka han och tramps skarpt betraktades. Dessa fyra ögon tillhörde de två indianerna, Den gamle och Den unga björnen.

„Nå?“ frågade Cornel ibrigt. „Hur har ni uträttat mitt uppdrag?“

Den tillfrågade svarade mißlynt: „Jag har gjort mig all möda, men tror inte, att jag får mer än de tre dollarna för vad jag hört.“

„Och varför inte?“

„Därför att jag lyknat förgäves. Ni har nämligen mißtagit er, sir. Jätten heter nog Old Firehand, men han är inte alls farmare och kan således ej heller ha inbjudit den där Tom och tant Droll till sig.“

„Det var förargligt!“ utbrast Cornel och låtsades en ton av mißräkning.

„Ja, så förhåller det sig“, bekräftade negern. „Jätten är en berömd jägare och skall långt bort upp i bergen.“

8 I tyska texten på detta ställe »der dumme Nigger« inom anföringsstecken. (Anm. vid avskrift år 2002.)

„Bart?“

„Det sade han inte. Jag lofnade till allt, och icke ett enda ord undgick mig. De tre männen sutto afskilt från de övriga med fadern till flickan, som pantern ville sluka.“

„Skall han ensam dit bort?“

„Nej. Den där fadern heter Butler och är ingenjör. Och så han skall med.“

„En ingenjör? Vad kunna dessa två ha att göra bland bergen?“

„Kanske ha de upptäckt en malmsyndighet, som Butler skall undersöka.“

„Nej, det förstår Old Firehand bättre än någon ingenjör.“

„De ämna först söka upp Butlers bror, som har en väldig farm i Kansas. Denne bror måtte vara en mycket rik man. Han har levererat boskap och spannmål ned till New-Orleans, och ingenjören har nu inkasserat pengarna där för att föra dem med till honom.“

Cornels ögon glänste. Men varken han eller kamraterna förrådde med en min eller rörelse, huru viktiga dessa underrättelser voro. „Ja, i Kansas ges det stenrika farmare“, anmärkte han i lifgiltig ton. „Men den där ingenjören är bra oförsiktig. Är summan stor?“

„Han viskade om niotusen dollar i sedlar. Men jag vet inte, om jag förstod honom rätt.“

„En sådan summa för man inte med sig. Bartill skulle då bankerna tjäna. Om han faller i händerna på tramps, äro pengarna förlorade.“

„Nej. De skulle inte finna dem. Där han har dem, skulle de nog inte söka.“

„Känner ni då till gömstället?“

„Ja. Han visade det för de andra, fastän mycket hemlighetsfullt, eftersom jag var närvarande. Jag vände ryggen till, och därför trodde de, att jag inte skulle se deras fingertecken; men de tänkte inte på spegeln, som jag såg alltsammans i. Ingenjören har nämligen en gammal bowiekniv med ett ihåligt skaft, i vilket sedlarna är dolda. Tramps kunde visserligen plundra honom in på bara kroppen. Men en sådan gammal usel kniv tar inte den sniknaste rövare ifrån sitt offer, emedan han inte själv behöver den och åtminstone vill lämna den plundrade ett vapen, utan vilket han här i västern vore förlorad.“

„Det är sannerligen ganska sinnrikt. Men var har han då kniven? Han bär inte jägardräkt.“

„Han har bältet under västen, och från detta hänger läderflidan, i vilken kniven sitter, på vänstra sidan under rockförtet.“

„Så, men det kan då inte intressera oss. Vi äro inga tramps, utan ärliga sfördearbetare. Det gör mig bara ledsen, att jag misstagit mig om jätten. Likheten med den farmare, jag avser, är mycket stor, och han har också alldeles samma namn.“

„Kanske är han en bror till honom. För övrigt är det inte bara ingenjören, som bär så där mycket pengar på sig. Den svartskäggige talade också om en avsevärd summa, som han mottagit till fördelning bland sina kamrater, som äro timmerflottare.“

„Var hålla då de till?“

„De hugga skog vid Blackbear-floden, som jag för övrigt inte alls känner till.“

„Jag känner den jag. Den mynnar ut nedanför Tuloi i Arkansas. Är sällskapet talrikt?“

„Bortåt tjugu man, idel duktiga pojkar, förklarade han. Och den löjliga farlen i den där skinn=nattrocken har en hel mängd nuggets på sig. Desså han skall till västern.“

„Skulle gärna vilja ha reda på platsen, dit de ämna sig.“

„Den nämnde de tyvärr ingenting om. Efter vad det föreföll, ämna de göra sällskap, alla tre. De ha funnit stort behag i varandra, och sova i hytter intill varandra.“

„I vilka? Vet ni det?“

„Ja, ty de talade högt därom. I nummer ett sover ingenjören, Old Firehand har nummer två, Tom nummer tre, nummer fyra tant Droll och nummer fem lille Fred.“

„Vem är det?“

„Gossen i Drolls sällskap.“

„Är han Drolls son?“

„Nej. Inte föråvitt jag kunde förstå.“

„Vad heter han i tillnamn, och varför är han i sällskap med tant Droll?“

„Därom yttrades ej ett ord.“

„Ligga hytterna ett till fem till höger eller vänster?“

„På storbords sida alltså, härifrån räknat, till vänster. Ingenjörens flicka sover tillsammans med sin mor i en damhytt. Dock behöver jag ju inte prata om allt det här, som naturligtvis inte kan intressera er det allra minsta.“

„Alldeles riktigt. Som jag har misstagit mig om dessa människor, kan det vara mig alldeles likgiltigt, var de bo och sova. Jag avundas dem för övrigt icke alls deras trånga hytter, i vilka de nästan måste kvävas, då vi där=

emot på öppna däck ha så mycket frisk luft, som vi kunna önska."

"Well! Men frisk luft ha också hyttpassagerarna, då fönstren tas ur och gasjaloufier sättas i stället. Allra sämst ha naturligtvis vi det. Vi måste, om vi inte ha något arbete om natten, egentligen sova där nere" — han pekade på en lucka i närheten — "och det är en sårskild hynest, om styrmannen tillåter oss ligga här bland passagerarna. Genom den trånga luckan kommer ingen luft, och från fölrummet stiger mögelluft upp. På varma dagar är det, så att man kan storkna."

"Står ert sovrum i förbindelse med fölrummet?" frågade Cornel ibrigt.

"Ja. Det går en trappa dit ned."

"Kunna ni inte stänga den?"

"Nej. Det vore för besvärligt."

"Då äro ni sannerligen beklagansvärda. Men nog nu med dessa historier, vi ha ju ännu litet kvar i flaskan."

"Rätt så, sir! Desså av att tala blir strupen torr. Jag vill ta ännu en flunk och sedan få mig en lur. Då mina sex timmar äro förbi, måste jag åter till fyren. Men hur var det nu med mina dollars?"

"Jag håller mitt ord, ehuru jag ger ut dem alldeles förgäves. Här har ni alltså de tre dollarna. Mer kan ni inte begära, då ni inte gjort oss någon nytta."

"Jag begär inte heller mer, sir. För dessa tre dollars får jag tillräckligt mycket brandy till ett rus. Ni är en verklig gentleman. Önskar ni något mera, så vänd er bara till mig." Han tömde ytterligare ett fullt glas och gick sedan och lade sig i skuggan av en stor bomullsbäl.

De andra sågo nyfiket på sin anförare, ty de kunde inte fatta avsikten med vissa av hans frågor.

„Här får jag lov att finna någon utväg“, sade han med ett självelåtet leende. „Niotusen dollars i banksedlar, alltså kontanta pengar. Det är en duktig summa, som blir oß välkommen.“

„Om vi bara hade den“ inföll en, som brukade uppträda som de andras taleman.

„Vi ha den.“

„Inte än på långa vägar.“

„Oho! Om jag säger det, så är det så!“

„Nå, hur skola vi komma åt den? Hur skola vi få fatt i kniven?“

„Jag hämtar den ur sovhytten. Ett så viktigt värv anförtror jag inte åt någon annan.“

„Och om man överraskar dig?“

„Det är otänkbart. Min plan är färdig, och den skall lyckas.“

Fram emot aftenen blev det åter rörelse på däck. Värmen hade minskat, och vinden fläktade lätt. Damer och herrar kommo ur sina hytter för att njuta av svalkan. Även ingenjören befann sig bland dem. Han hade med sig sin fru och dotter, vilken senare nu fullständigt hämtat sig från sin förskräckelse och det ofrivilliga badet. Dessa tre personer uppsökte indianerna, då de två damerna ej ännu tackat dem.

„He-el bath schai-bach natelu makik — nu ämna de ge oß pengar“, sade fadern på tonfawaspråket till sin son, då han såg dem nalkas.

Hans ansikte mulnade, då detta slags sätt att visa sin tacksamhet utgör en svår fränkning för en indian. Sonen

höll sin högra hand med ryggsidan uppåt framför sig och fänkte den därpå hastigt, vilket utgjorde ett tecken till, att han ej var av samma åsikt som fadern.

Hans blick vilade med välbehag på flickan, som han räddat. Denna trädde med raska steg fram till honom, tog hans hand mellan sina båda, tryckte den hjärtligt och sade: „Du är en god och modig gosse. Så synd att vi inte bor nära varandra, jag skulle vilja hålla av dig.“

Han såg allvarligt upp i hennes rosiga ansikte och svarade: „Mitt liv skulle tillhöra dig. Den store anden, som hör dessa ord, vet, att de äro sanna.“

„Så vill jag åtminstone ge dig ett minne, att du ej må glömma mig. Får jag?“

Han nickade blott. Hon drog en tunn guldring av sitt finger och trädde den på hans vänstra lillfinger, på vilket den passade förträffligt. Han såg på ringen och så på henne, grep under sin zunimantel, lindade något från sin hals och gav henne det. Det var ett litet tjockt, fyrkantigt stycke läder, vitgarvat och läderpräffat, på vilket voro inristade några tecken.

„Jag också giva dig minne“, sade han. „Det är ett totem från Nitropan-homosch, vara läder, icke guld. Men om du råkar i fara hos indianerna och visar det, är faran strax över. Alla indianerna känna och älska Nitropan-homosch och lyda hans totem.“

Hon förstod ej, vad ett totem var, och vilket stort värde det i vissa fall kan ha. Hon förstod blott, att han i gengåva för ringen gav henne ett stycke läder; men hon visade sig ej besviken. Hon band hans totem om sin hals, varvid den unge indianens ögon lysste av tillfredsställelse, och svarade: „Jag tackar dig! Nu äger jag något från dig och

du något från mig. Det gläder oss båda, ehuru vi nog också utan dessa gåvor ej skulle ha glömt varandra." Nu tackade också flickans moder, men endast genom en enkel handtryckning, och därpå sade fadern:

„Hur skall jag nu belöna Den lilla björnens mod? Jag är icke fattig; men allt, vad jag äger, vore för litet, för vad han gjort mig. Jag måste alltså bli hans gäldenär, men också hans vän. Blott ett minne kan jag ge honom. Vill han mottaga dessa vapen av mig? Jag ber därom." Han drog upp ur sin ficka två nya, särdeles vackert arbetade revolverar, vilkas kolvar voro inlagda med pärlemo och räckte honom dem.

Den unge indianen behövde icke ett ögonblick besinna sig på, vad han hade att göra. Han tog ett steg tillbaka och sade: „Den vite mannen erbjuder mig vapen: en stor, stor ära för mig, ty endast män få vapen. Jag mottar dem och skall endast använda dem för att försvara goda människor mot dåliga. Howgh!" Han tog revolverarna och stack dem i bältet under manteln.

Nu kunde hans fader icke längre hålla sig. Man såg på hans ansikte, att han kämpade med sin rörelse. Han sade till Butler: „Jag tackar den vite mannen, att han ej giva penningar som till slavar eller människor, som ej ha någon ära. Detta var större lön, vilken vi ej glömma. Vi vilja alltid vara vänner till den vite mannen, hans squaw och hans dotter. Han bevare väl den unge björnens totem; det är också min. Den store anden sände honom alltid sol och glädje!"

Tacksamhetens visit var slut. Man tryckte ännu en gång varandras händer och skildes sedan. De båda indianerna satte sig på sin låda.

„Tita enokh — goda människor!“ sade fadern.

„Tua — tua enokh — mycket goda människor!“ instämde sonen. Detta var de enda utgjutelser, deras indianiska tystlåtenhet tillät dem. Fadern kände sig särskilt hedrad av, att det icke var han, utan blott sonen, hans stolthet, som fått mottaga gåvorna.

Att ingenjören visat sin tacksamhet med efter indianiska begrepp så stor finfänslighet berodde ej på honom själv, därtill var han för litet förtrogen med rödsfinnens tänkesätt och vanor. Därför hade han rådfrågat Old Firehand. Nu återvände han till denne, som satt med Tom och Droll framför kajutan, och berättade för honom, huru gåvorna blivit mottagna. Då han berättade om totem, hördes på hans ton, att han ej riktigt förstod att uppskatta dess värde. Därför frågade han Old Firehand: „Ni vet ju, vad ett totem är, sir?“

„Ja. Det är en indians handtecken ungefär som hos oss ett sigill, och kan bestå av de mest olika föremål och de mest olika ämnen.“

„Denna förklaring är nog riktig, men inte vidare uttömmande. Varje indian får inte bära ett totem; det är endast berömda hövdingar, som ha rättighet därtill. Att denne gosse redan äger det, och fransett att det samtidigt är faderns, utgör ett bevis på, att han redan har handlingar bakom sig, som till och med av rödsfinnen anses ovanliga. Vidare äro totem olika, beroende på deras olika ändamål. Ett visst slag begagnas endast som legitimation och bekräftande, således liksom hos oss sigillet eller underskriften. Det slag, som är det viktigaste för oss blekansikten, är likväl det, som gäller ett slags anbefallning för den som fått det. Låt mig se läderbiten!“

Flickan gav honom den, och han granskade den noga.

„Kan ni tyda dessa tecken, sir? frågade Butler.

„Ja“, nickade Old Firehand. „Jag har så ofta och så länge varit hos de olika stammarna, att jag icke blott talar deras språk, utan också förstår deras skriftecken. Detta totem är ett av de värdefullaste, som någonsin bortgivits. Det är avfattat på tonkawaspråket och lyder: »Scha=the i kauvan chlatan, he el ni ya?« Dessa ord betyda i noggrann översättning: »Hans skugga är min skugga, och hans blod är mitt blod; han är min äldre broder«. Och därunder står den unge björnens namnteckning. Beteckningen äldre broder är hedersammare än endast broder. Ett totem kan ej innehålla en varmare anbefallning. Den som gör innehavaren av detta något ont, har att vänta den svåraste hämnd av Stora och Lilla björnen och alla deras vänner. Förvara detta totem väl, sir, så att skriftens röda färg bibehålles. Man vet icke, vilken stor tjänst det kan göra er, helst som vi just ämna öf till den trakt, där tonkawas bundsförvanterna bo. Många människoliv bero av denna lilla läderbit.“

Ängaren hade under eftermiddagen passerat Ozark, Fort Smith och Van Buren och nådde nu den vinkel, i vilken Arizonas flodbädd tager en avgjord riktning mot norr. Kaptenen hade tillkännagivit, att man omkring två timmar efter midnatt skulle vara vid Fort Gibson, där han måste ligga kvar till morgonen för att underrätta sig om vattenståndet högre upp i floden. För att vara utvilade vid ankomsten dit, gingo de flesta passagerarna mycket tidigt till kojs, ty man hade att vänta, att man i Fort Gibson finge vara vakna ända till fram på morgonen.

Däcket utrymdes helt och hållet av hyttpassagerarna och i salongen suto endast några få personer. I röksalongen där bredvid höllo blott tre personer till, nämligen Old Firehand, Tom och Droll, vilka oförda av andra berättade för varandra sina upplevelser. Den förstnämnde bemöttes av de båda andra med en nästan till vördnad gränsande högaftning, som likväl icke hindrade, att han ännu ej kommit vidare underfund med tant Drolls förhållande och närmaste avsikter. Nu frågade han, hur det kommit sig, att Droll fick i västern heta tant.

Den tillfrågade svarade: „Ni känner ju till männens i västerns sed att åt alla giva ett öf- eller frigarnamn, som har avseende på någon egendomlighet hos den, det gäller. I min nattrock ser jag ju ut som en kvinna, och därtill passar också min gälla röst. Förr talade jag i basen, men en förkylning gjorde slut på de djupa tonerna. Då jag nu till på köpet har för vana att som en god moder eller tant ta mig an varje bra karl, så har man givit mig namnet tant Droll.“

„Men Droll kan väl inte vara ert familjenamn?“

„Nej. Jag är gärna munter, kanske ibland även litet tokrolig. Därför har jag fått namnet.“

„Får man kanske höra ert verkliga namn? Jag heter Winter, och han Tom Großer. Ni har redan hört, att vi egentligen äro tyskar. Ni tycks emellertid själv vilja insvepa er härkomst i djupt mörker.“

„Jag har visserligen anledning att inte tala därom, men vißt inte emedan jag skulle ha något att blygas för. Dessa orsaker äro mera av spekulativ art.“

„Spekulativ? Hur skall jag fatta det?“

„Mera därom kanske senare. Jag vet nog, att ni gärna önskar veta vad jag nu skall göra i västern, och varför jag släpar min sextonåriga pojke med mig. Den tiden kommer nog, då jag skall säga er det. Vad mitt namn beträffar, skulle det skrämma en skald. Det är nämligen förskräckligt opoetiskt. Jag heter — — Bampel.“

„Huru, Bampel?“ skrattade Old Firehand. „Poetiskt är det då vißt inte, och om jag skrattar, så är det inte åt namnet, utan åt den grimas, ni gjorde därvid. För övrigt är namnet vißt inte ovanligt. Jag har känt ett geheimeråd Bampel, som bar det med stor värdighet. Men ordet är tyßt. Ni är väl således av tyßt härkomst?“

„Ja.“

„Alltså en infödd tyßt, en landsman!“ utbrast Old Firehand. „Vem kunde tänka det?“

Nu voro alla hytter upptagna, och i salongerna släcktes ljusen. Uppe på däck brunno endast lantärnorna. Utkiken, styrmannen och officeren, som vandrade fram och åter på däck, voro de enda, som tycktes vara vakna, maskinisterna undantagna.

Också tramps lågo, som om de sovo, tämligen långt ifrån matroserna, som till följd av den starka värmen voro på däck. Cornel hade helt slugt placerat sitt folk runt omkring skansluckan, så att ingen kunde komma till den, utan att bli sedd. Naturligtvis sov ingen av dem.

„En fördömd historia!“ viskade han till den, som låg bredvid honom.

„Jag har inte tänkt på, att om natten en karl står här i fören för att iakttaga farvattnet. Han är oß i vägen.“

„Vißt inte. I ett sådant mörker kan han inte se ända hit. Det är ju kolmörkt. Inte en stjärna på himlen. När börja vi?“

„Genast. Vi ha ingen tid att förlora, ty vi måste vara färdiga, innan vi komma fram till Fort Gibson.“

„Naturligtvis hämtar du först pengarna.“

„Nej. Det skulle vara en dumhet. Om ingenjören vaknar och märker stölden, innan båten lägger i land, kan allt slå fel. Borren har jag och nu går jag ned. Skulle du behöva varna mig, så hosta högt. Jag hör det nog.“

Gynnad av mörkret, kröp han till skansluckan och satte fötterna på trappan, som förde ned. De tio trappstegen voro snart tillryggalagda.

Nu undersökte han golvet, trevade med händerna. Han fann luckan, som förde djupare ned, och steg ned för den andra trappan. Nedkommen strök han eld på en tändsticka och lyfte sig omkring. För att noga orientera sig, måste han gå vidare och tända flera tändstickor.

Rummet, vari han befann sig, var mer än manshögt och förde nästan till mitten av båten. Ingen mellandvägg avdelade det undre skeppsrummet på längden. Några balar lågo här och där.

Nu gick Cornel åt babords sida och satte borren i båtens sida, naturligtvis under vattenlinjen. Under hans kraftiga tryck åt sig borren hastigt in i träet. Plötsligt blev ett häftigt motstånd i plåten, varmed båten var beflädd. Denna måste slås igenom med borren. Men för att rummet skulle fyllas fortare, voro åtminstone två hål erforderliga. Cornel borrade sålunda först så långt återut som möjligt ett andra hål, också det fram till plåten. Därpå tog han en av stenarna som utgjorde barlast,

och slog därmed så länge på borrens handtag, tills denna genomträngde plåten. Genast trängde vattnet in och fuktade hans hand, men då han dragit ut borren, träsfade honom en grov, kraftig vattenstråle, så att han hastigt måste vika tillbaka. Bruset kunde omöjligt höras till följd av det buller, maskinen gjorde. Nu slog han också igenom plåten i det första hålet och styndade upp. Borren fastade han ifrån sig först framför den övre trappan. Då han kommit upp till de sina, tillfrågades han tyst, om han lyckats. Han svarade jakande och förklarade, att han nu genast ämnade smyga sig in i hytten nummer ett.

Salongen och rökrummet lågo på afterdäck, och hytterna på båda sidor om dessa. Var och en av dessa hade en egen dörr ut till salongen. Ytterväggarna av tunn träpanel voro försedda med tämligen stora fönster, vilkas öppningar nu voro täckta endast med gas. Sedan Cornel först gått åt vänster, alltså åt styrbord, måste han vända. Hytten nummer ett var den första och låg sålunda i hörnet. Han lade sig på däck och kröp försiktigt framåt hållande sig tätt intill båtkanten, för att icke bli sedd av den patrullerande officeren. Han nådde lyckligt sitt mål. Genom gasen i första fönstret föll ett svagt sken. Det brann ljus i hytten. Skulle Butler måhända ligga vakent och läsa?

Men Cornel övertygade sig om, att det var ljus också i de andra hytterna, och detta lugnade honom. Kanske skulle just denna omständighet underlätta hans förehavande, som skulle bli tämligen svårt att utföra i mörkret. Han drog fram sin kniv och skar ljudlöst gasen mitt itu uppifrån och ned. En gardin hindrade honom att se in ge-

nom hyttfönstret. Han sköt den sakta åt sidan, och han skulle ha velat jubla högt av glädje över vad han såg.

På vänstra väggen hängde över bädden en brinnande nattlampa, som undertill var försedd med skärm. Ingenjören låg i djup sömn med ansiktet vänt mot väggen. Hans kläder lågo i en stol. Vid högra väggen fanns ett bord, på vilket lågo den sovandes klocka, börs och kniv, som lätt kunde nås utifrån med handen. Cornel tog kniven ur fodralet och undersökte handtaget. Detta kunde skrivas upp som ett nålhus. „Vid alla häxor, det gick lätt!“ jublade tjuven. „Jag kunde ha blivit tvungen att gå in och i nödfall strypa honom.“

Ingen hade sett denna händelse. Fönstret vette åt styrbord utåt vattnet. Cornel slängde fodralet över bord, gömde kniven i sitt bälte och lade sig åter ned för att krypa tillbaka. Han kom lyckligt förbi löjtnanten. Några alnar längre fram råkade hans blick falla åt vänster. Han tyckte sig se två svagt fosforlysande punkter, som dock åter försvunno. Det var ett par ögon; han visste det. Med en kraftig, men ljudlös rörelse flyttade han sig framåt och rullade sig sedan lika hastigt åt sidan. Mycket riktigt! Från den plats, där han sett ögonen, hördes ett ljud, som om någon ville fasta sig över en annan. Officieren hade hört det och skyndade fram. „Bem där?“ frågade han.

„Jag, Nitropan-Haney“, ljöd svaret.

„Ah, indianen! Sov dock bara!“

„Här har en man smugit sig; gjort något ont; jag sett honom, men han fort bort.“

„Vart?“

„Åt fören till, där Cornel ligga; kunde vara han själv.“

„Pshaw! Varför skulle han eller någon annan smyga omkring här! Sov du bara och stör inte de andra.“

„Jag sova, men då heller ingen skuld, om ont skett.“

Officeren lyfnade framåt fören, men då ingenting hördes, lugnade han sig. Han var övertygad om, att rödskinnets misstagit sig.

En lång stund förgick. Då kallades han av utkiken fram till bogen.

„Sir“, sade mannen, „jag vet inte, vad det kan bero på, men vattnet stiger hastigt. Båten sjunker.“

„Bansinne!“ skrattade officeren.

„Kom själv och se.“

Han såg ned, sade ingenting och skyndade bort till kaptenens kajuta. Om två minuter kom han upp igen, följd av denne. De hade en lykta med sig och lyfte över bord. En andra lykta hämtades. Löjtnanten steg ned i akter och kaptenen i förluckan för att undersöka fölrummet.

Tramps hade avlägsnat sig från den. Om en kort stund kom kaptenen upp och skyndade återöver till styrmannen.

„Han kommer inte att slå allarm“, viskade Cornel till de sina. „Men båten kommer att gå till stranden!“

Han hade rätt. Matroserna väcktes i tysthet, och båten ändrade riktning. Utan någon oro kunde det icke ske. Däckpassagerarna vaknade och några hyttpassagerare kommo ut ur sina hytter.

„Det är ingenting; det är inte den minsta fara å färde“, ropade kaptenen till dem. „Vi ha fått litet vatten i fölrummet och måste pumpa ur det. Vi styra mot stranden, och den som är rädd, kan under tiden gå i land.“

Han ville ingiva lugn, men resultatet blev raka motsatsen. Man ropade och skrek efter räddningsbojar. Hytterna blevo tomma. Alla sprungo om varandra. Då föll lanternans sken på den höga stranden. Båten gjorde en gir, så att den kom att ligga parallellt med denna, och ankaret föll. De båda landgångarna visade sig vara tillräckligt långa; de lades ut, och de ängsliga trängdes för att komma i land. Främst av alla voro naturligtvis tramps, som hastigt försvunno i nattens mörker.

Utom fartygets besättning hade blott Old Firehand, Tom, Droll och Den gamle björnen stannat ombord. Den förstnämnde hade stigit ned i lastrummet för att se på vattnet. Med ljuset i den högra och borren i den vänstra handen kom han åter och frågade kaptenen, som stod vid pumparna: „Sir, var har denna borr sin plats?”

„Där borta i verktygslådan”, svarade en matros. „På eftermiddagen låg den för resten där.”

„Nu låg den på mellandäck. Jag slår vad, att fartyget blivit borrarat.”

Man kan tänka sig, vilket intryck dessa ord framkallade. Nu kom en ny person tillstädes. Ingenjören hade fört sin hustru och dotter i land; han återvände ombord för att fullständiga sin dräkt, men kom i nästa ögonblick ut ur sin hytt och ropade, så att alla hörde det: „Jag är bestulen! Tiotusen dollars. Gasfönstret är sönderskuret, och pengarna ha tagits från bordet.”

Gamle björnen ropade då ännu högre: „Jag vet, Cornel stulit och borrarat hål. Jag se honom, men officeren icke tro. Fråga svarta eldaren! Han dricka med Cornel; han gå bort i salong och torka fönster, han komma igen och dricka mera; han kunna säga allt.”

Kaptenen, officeren, styrmannen och tyfarna samlades fring indianen och ingenjören för att riktigt få höra tilldragelsen. Då ljud plötsligt ett rop från land nedanföör det ställe, där båten låg. „Det vara Unga björn“, utropade indianen. „Jag skickade honom efter Cornel, som ha mycket bråttom i land. Han säga, var Cornel vara.“

Unga björn kom nu springande ööer landgången och ropade, i det han pekade på floden, som vida omkring var upplyst av de många ljusen ombord: „Där ro bort! Jag icke genast finna Cornel, men då se stor båt, som ha firat ned bak föör att fara ööer till andra strand.“

Nu var saken klar. Man såg den bortilande båten. Tramps jublade och skrånade hänfullt. Besättningen och en stor del av passagerarna besvarade urfjinniga deras rop. I den allmänna villervallan gav ingen aft på, att indianerna försvunnit. Slutligen lyckades det Old Firehands mäktiga stämma att återställa lugnet, och då förnamns nedifrån vattnet en annan röst: „Gamla björnen lånat liten båt. Han efter Cornel föör att hämnas. Lämna liten båt där borta och binda den. Kapten skall finna den. Tonkawas hövding icke låta Cornel undkomma. Stora björn och lilla björn måste se hans blod. Howgh!“

De båda hade tagit förbåten och rodde nu efter flyktningarna. Kaptenen gormade och svor, men föörgäves. Medan nu besättningen började pumpa ångaren läns, förhördes den svarte eldaren. Old Firehand snärjde så in honom med sina frågor, att han tillstod allt och berättade varje ord, som blivit sagt. Därigenom blev allt klart. Cornel var tjuven och hade borrat båten föör att komma i land med sitt folk, innan stölden upptäcktes. Ne-

gern blev bunden och hade på morgonen att vänta sig prygel.

Det visade sig snart, att pumparna lätt togo herraväldet över vattnet, och att båten inom kort skulle kunna fortsätta sin färd. Passagerarna återvände således ombord. Tidsförlusten bekymrade dem ej, ja, många gladde sig till och med över äventyret. Minsta nöjet hade ingenjören, han hade mistat en betydande penningssumma, som han måste ersätta. Old Firehand försökte trösta honom.

„Ännu kan man hoppas att återfå pengarna“, sade han. „Fortsätt i Guds namn resan med er hustru och dotter. Jag skall träffa er åter hos er bror.“

„Huru? Ni vill lämna mig?“

„Ja, jag vill förfölja denne Cornel för att fränrycka honom hans rov.“

„Men det är förenat med stor fara!“

„Pshaw! Ni kan vara vis om, att Old Firehand icke är den man, som brukar frukta dessa tramps.“

„Och ändå ber jag er att låta bli det. Jag vill hellre förlora summan.“

„Sir, det gäller här icke blott era niotusen dollar, utan mycket mera. Tramps ha genom negern fått veta, att också Tom har pengar med sig till sina kamrater vid Blackbear-floden. Jag bedrar mig visst inte, om jag tar för givet, att de vända sig dit för att begå en ny förbrutelse, vid vilken det kan gälla människoliv. De båda tonkawas äro som goda spårhundar efter dem, och vid dagens inbrott följa jag, Tom, Droll och dennes gosse Fred deras spår. Inte sant, gott folk?“

„Jo“, svarade Tom enkelt och allvarligt.

„Jo vißt“, instämde Droll. „Cornel måste bliva vår, även för andras skull. Få vi honom i våra flor så Gud nåde honom, om det är nödvändigt.“

Tredje kapitlet.

På Black-Bear-flodens högra strand brann en stor eld och runt omkring densamma sutto ungefär tjugu karlar, på vilka man kunde se, att de ej på länge kommit i beröring med civilisationen. Deras anletsdrag voro tårda och deras hud ej blott brynt av sol, väder och vind, utan formligen garvad. Utom knivarerna hade de inga vapen på sig, dessa måste finnas i blockhuset.

Över elden hängde på en grov trädstam en stor kittel, i vilken stora köttstycken kokade. Bredvid elden stodo två jättekurbitisar med jäst honungsvatten, s. k. met. Den, som hade lust, slog i åt sig av denna dryck eller tog sig en fylld bågare av köttspadet ur grytan.

Därunder fördes livligt sampråk. Sällskapet tycktes känna sig tryggt, ty ingen bemödade sig om att tala sakta. Hade dessa människor fruktat närheten av någon fi ende, så hade nog elden matats på indianskt vis, d. v. s. så att den endast gav små, ej långt synliga lågor. Mot husväggen stodo uppresta hyror, bilar, stora sågar och andra verktyg, av vilka framgick, att man hade ett sällskap rafters, skogshuggare och flottare, framför sig.

Alla i sällskapet tycktes vara vid gott lynne, och skämtet flödade efter det tunga dagsarbetet. Var och en hade någon intressant tilldragelse ur sitt liv att berätta.

„I Fort Niobrasa stötte jag på en underlig en, må ni tro“, sade en gammal skäggig karl. „Mannen var en karl och ändå kallades han för tant.“

„Menar du kanske tant Droll?“ frågade en annan.

„Ja, just honom och ingen annan. Känner du honom?“

„Ja, jag råfode honom en gång i Desmoines, på värds-huset, där han väckte stor uppmärksamhet och gav anledning till mycket skämt. I synnerhet var det en, som ej lät honom vara i fred, ända tills Droll slängde ut honom genom fönstret.“

„Det kan jag tro honom om. Droll har ingenting emot, att man skrattar åt honom, men går man för långt, visar han tänderna. För resten skulle jag genast slå till var och en, som på allvar gjorde narr av honom.“

„Du, Blenter? Varför det?“

„Emedan jag har honom att tacka för mitt liv. Jag blev en gång tillika med honom tagen till fånga av Sioux-indianerna. Och den gången väntade jag säkert att bli skickad till de sälla jaktmarkerna. Jag tror icke, att jag är den, som tappas modet i första ögonblicket, men denna gång fanns icke ett spår till hopp om räddning. Men den där Droll äger inte sin life i finurlighet. Han tvålade till rödfinnen så pass, att de ej mer öppnade ögonen. Vi undkommo, trots att jag redan stod bunden vid marterpålen.“

„Verfligen? Ja, den situationen brukar annars vara betänkelig nog. En ryslig uppsinring, den där marterpålen. Jag hatar de kanaljerna i dubbel måtto, då jag tänker på det ordet.“

„Då vet du inte, vad du gör och säger. Den, som hatar indianerna, bedömer dem orätt och har icke tänkt på, vad allt rödfinnen fått tåla. Tänk, om någon skulle komma och försöka driva oss härifrån, vad skulle du då göra?“

„Försvara mig på liv och död.“

„Och råv du kanske om denna trakt?“

„Jag vet verkligen inte, vem den tillhör, men inte har jag betalt någon för den.“

„Nåväl, men rödsfinnen ägde hela landet; vi ha tagit det ifrån dem, och om de försvara sig, vartill de ha mer rätt än du, så dömer du dem.“

„Om! Du har nog rätt i, vad du säger; men rödsfinnen måste dö ut, det är deras öde.“

„Ja, de dö ut, emedan vi döda dem. Det heter, att de icke äro mottagliga för kultur och därför måste försvinna. Men kulturen tränger väl inte in på samma sätt som man skjuter en kula ur en bössa; det behövs tid, lång tid; jag förstår det icke, men jag tror, att det fordras århundraden därtill. Men ger man rödsfinnen någon tid? Skickar du en sexårig pojke i skolan och slår huvudet av honom, då han icke blivit professor efter en kvart. Jag har träffat lika många goda människor bland dem som någon sin bland de vita. Och, vilka har jag — de röda eller de vita — att tacka för, att jag icke äger mitt sköna hem och min familj, utan ännu som gammal, gråhårig man måste irra omkring i vilda västern?“

„Det kan jag väl icke veta, då du ej nämnt något där-om.“

„Emedan en verklig man hellre förtiger sådana saker. Ännu återstår endast en, som undkom mig, och just anföraren, den värste. Alla de andra äro döda.“

Den gamle uttalade detta långsamt, som om han ville understryka varje ord. Detta väckte de andras uppmärksamhet; de drogo sig närmare och sågo uppfordrande på honom, dock utan att säga ett ord. Han stirrade en stund in i elden, sparkade till ett par brinnande trädgrenar och fortsfor så, liksom om han talade för sig själv: „Jag hade

kommit hit över Missouri med det lagliga köpebrevet i min hand. Min hustru och mina söner voro med mig. Vi förde hornboskap, några hästar, svin och en stor vagn med husgeråd, varför jag var ganska välbärgad, skall jag säga er. Snom kort stod blockhuset färdigt; vi brände och röjde en åker och började så. En vacker dag saknade jag en ko och gick in i skogen för att söka efter den. Då hörde jag yrhugg och gick efter ljudet. Jag fann sex rafters, som högg ned mina träd. Hos dem låg kon; de hade skjutit henne för att äta henne. Nå, kamrater, vad hade ni gjort i mitt ställe?"

„Skjutit ned sällarna“, svarade en. „Och det med full rätt. Efter västerns lagar förtjänar en häst= eller kostöld döden.“

„Det är rätt; men jag gjorde icke så. Jag talade i stället vänligt till dem och fordrade blott, att de skulle lämna min lagliga egendom och betala kon. Var det väl för mycket?"

„Nej, nej“, ropade alla röster.

„Men de skrattade mig mitt i ansiktet. — Jag gick icke raka vägen hem, ty jag ville skjuta något till kvällsvardens, då jag sedan kom hem saknade jag ytterligare en ko. Rafters hade tagit henne, medan jag var borta, för att trotsa mig och visa, att de ej fäste avseende vid mina ord. Då jag morgonen därpå gick till dem, hade de styckat kon och hängt upp de olika delarna att torka. Då jag på nytt ytterligare upprepade och naturligtvis stegrade min fordran, blev jag även denna gång utskrattad. Jag hotade då att göra bruk av min lagliga rätt och fordrade pengar. Därvid lade jag an med geväret. En man, vilken tycktes vara anförare, höjde då också sin bössa. Då jag

sjåg, att han mente allvar, splittrade jag hans vapen med en kula. Jag hade ej velat sára honom, endast siktat på hans gevär. Därpå skyndade jag hem efter efter mina söner. Blott vi voro tillsammans, fruktade vi tre ej för dessa sex. Då vi kommo åter, voro de borta. Nu var naturligtvis försiktighet av nöden, och vi lämnade icke på flera dagar blockhusets närmaste grannskap. På fjärde morgonen voro alla våra födoämnen förtärda, och jag och en av mina söner gingo för att skaffa kött. Vi sågo oß uppmärksamt omkring, men intet spår stod att upptäcka efter rafters. Medan vi långsamt och ljudlöst smögo fram genom skogen på ungefär tjugu stegs avstånd från varandra, fick jag plötsligt syn på deras anförare, där han stod bakom ett träd. Han märkte icke mig, men lade däremot genast an på min son. Hade jag nu ögonblickligen skjutit ned karlen, vilket var min fulla rätt och kanske rentav plikt, så vore jag icke i detta nu änkring och barnlös.

Men jag har aldrig funnat döda en människa annat än i yttersta nödfall, och jag sprang därför fram, ryckte bössan ur hans hand och gav honom därpå ett slag i ansiktet, så att han störtade till marken. Han förlorade ej ett ögonblick medvetandet, utan i ett nu hade han sprungit upp och var försvunnen, innan jag ens hunnit sträcka handen efter honom."

"Aj, aj. Den dumheten fick du allt sota för", ropade någon. "Det faller av sig självt, att mannen senare hämnats slaget."

"Ja, han har i sanning hämnats", nickade den gamle, i det han reste sig och gick några steg fram och tillbaka, upprörd av sina minnen. Så satte han sig åter och fort-

för: „Vi hade tur och fingo rikligt byte. Då vi kommo hem, gick jag bakom huset för att där lägga av fångsten. Jag tyckte mig höra ett förfärat utrop av min son, men åktade tyvärr ej därpå. Då jag efter en stund lugnt inträdde i stugan, såg jag min familj bunden och med favlar i munnen, och i samma ögonblick blev jag själv gripen och fastad till golvet. Rafters hade under vår frånvaro kommit till farmen och övermannat min hustru och yngre son för att sedan invänta oss. Då min äldste son sedan kom in före mig, hade de fastat sig över honom så hastigt, att han endast hunnit uppgiva det varningsrop, jag nyss nämnt. Det gick mig på samma sätt som de övriga. Det kom så överraskande och så hastigt, att jag fann mig bunden, innan jag hunnit göra minsta motstånd, varpå en favle stoppades i munnen på mig för att hindra mig att skrifa.“

„Det var ditt eget fel! Varför var du ej försiktigare. Den, som har att göra med rafters och deßutom slagit en av dem i ansiktet, han må se sig för!“

„Det är sant. Men jag hade icke då samma erfarenhet som nu. Men jag vill fatta mig kort, ty vad nu hände, kan ej med ord skildras. Dom blev hållen. Att jag skjutit, blev förklarad som en förbrutelse, värd döden. De skurfarna hade deßutom tillägnat sig mitt brännvin; de drucko sig så rusiga, att de ej längre voro människor, utan vilddjur. De beslöto att låta oss dö. Som särskilt straff för det slag, anföraren fått av mig, fordrade han, att även vi skulle bliva slagna, det vill säga, pissade till döds. Två höllo med honom; tre satte sig däremot, men han drev sin vilja igenom. Min hustru blev det första offret. De bundo henne och gingo så lös på henne med

påkar. En av dem fattades dock av en känsla av medlidande, och han gav henne en kula genom huvudet. För mina söner blev det värre; de blevo bokstavligen pryglande till döds. Jag låg bredvid och måste bevittna allt detta, ty jag skulle bli den sifte. Kamrater, jag säger er, att denna kvart föreföll mig som en evighet. Det kan ej falla mig in att för er försöka skildra mina tankar och känslor, ty därtill saknas ord. Jag var som från mina sinne och kunde dock icke röra ett finger. Slutligen kom min tur. Jag ställdes på fötterna och bands. De slag, jag erhöll, kände jag emellertid icke. Min själ befann sig i ett tillstånd, som gjorde den oemottaglig för varje kroppslig smärta. Jag vet blott, att plötsligt ett högt rop skallade, och då rafters icke ögonblickligen gävo aft därpå, smäll ett skott. Jag hade fallit i vanmakt."

„Ack, det kom händelsevis människor, som räddade dig!"

„Människor? Nej, det var blott en. En indian. Ja, kamrater, jag säger er, att en röd räddade mig. Det var Winnetou."

„Winnetou, apachen? Ja, då tror jag det visserligen. Men hade han väl redan då hunnit bli så berömt?"

„Han stod visserligen endast vid början av sin bana, men den rafter, som ropade hans namn, hade väl redan lärt känna honom på sådant sätt, att han ej önskade ett andra sammanträffande. Dessutom, den som sett Winnetou en enda gång, han vet, vilket intryck hans blotta uppträdande kan göra."

„Men han lät skurkarna undkomma."

„För tillfället, ja. Skulle väl du ha handlat annorlunda? Av deras hastiga flykt förstod han, att de hade ont samvete, men de verkliga förhållandena kände han dock

ej. Då fick han se mig och de livlösa kropparna, som lågo på marken. Nu förstod han, att ett verkligt brott blivit begånget, men han kunde ej ge sig av efter flyktningarna, då han först av allt måste taga hand om mig. Därvid försummade intet, ty en Winnetou vet att med säkerhet finna sitt folk, också om det dröjer litet. Då jag återfick fansen, knäböjde han bredvid mig såsom samariten i den Heliga skrift. Han hade redan befriat mig från bojorna och munkavlen, men förbjöd mig att tala, vilket förbud jag dock ej aktade på. Jag kände verkligen inga smärtor och ville upp och bort för att hämnas. Han tillät det dock ej, utan skyndade till närmaste granne efter hjälp. Jag säger er, att denne granne bodde öfver trettio (engelska) mil från mig, och att Winnetou ännu aldrig besökt denna trakt. Han fann honom dock, ehuru han ej kom dit förrän på aftenen, och förde honom och hans dräng till mig på morgonen. Därpå lämnade han oss för att följa mördarnas spår. Jag måste heligt lova honom att ej handla egenmäktigt, medan detta skulle vara ändamålslost. Han blev borta öfver en vecka. Jag hade under tiden begravt mina döda och uppdragit åt grannen att sälja min egendom. Mina sargade lemmar voro ännu icke helade, men jag väntade otåligt på apachens återkomst. Han hade följt rafters, hade på aftnarna lurat sig in på dem och hört, att de ämnade sig till Smokyhill. Han hade icke visat sig för dem eller gjort dem något, emedan han ansåg, att hämnden tillhörde mig ensam. Sedan han tagit afsked av mig, tog jag min bössa, steg till häst och bröt upp. Det övriga veta ni redan eller kunna gissa det."

„Nej, det göra vi icke. Berätta vidare, berätta! Varför följde icke Winnetou med dig?“

„Troligen emedan han hade annat och viktigare att uträtta. Hade han för övrigt icke redan gjort nog? Och vidare vill jag ej berätta. Ni förstår nog, att det ej kan vara glatt för mig. De fem äro döda, den ene efter den andre; den sjätte och värste har undgått mig. Han var rafter; därför har också jag blivit rafter, emedan jag tror, att jag på detta sätt säkrast kan träffa honom en gång. Och nu — — behold! Vad är det där för människor?“

Han sprang upp, och de andra följde hans exempel, ty just nu trädde tvänne i brofiga mantlar höljde gestalter in i den ljuskrets, elden spred. De voro indianer, en gammal och en ung. Den förre höjde lugnande handen och sade: „Hysen ingen oro, ty vi äro ej fiender! Arbeta här rafters, vilka känna Svarte Tom?“

„Ja, honom känna vi“, svarade gamle Blenter.

„Han for bort för att hämta pengar?“

„Ja, han skulle inkassera en summa. Han kan vara hos oss inom en vecka.“

„Han komma tidigare. Vi alltså hos rätta männen, hos rafters, vi söka. Göra elden liten eljest synas vida. Tala sakta, eljest höras vida.“

Han kastade av sig manteln, gick fram till elden, som han släckte så när som på några få bränder. Då detta var gjort, kastade han en blick i kitteln, satte sig ned och sade: „Giva oss ett stycke kött, ty vi ridit långt och ätit intet; ha stor hunger. Kommer från Nya Mexiko. Är tonkawahövding, heter Stora Björnen och detta min son.“

„Huru, Stora Björnen?“ ropade flera rafters överraskade, och gamle Blenter tillfogade: „Denne gosse är alltså Lilla Björnen?“

„Riktigt!“ nickade den röde.

„Båda tonkawabjörnarna äro välkomna över allt. Tag föda efter behag, stanna hos oss, så länge er lyfter. Vad har fört er till dessa trakter?“

„Vi komma för att varna rafters. Svarte Tom har mycket pengar. Tramps lura honom och taga dem från honom.“

„Tramps? Här vid Svarta Björnfloden? Däri måste du misstaga dig.“

„Tonkawa icke misstaga sig; veta allt noga och säga er det.“ Han berättade därpå på sin brutna engelska tilldragelserna på ångbåten, dock utan att nämna ett ord om sin sons hjältebragd. Man åhörde honom naturligtvis med den största spänning. Han berättade också, vad som hänt efter tramps' flykt. Han hade fört efter dem med sin son i en liten båt nått Arkansas strand och blivit liggande där till första dagbräckningen, eftersom han icke kunde följa deras kosa under natten. Denna hade sedan varit lätt att utforska, och hade, med undvikande av Fort Gibson, riktats förbi Canadian och Red Fork mot västern och hade därpå änyo vikit av mot norden. Under en av de närmast förflutna nätterna hade tramps överfallit en creekindianby, för att skaffa sig hästar. Följande dags middag hade de båda tonkawas mött vandrande choctawfrigare, av vilka de köpt två hästar. De vid hästhandeln brufliga ceremonierna hade dock tagit deras tid så länge i anspråk, att tramps fått en hel dags försprång. De hade då tagit vägen över Red Fork och sedan ridit över

den öppna prärien till Svarta Björnfloden. Det hade här lyckats tonkawas att åter komma dem nära. Nu hade tramps lägrat sig på en plats vid flodstranden, och tonkawas hade ansett det nödvändigt att redan före natten uppsöka rafters och varna dem.

Berkan av denna redogörelse för indianernas äventyr lät ej vänta på sig. Man talade nu blott helt sakta och släkte elden helt och hållet.

„Hur långt härifrån ligger dessa tramps' lägerplats?“ frågade den gamle missouriern.

„Vad blekansiktetna falla en halvtimmes väg härifrån.“

„Blixt och dunder! Då ha de säkert märkt oß. Vet du intet därom?“

„Tonkawa icke kunna iakttaga tramps vid full dager. Men Han höll upp och lyfnade. Därpå fortsatte han i sakta vifning: „Stora Björnen se något, en rörelse vid husets gavel. Sitta stilla och icke tala. Tonkawa krypa fram och se efter.“ Han lade sig ned på marken och kröp fram till huset. Rafters spetsade öronen. Ungefär tio minuter förgingo, därpå ljud ett gällt, kort skri — ett skri, som varje västman känner till — en människas dödsfri.

Strax därefter återkom hövdingen. „En spion från tramps“, sade han.

„Tonkawa har dödat honom, träffat honom med kniven i hjärtat. Han icke kunna säga, vad han hört och sett här. Men kanske ännu en. Skall vända tillbaka och se efter. Sedan skynda, om vite män vilja spionera på tramps.“

„Rätt talat“, instämde missouriern viflande. „Jag vill gå med, och du får visa vägen, eftersom du känner platsen. Låt oß genast ge oß i väg.“

„Ja, men vara mycket tysta, så att, om här vara ytterligare en spion, han icke se, att vi gå. Och icke taga bössor med oss, endast knivar. Gevär vara oss i vägen.“

„Och vad skola de övriga göra?“

„Ge sig in i huset och vänta där, tills vi komma tillbaka.“ Rådet blev följt. Rafters drogo sig tillbaka in i blockhuset; missouriern och hövdingen kröpo framåt längs marken, och först då de hunnit ett gott stycke, reste de sig och fortsatte mot tramps' läger.

Då något öfver en kvart förflutit, stego de ned i en dalsänka, som korsade flodens lopp. Denna sänka var bevärdad med några buskar. Där hade tramps slagit läger och tänt en eld, som lyfte de båda männen till mötes, medan de ännu befunno sig under skogens grenverk. De kröpo nu emot elden i skydd av buskarna, som vägrade på slutningen.

Tramps suttu nära bäcken, vars stränder voro tätt bevärdad med väx ända in mot lägret. Den frypande indianen styrde kosan mot vassen, vilken erbjöd det bästa skyddet. Han utvecklade en nästan otrolig skicklighet. De närmade sig elden och stannade ej, förrän de befunno sig så nära tramps, att de kunde uppfatta deras samtal. Blen-ter hade hunnit fram till hövdingens plats. Han överfor med ögonen de framför honom sittande gestalterna och frågade sakta: „Vem av dem är Cornel, om vilken du berättat?“

„Cornel icke där; han borta“, viskade indianen.

„Troligen för att spionera på oss?“

„Ja, helt säkert.“

„Då var det kanske honom, du stötte ned?“

„Nej, det icke vara han.“

„Det kunde du väl icke se.“

„Blekansiktet endast se med ögonen, men indianer också se med händerna. Mina fingrar säkert känna igen Cornel.“

„Då var han icke ensam, utan i sällskap med en annan, och det var honom, du dödade.“

„Troligen. Nu vänta här, tills Cornel kommer åter.“

Tramps språkade helt livligt; men nämnde ingenting om det, som de båda lyhörande helst velat höra, tills slutligen en av dem sade: „Andrar juft, om Cornel gissat rätt. Det vore förargligt, om rafters icke längre funnos här.“

„De äro nog här och nära ändå“, svarade en annan. „De träspanor, vattnet fastat upp här, äro helt färfska.“

„Om det är sant, måste vi draga oß tillbaka, emedan vi här äro dem så nära, att de kunna märka oß. Vi ha ju egentligen ingenting med dem att skaffa, blott vi kunna snappa Svarte Toms pengar.“

„Det lyckas oß nog inte“, inföll en tredje.

„Och varför inte?“

„Emedan vi börjat så dumt, att det omöjligt kan lyckas. Tror ni kanske, att rafters inte skola märka oß, också om vi dra oß litet tillbaka? De äro väl inte blinda heller!“

Han avbröt sig, ty i samma ögonblick kom Cornel ut ur skogen och fram till elden. Han såg sina kamraters blickar nyfiket riktas på sig, kastade hatten på marken och sade: „Inga goda underrättelser, kamrater; haft otur.“

„Hur så?“ ljöd det runt om. „Var är Bruns? Varför är icke han med?“

„Bruns!“ sade Cornel, i det han satte sig. „Han kommer aldrig tillbaka. Han är död. Man har stött en kniv mitt i hjärtat på honom.“

Denna underrättelse väckte allmän bestörtning. Alla talade i munnen på varandra, så att Cornel knappt kunde komma fram med ett svar. Han befallde tystnad. Då denna inträtt, berättade han: „Jag tog just med mig Bruns och ingen annan, emedan han var den bästa av er alla i att söka. Vi slogo in i den riktning, där vi förmodade sällskapet hålla till. Vi rörde oss mycket försiktigt för att ej märkas. Därför gick det också långsamt för oss, och till slut började det mörkna. Vi hade sett flera spår, av vilka vi slöto oss till, att vi voro nära flottstället. Bruns trodde, att vi lätt skulle hitta det, då de nog redan gjort upp eld. Detta antagande bekräftades, ty snart kände han lukten av rök, och strax därpå fingo vi på en höjd vid floden se ett svagt eldsken tränga fram mellan träd och buskar. Vi flättrade då upp och fingo nu elden klart i sikte. Den brann framför ett blockhus, och omkring den suto en skara rafters. Vi smögo oss närmare för att kunna lyhöna. Jag stannade under ett träd, Bruns kröp bakom huset. Vi hade ej hunnit höra något av samtalet, då plötsligt två män kommo fram till elden, dock icke rafters, utan — ja, ni kunna omöjligt gissa — indianer, Stora och Lilla Björnen, från Dogfish!“

Tramps visade sig så ytterligt förvånade vid denna underrättelse, att de knappt ville sätta tro därtill. Men Cornel fortsfor: „Jag såg, hur den röde släckte elden, och därpå fördes samtalet så sakta, att jag omöjligt kunde uppfatta något. Jag ville nu därför ge mig av, men måste naturligtvis vänta på Bruns. Plötsligt hörde jag ett

sfri, så fasanfullt, att det trängde mig genom märmg och ben. Det kom från blodhuset, bakom vilket Bruns gömt sig. Jag befarade, att något hänt honom, och kröp sakta dit. Det var så mörkt, att jag endast kunde treva mig fram, och jag stötte därvid med handen till en mänsklig kropp, som låg i en blodpöl. Jag kände på dräkten, att det var Bruns. Han hade fått ett stung i ryggen, vilket måste ha trängt in mitt i hjärtat, och han var alltså död. Vad kunde jag göra? Jag tömde hans fickor, tog hans kniv och revolver och lät honom ligga. Därpå smög jag mig bort, så fort jag kunde. Vi måste bort härifrån."

"Varför?" frågade någon.

"Varför? Har ni då icke hört, att dessa röda känna till vårt lägerställe. Naturligtvis skola de överfalla oss, kanske redan i morgon. Men som de förstå, att vi skola sakna den döde och draga misstankar därigenom, är det möjligt, att de komma redan förr. Låta vi överraska oss, äro vi förlorade. Alltså fort härifrån!"

"Men vart?"

"Till Eagle-tail."

"Aha! För att hämta järnvägs-kassan! Vi skola alltså avstå från rafters' guld?"

"Tyvärr! Det är det klokaste, och —" Han avbröt sig och gjorde med handen en rörelse av överraskning, vilken de andra ej förstodo.

Cornel sprang upp utan att svara. Han hade suttit nära den plats, där de båda lybnarna lågo. Dessa befunno sig ej längre bredvid varandra. Då nämligen den gamle missourierns öga träffat Cornel, hade han överväldigats av ett raseri, vilket blott ännu mer stegrats vid ljudet av denna stämman. Han förblev ej längre stilla, utan kröp

allt längre och längre fram i vasbädden. Hans ögon glödde, och det såg nästan ut, som om de ville tränga ur fina hålor. I denna upprörda sinnesstämning glömde han all försiktighet; han aktade icke på, att hans huvud nästan helt och hållet höjde sig över vassen. „Icke låta se sig“, viftade hövdingen ivrigt, i det han sökte draga honom tillbaka.

Men det var redan för sent. Cornel hade märkt hans huvud. Det var därför, han avbröt sitt tal och hastigt sprang upp för att ofskadliggöra lyfnaren. Han utvecklade stor slughet därvid, i det han sade: „Det föll mig just in, att jag där borta hos hästarna ännu se så, kommen med, ni båda!“ Han vinkade åt tvenne män, vilka sttit på höger och vänster sida om honom. De reste sig genast, och han vinkade till dem: „Sag gör mig endast till, ty där bakom oß i vassen ligger en karl, troligen en rakter. Om han ser, att jag märkt honom, springer han därifrån. Så fort jag kastar mig över honom, skola också ni gripa tag i honom. På detta sätt skall han ej hinna försvara sig eller sára någon av oß. Alltså framåt!“ Vid dessa sista ord, vilket han högt ropade ut, vände han sig blyxtsnabbt om och nådde med ett språng fram till den plats, där han sett huvudet sticka upp.

Tonkawahövdingen var en ytterst försiktig, erfaren och skarpsinnig man. Han såg, hur Cornel reste sig och viftade till de båda männen; han såg, att den ene av dem gjorde en omedveten rörelse bakåt. Hur liten och omärklig denna rörelse än var, förstod dock Stora Björnen, varom det var fråga. Han vidrörde gubben med handen och viftade: „Bort, bort! Cornel sett dig och fånga dig. Fort, härifrån!“

I det samma vände han sig om och gled, utan att resa sig från marken, bort och bakom närmaste buske. Det var högst två sekunders verk; men redan ljud bakom honom Cornels »framåt«, och då han såg sig om, fick han se, huru de tre männen störtade sig över missouriern.

Den gamle Blenter blev trots sin berömda sinnesnärvaro fullkomligt överrumplad. Männen satte sina knän på honom och höllo fast hans armar och ben, och även de övriga tramps sprungo nu upp från elden och kommo hastigt fram. Indianen hade dragit sin kniv för att bistå gubben, men han insåg genast, att han intet kunde uträtta mot denna övermakt. Han kunde ej göra annat än se efter, hur det gick med Blenter och därpå underrätta rafter. För att icke själv bli upptäckt, kröp han ett stycke åt sidan, och gömde sig bakom en buske.

Då de fingo se den fångne, blevo tramps helt högljudda, men Cornel bjöd tystnad och sade: „Tyst! Vi beta icke, om det icke är ännu en. Håll honom fast. Jag skall se efter.“

Han gick omkring eldens närmaste omgivning, utan att finna någon. Lugnad befallde han, att mannen skulle föras fram till elden.

Under det att fyra män fasthöllo fången vid marken, böjde Cornel sig ned för att se honom i ansiktet. Det var en lång, genomträngande och forskande blick, varmed han gjorde detta. Därpå sade han: „Karl, dig måtte jag känna! Var har jag egentligen sett dig förut?“

Den gamle åtade sig noga att säga honom det, då han i sådant fall skulle ha varit förlorad. Hatet sjöod inom honom, men han ansträngde sig till det yttersta för att visa en lifgiltig uppsyn.

„Ja, jag måste ha sett dig“, upprepade Cornel. „Vem är du? Tillhör du rafters, som arbeta där borta?“

„Ja!“

„Varför smyger du dig omkring här? Varför lyfnar du på oß?“

„Besynnerlig fråga! Är det väl här i västern förbjudet att ta reda på folk. Jag anser, att det är nödvändigt att göra det. Det finns då fullt upp med människor, för vilka man måste ta sig i akt.“

„Räknar du kanske oß till dem?“

„Till vilken sorts människor ni höra, det måste först visas sig. Jag känner er ju icke.“

„Det var lögn! Du har hört, vad vi talat om, och måste alltså veta, vilka och vad vi äro.“

„Jag har ingenting hört. Jag var där nere vid floden och ämnade mig hem till vårt läger, då jag såg er eld och smög mig naturligtvis hit för att se, vilka ni voro. Jag fick ingen tid att höra, vad ni sade, ty jag var för oförsiktig och blev upptäckt, innan jag hunnit lyfna.“

„Vad heter du?“

„Adams“, ljög missouriern.

„Adams“, upprepade Cornel estertänksamt. „Har aldrig känt någon med det namnet, som liknade dig. Och dock förefaller det mig, som jag sett dig förr. Vet icke du, vem jag är?“

„Nej, bedyrade den gamle. „Men släpp mig nu lös! Jag har ej gjort er något och hoppas, att ni äro hederliga västmän, som lämna annat hederligt folk i fred.“

„Ja, vi äro hederliga män, mycket hederliga män“, skrattade den röde. „Men ni ha redan stuckit ned en av

de våra, och efter västerns lagar ropar detta på hämnd. Blod för blod, liv för liv. Det är ute med dig!"

„Huru? Tänka ni döda mig?"

„Ja, just så, liksom ni dödat vår kamrat. Det är nu endast fråga om, huruvida du skall dö för kniven som han, eller om vi skola sänka dig i floden. Vi ha ingen tid att förlora. Bind för munnen på honom, så att han icke kan skrifa. Alla, som rösta för, att vi kasta honom i vattnet, räcka upp armen." Dessa sista ord voro riktade till tramps, som enhälligt gävo det önskade tecknet. „Alltså dränkas! Bind hans armar och ben, och därpå fort till vattnet, innan hans kamrater hinna hit."

Den gamle missouriern hade under förhöret hållits fast av flera karlar. Nu skulle hans mun strax bli tilltäppt. Han visste, att indianen omöjligt ännu hunnit nå rafters; på hjälp var alltså ej att tänka; likväl gjorde han, vad varje annan skulle ha gjort i hans ställe: han värjde sig av alla krafter ropande på hjälp. Ropen ljödo vida omkring i den tysta natten.

„All lightnings!" gormade den röde. „Låt honom icke skrifa så. Om ni icke fort bli färdiga med honom, så skall jag själv göra honom lugn. Pass på!" Han grep sitt gevär och höjde det för att ge den gamle ett slag i huvudet med kolven, men han fick aldrig tid att utföra sin avsikt, ty —

— —

Kort före solnedgången redo fyra ryttare, noga följande tramps' kosa, uppåt längs flodstranden, nämligen Old Firehand, Svarte Tom och tant Droll med sin gosse. Det tilltagande mörkret gjorde sig dock allt svårare att urskilja spåren efter hästhovarna. Old Firehand steg därför av hästen för att undersöka dem. „Vi ha hunnit

ett bra stycke på väg", sade han efter en stund, „men tyvärr ha tramps också rasat på bra. Vi vilja dock försöka hinna fatt dem. Stigen emellertid nu av; vi måste fortsätta vägen till fots och leda hästarna.“

Old Firehand gick främst, ledande sin häst vid tygeln, och de andra följde honom i spåren. Tyvärr gjorde floden här en tämligen vid båge åt vänster, vilket föranledde, att de avlägsnade sig från den ett gott stycke. Old Firehand märkte detta av markens minskade fuktighet och vände sig därför mera mot vänster. Endast helt sakta kunde de tränga fram genom den mörka skogen. De funno snart, att de begått ett fel och föresatte sig att nu först och främst söka återfinna floden. De visste icke, att de redan gått förbi tramps' läger och nu befunno sig mellan detta och det ställe, där rafters slagit sig ned. Lyckligtvis kände dock Old Firehand röklukten och stannade för att undersöka, varifrån den kom. Bakom honom började nu också Droll »vädra« och utbrast: „Det luktar rök; det kommer där nedifrån floden; alltså måste vi dit. Det förefaller vara ljusare där borta; där måste finnas en eld.“

Han ämnade just fortsätta, då hans skarpa öra uppfattade annalkande steg. Old Firehand hörde det också liksom även den kommandes häftiga andetag. Han gav sin häst lösa tyglar och tog några steg framåt. I nattens och skogens mörker, nästan ogenomträngligt till och med för den skarpsynta jägarens öga, dök en gestalt upp, vilken hastigt skyndade vidare. Old Firehand grep tag i honom. „Halt“, ropade han, dock med undertryckt stämma för att icke höras för vitt.

„Vem är du?“

„Shai nek=enokh, shai kopeia — jag vet inte, ingen“, svarade den tillfrågade, i det han sökte rycka sig lös.

Till och med den modigaste blir försträckt, då han i nattens mörker plötsligt blir fasthållen av två kraftiga nävar. I sådana ögonblick betjänar sig var och en, som även talar andra tungomål, helt omedvetet av sitt modersmål. Så också den man, som Old Firehand gripit. Denne senare förstod orden och sade överraskad: „Tonkaw! Stora Björnen före oß! Skulle du — — — säg, vem är du?“

Mannen upphörde att göra motstånd; han hade igenkänt den store jägarens stämma och svarade hastigt på sin brutna engelska: „Jag Nitropan-Hauen; du Old Firehand. Mycket bra, mycket bra! Ännu flera med dig?“

Och han berättade i hast, vad som skett, varpå Old Firehand svarade: „Om en tramp blivit dödad, så komma de också att mörda missouriern, och det fortast möjligt för att sedan fly härifrån, då de veta, att deras härvaro är upptäckt. Vi skola binda våra hästar här och skyn-da dit för att om möjligt förekomma mordet. Men spring du efter rafters! Icke för att vi frukta för tramps, men det är likväl bättre, om flottarna fort komma hit.“

Indianen ilade bort. De fyra männen bundo sina hästar vid träden och skyndade därpå fortast möjligt mot tramps' lägerplats. Redan inom kort blev nejden ljusare, och snart sågo de elden lysa fram mellan trädstammarna. Till höger på sluttningen sågo de hästarna. Ett genomträngande skri ljud framför dem; det var den gamle missourierns redan omnämnda rop på hjälp. „De mörda honom!“ sade Old Firehand.

„Fort över dem! Ingen skonsamhet mot den, som sätter sig till motvärn!“

Han sprang mot elden, kastade åt sidan tre, fyra tramps och nådde den rödhåriga, som just stod i begrepp att ge det omtalade slaget med böjkolven. Han kom i rätta ögonblicket och slog Cornel till marken med sitt gevär. Två, tre tramps, som varit upptagna med att binda missouriern för att därpå kasta honom i floden, föllo därnäst för hans kraftiga slag. Därpå drog han, i det han bortkastade det ännu icke avlossade geväret, sin revolver och fyrade av den mot de övriga fienderna. Han yttrade icke en stavelse därvid. Det var hans vana att tiga i striden, utom då han utdelade befallningar.

Deito högljuddare voro de tre andra. Svarte Tom hade störtat in bland tramps som ett oväder och bearbetade dem med böjkolven, i det han överhopade dem med de värsta ofvädingsord. Den sextonårige Fred hade först avlossat sitt gevär mot dem och sedan dragit sin revolver. Han sköt skott på skott och skrek därvid av alla krafter för att öka deras förfäran. Men ljudligast av alla hördes dock tant Drolls skärande falskett. Den underlige jägaren skrek och väsnades värre än hundra. Hans rörelser voro så ofantligt snabba, att ingen av fienderna skulle funnat få säkert sikte på honom. Men ingen tänkte heller på att försöka det. Tramps flydde därifrån, utan att ge sig tid att räkna angriparna, vilka de trodde vara mycket talrika till följd av tant Drolls energiska skrik. Från det ögonblick, då Old Firehand utdelade sitt första slag, till tramps' flykt hade en knapp minut förflutit. „Efter dem!“ ropade Old Firehand. „Jag stannar här. Låt dem icke nå hästarna!“

Tom, Droll och Fred Sprungo under ihållande skrik mot det ställe, där de sett hästarna. De av tramps, som flytt ditåt för att kasta sig upp i sadeln, grepos av en sådan förfäran, att de övergåvo denna plan och flydde vidare inåt skogen.

Under tiden avvaktade rafters i sitt blockhus missourierna och tonkawahövdingens återkomst. Då de fingo höra skottlofningen från flodhället, trodde de dem vara i fara, och för att om möjligt rädda dem, grepo de sina vapen och sprungo åt det håll, varifrån skotten hördes. Därvid skrek de av alla krafter för att oroa tramps. I spetsen ilade Lilla Björnen, som ju kände det ställe, där tramps lägrat sig. Han lät då och då sin stämma höras för att hålla rafters i den rätta riktningen. De hade tillryggelagt halva vägen, då ännu en annan stämma ljöd framför dem, nämligen Stora Björnens.

„Skynda“, sade han. „Old Firehand vara där och skjuta på tramps. Han endast ha tre män med sig, hjälpa honom!“

Man fördubblade nu farten ned mot dalen. Skottlofningen hade upphört, och man svävade alltså i fullkomlig ovisshet om sakernas rätta tillstånd. Rafters' rop kommo de flyende tramps att påskynda sin flykt för att om möjligt hinna undkomma. När de förstnämnda äntligen, flämtande av ansträngning, hunno fram till målet, funno de Old Firehand, Tom, Droll, missouriern och Fred sitta så lugnt kring elden, som om den vore tänd enför deras räkning, och som om intet ovanligt var å färde. På ena sidan om dem lågo liken av de dödade och på andra sidan de fångade och sårade, bland dem också den röde Cornel.

„Blixt och dunder“, ropade den förste av de ankommande till den gamle missouriern. „Vi trodde dig i fara, och där sitter du så lugnt, som om ingenting hänt.“

„Ja, det har jag inte mig själv att tacka för. Cornelss gevärskolv svingades redan över mitt huvud, då dessa fyra hedersmän kommo och hjälpte mig ut. Det gick fort och väl, gossar!“

„Och — — — är Old Firehand verkligen här?“

„Ja, där sitter han. Se på honom, och tryck hans hand! Det har han förtjänt. Tänk er, endast fyra män fasta sig över tjugu och göra, utan att själva bli sårade, nio döda och sex fångar, oberäknat alla kulor och hugg, de flyende fått hålla till godo med! Kan ni tänka er något sådant?“

Rafters förblevo stående på något avstånd med ögonen fästa på Old Firehands jättelika gestalt. Han uppmanade dem att träda närmare och tryckte vars och ens hand. De båda tonkawas välkomnade han på ett särskilt utmärkande sätt, i det han sade till dem: „Mina röda bröder ha avlagt ett riktigt mästarprov i förföljandet av tramps, och sedan var det ingen konst för mig att komma efter.“

„Min vite broders beröm ärar mig mer, än jag förtjänar“, svarade den gamle Björnen blygsamt. „Tramps lämna så tydliga spår efter sig, att den, som icke se dem, han blind. Men var Cornel? Han också död?“

„Nej, han lever. Min kolv har blott bedövat honom. Där ligger han bunden.“ Han pekade med handen på den plats, där Cornel låg.

Tonkawa gick dit, drog sin kniv och sade: „Om han icke dött av slaget, så dö för kniven. Han slagit mig, nu jag taga hans blod!“

„Stopp“, ropade den gamle missouriern, i det han fattade tag i hövdingens höjda arm. „Denne man tillhör icke dig; han är min!“

Den gamle björnen vände sig om, blickade honom allvarligt i ansiktet och frågade: „Du också hämnd på honom?“

„Ja, och en utan life! Blod och liv!“

„Sedan när?“

„Sedan många, många år. Han har låtit piska min hustru och mina barn till döds.“

„Du väl icke misstaga dig?“ frågade han, för vilken det var svårt att uppgiva sin hämnd, vartill han dock var tvungen enligt präriens lagar.

„Nej, något misstag är otänkbart. Jag kände genast igen honom. Ett sådant ansikte kan man ej glömma.“

„Du alltså döda honom?“

„Ja, utan nåd och förbarmande.“

„Då jag träda tillbaka, dock icke alldeles. Han giva mig blod och dig liv. Tonkawa ge honom blott en del av straffet, han således taga hans öron. Du samtycka?“

„Om! Men om jag inte samtycker?“

„Då tonkawa döda honom genast.“

„Nå tag då hans öron! Det är visserligen icke fristligt gjort av mig att tillåta det; men den, som lidit alla de kval, han berett mig, han blir lätt hårdhärtad.“

„Kanste någon mera tala med tonkawa?“ frågade hövdingen, i det han såg sig omkring i kretsen. Men då ingen sade ett ord, fortsfor han: „Alltså öronen mina, och jag fort taga dem.“

Han böjde sig ned bredvid Cornel för att utföra sin avsikt.

Då denne såg, att det skulle bliva allvar av saken, skrek han: „Vad faller er in, människor! Är det kristligt? Vad har jag då gjort er, efter som ni tillåta denne röde hedning att stympa mitt huvud?“

„Vad du har gjort mig, skola vi talas om sedan“, svarade missouriern.

„Och vad vi andra ha att anklaga dig för, skall jag strax säga“, tillade Old Firehand. „Ännu ha vi inte undersökt dina fickor; låt oss se, vad som kan finnas i dem.“ Härmed gav han ett tecken åt Droll, och denne tömde fångens fickor. Utom många andra saker kom då i ljuset ingenjörens pengar. Det visade sig, att det var hela summan, som blivit stulen från den rättmätige ägaren.

„Åha, du har ännu ej delat med dig åt dina kamrater!“ skrattade Old Firehand. „Det förefaller, som de sätta mer förtroende till dig än vi. Du är en tjuv och tydligen värre än så. Du förtjänar ingen nåd. Stora björnen må göra, vad han ämnade.“

Cornel skrek högt av fasa, men hövdingen fäste sig ej därvid, utan fattade tag i hans huvud och fränskilde med två raska, säkra snitt de båda öronmuflorna, vilka han genast kastade i floden. „Siså“, sade han, „nu tonkawas hämnad, alltså nu rida vidare.“

„Redan?“ sade Old Firehand. „Vill du icke rida vidare i mitt sällskap eller åtminstone stanna över natten?“

„För tonkawa alldeles lika om dag eller natt. Hans ögon goda, men hans tid kort. Han försatt många dagar på att sätta efter Cornel; nu rida dag och natt för att nå sin wigwam. Han vän till vite män; han stor vän och broder till Old Firehand. Den Store Anden alltid giva mycket frukt och mycket kött åt blekansiktena, som varit

vänliga mot tonkawa. Howgh!" Han och hans son togo sina gevär och försvunno i nattens mörker.

Cornel låg bland sina fängslade kamrater och kved av smärta; men ingen fäste avseende därvid, åtminstone icke på en stund. Old Firehand lät hämta sin och sina tre kamraters hästar. Sedan därefter för säkerhets skull några vakter ställts ut runt om, kunde så »domen« begynna. Det beslöts, att tramps med undantag av Cornel skulle strängt bevakas under den följande natten och därpå släppas lösa tidigt på morgonen. De fingo ömsesidigt förbinda varandras sår. Så kom turen till Cornel. Han hade hittills legat i skuggan, men fördes nu fram till elden. Eldskenet hade knappt fallit på hans ansikte, förrän Fred, gossen, utstötte ett högt rop, sprang fram till honom och betraktade honom, som om han ville uppsluka honom med ögonen, och därpå utropade, vänd till tant Droll: „Det är han, det är han, mördaren! Jag känner igen honom! Vi ha honom!"

Droll styndade fram och frågade ivrigt: „Mistar du dig icke? Det kan inte vara han; det är väl ej möjligt."

„Nej, jo, det är han; det är säkert!" vidhöll gossen. „Se bara på hans ögon, vilken dödsångest de uttrycka. Han ser, att han är upptäckt och måste nu uppge allt hopp om räddning."

„Men om det vore han, så skulle du ju ha känt igen honom redan på ångbåten."

„Då såg jag honom icke alls. Tramps såg jag nog, men icke honom. Han måtte alltid ha lagat så, att han kunde dölja sig bakom de andra."

„Men ännu en sak: du har alltid beskrivit för mig vägningsmannen såsom svartthårig, men Cornel här har ju styvt och kort, rött hår.“

Gossen svarade icke genast. Han tog sig om pannan, skakade på huvudet, tog ett steg tillbaka och sade därpå i osäker ton: „Ja, det är sant! Ansiktet är detsamma, men håret är fullkomligt olift.“

„Det måtte vara någon förväxling, Fred. Människor likna varandra, men ett svart hår kan inte gärna bli rött.“

„Det är nog sant“, inföll den gamle missouriern, „men man kan raka av sig sitt svarta hår och sedan bära röd peruk.“

„Ah! Skulle den där — — —“ frågade tant Droll, utan att avsluta meningen.

„Naturligtvis! Jag har inte låtit narra mig av hans röda hår. Den man, jag så länge sökt, min hustrus och mina barns mördare, hade också svart, lockigt hår; men jag påstår lika fullt, att den här karlen är den, jag söker. Han bär peruk.“ Den gamle reste upp Cornel i sittande ställning, fattade honom i håret och drog och slet för att få av honom peruken. Till hans förvåning satt håret dock fast; det var verkligen hans eget.

„Blixt och dunder; sannerligen sitter det inte ordentligt fast!“ utbrast han förvånad och såg därvid så bestört ut, att de övriga säkerligen brustit i skratt, om icke situationen varit så allvarlig.

Cornels ansikte förvreds till ett hänfullt grin, och han ropade i en ton av gränslöst hat: „Nå, du lögnare, var har du peruken? Det går lätt att falskt anklaga en människa, därför att hon råkar vara lik en annan. Men bevi-

Ja, att jag är den, du beskyllder mig för! — — —" Han höll plötsligt upp, som om han blivit förvånad över något, men fattade sig genast och fortsatte, vänd till de övriga:

„Om ni för en tillfällig likhets skull döma och döda mig, äro ni mördare, men det tror jag åtminstone ej den berömda Old Firehand om, i vilkens skydd jag härmed lämnar mig!“

Att han i ett ögonblick avbröt sig mitt i talet, hade sitt giltiga skäl. Han satt mitt bland lifen och hade med huvudet vilat på ett av dessa. Då missouriern sedan reste upp honom, hade den styva, livlösa kroppen gjort en rörelse, dock så omärklig, att den ej väckte någons uppmärksamhet. Nu låg kroppen tätt bakom honom och dold i hans skugga. Men det var intet lif, mannen var icke ens sårad. Han var en av dem, som Old Firehand fällt med böfvolven. Blodet från hans dödade kamrater hade sprutat över honom och givit honom utseendet av en död. Då han åter fick medvetandet, såg han sig ligga bland de döda. Han tänkte på att genast springa upp och fly, då han endast räknade till fyra fiender, men på ena sidan låg floden och från den andra sidan hördes annalkande rafters' höga rop. Han beslöt därför att avvakta ett gynnsammare ögonblick och drog försiktigt sin kniv och gömde den i armen; strax därpå kom missouriern fram till honom, vände på honom, trodde honom vara död, tog vad som fanns i hans fickor och bälte och drog honom så till platsen för lifen.

Från detta ögonblick hade denne tramp förstulet givit akt på allt, som försiggick. Såsom icke fängslad kunde han springa upp och löpa sin kos vid första lägliga tillfälle.

Då lade man Cornel på honom, och genast fick han den tanken att befria också honom. Då den rödhåriga restes upp, rullade sig den förmente döde så, att han kom att ligga tätt bakom honom.

Medan Cornel talade, och allas uppmärksamhet var riktad på honom, drog tramp sin kniv och skar försiktigt av repet kring Cornels händer, stack därpå knivskftet i hans högra hand, så att han med en hastig rörelse skulle kunna befria sig också från fotbojorna och därpå springa upp och fly. Den rödhåriga märkte naturligtvis den oväntade befrielsen; han kände kniven; som han genast fattade, och blev så förvånad däröver, att han för ett ögonblick förlorade fattningen och avbröt sig mitt under talet; han fattade sig dock genast och fortsatte, utan att någon märkt, vad som tilldragit sig bakom den anlagades rygg.

Då han till sist återopade sig på Old Firehands rättvisa, svarade denne: „Om jag hade något att säga i denna sak, bleve du icke dödad, därom kan du vara vis. Men lika säkert är, att jag icke låter ditt röda hår bedraga mig. Det kan vara färgat.“

Han gick bort till de tillhörigheter, som blivit frantagna de fångna och dödade, bockade sig ned och tog upp den läderväska, som hängt vid Cornels bälte och fortsatte, i det han öppnade den: „Jag har redan förut undersökt den här väskan och fann då där några föremål, vilkas bruk jag då ej förstod; men nu går ett ljus upp för mig.“ Han drog fram en tillorkad flaska, ett litet rivjärn och en fingerlång träbit, på vilken barken ännu satt kvar, höll det framför den rödhåriges ögon och frågade: „Varför för du dessa saker med dig?“

Den tillfrågades ansikte blefnade, men han svarade genast i tvärsäker ton: „Hur egendomligt, att den store Firehand kan bry sig om sådana småsaker! Vem hade kunnat tro det! Flaskan innehåller medicin; rivjärnet är en oundgänglig artikkel för varje västman, och träbiten kom helt tillfälligtvis in i väskan, utan att ha någon särskild användning. Är ni nöjd nu, sir?“ Han kastade vid denna fråga en halvt hänfull, halvt ängslig blick in i jägarens ansikte.

Denne svarade på sitt allvarliga, bestämda sätt: „Ja, jag är nöjd, men icke genom dina ord, utan genom mina egna slutsatser. En tramp behöver intet rivjärn, åtminstone inte ett så litet, en fil skulle vara honom till större gagn. Denna flaska innehåller fina spån i sprit, och denna träbit är ett stycke av ett träd, vars bark kan färga till och med det svartaste hår rött; det känner jag väl till. Jag är övertygad om, att du är den rätte, och skall, då det blir ljukt, noga undersöka ditt hår.“

„Så länge behöva vi ej vänta“, inföll Fred. „Det finns ett annat igenkänningstecken. Då han kastade mig till marken, stack jag honom med kniven i vaden. Låt honom blotta underbenet. Är han den rätte, vilket jag inte alls betvivlar, så måste ärret fortfarande synas.“

Intet kunde komma lägligare för den rödhåriga än just detta förslag. Han behövde nu icke själv befria sig från fotbojorna. Därför svarade han hastigt: „Well, ni skola väl nu bliva övertygade om, att ni misstaga er. Men jag måste häpna över din stora flyktighet, då du kan begära, att jag skall blotta benet. För en, som är bunden till händer och fötter, är det minsann ingen lätt sak.“

„Det vet jag. Därför skall jag själv göra det.“ Gossen skyndade ivrigt fram till fången. Han knäböjde bredvid och lossade på de rep, som fängslade hans ben. Då han tagit upp knutarna, ämnade han draga upp ena byrbenet, men fick därvid en sådan spark av den rödhåriges båda fötter, att han flög ett långt stycke därifrån. I nästa ögonblick var Cornel på benen. „Good bye, mina her- rar! Vi åter ses!“ ropade han, kastade sig med kniven i högsta hugg in mellan två rafters, ilade nedför sluttningen och in bland träden.

Det hela kom så oförmodat, att de närvarande stodo som fastnaglade vid marken, med undantag av tvenne, Old Firehand och tant Droll. Så fort den rödhårige reste sig ur sin sittande ställning och ville ila bort, stod Old Firehand färdig till språng för att sätta efter honom, men han stötte på ett oväntat hinder. Den för död hållne tramp tyckte tiden nu vara inne till flykt. Då allas uppmärksamhet fängslades av Cornel, trodde han sig lätt kunna undkomma. Han sprang alltså liksom upp och skyndade fram mot elden för att där bryta sig igenom rafters' ring. I samma ögonblick kom Old Firehand med ett väldig språng flygande över elden och stötte samman med tramp. Att gripa, lyfta och kasta denne i marken, så att det formligen knakade, var för honom två sekunders verk. „Bind denne karl, som sannerligen icke är död“, ropade han och vände sig därefter om efter Cornel, som av sammanstötningen fått tid att komma utom rafters' krets, höjde sitt gevär och lade an på honom för att skjuta ned honom.

Men det blev honom omöjligt att utföra denna sin avsikt, ty Droll var tätt i hälarna på flyktingen och betäckte

dennes gestalt på ett sätt, som gjorde, att kulan skulle ha träffat honom i stället.

Den rödhåriga sprang som den, vilken har att rädda sitt liv, och han undkom dem, också Old Firehand och Droll måste uppgiva jakten.

„Vi måste vänta tills det dagas och då söka hans spår. Följa vi hans kosa, är det troligt, att vi lyckas få honom fatt“, uttrade Old Firehand.

Denna åsikt delades av rafters. Han fortsatte därpå: „Men nu måste vi genast tillbaka till blockhuset. Cornel vet, att vi alla befinna oss här, och kan lätt komma på tanken att uppsöka vårt övergivna läger.“

Jägaren hade anat rätt. Cornel hade, så fort han kom in i skogen, dolt sig bakom träd och buskar och sedan smugit sig därifrån. Han styrde kosan mot blockhuset, då han kommit att tänka på, vilket gagn han kunde ha av det samma. Hunnen dit, stannade han ett ögonblick för att lyfna, men då intet ljud hördes, trevade han sig fram till dörren. Han skulle just öppna den, då han plötsligt kände ett kraftigt tag om sin strupe och drogs till marken. Flera män satte sina knän på honom. „Så har vi åtminstone fått en“, sade en av dem.

Den rödhåriga kände igen denna stämman; den tillhörde en av hans egna tramps. Han gjorde en kraftig ansträngning för att befria sin strupe från greppet och lyckades stöta fram orden: „Woodward, är du från dina sinnen? Släpp mig!“

Woodward — så var karlens namn — stötte vid ljudet av Cornels röst till den andre och svarade: „Cornel! Sannerligen är det inte Cornel! Varifrån kommer du? Vi trodde, att du var fången!“

„Var det också“, flämtade den tillfrågade, „men lyckades fly. Vad gör ni här?“

„Vi tre stötte tillfälligtvis ihop; var de andra äro, beta vi ej. När vi sågo, att rakter slog sig ned vid vår eld, kommo vi på den tanken att i stället bege oss hit och spela dem ett spratt.“

„Det var bra! Just samma idé kom också jag på.“

„Vi ämna bränna ned huset, men först skola vi se efter, vad som kan finnas här.“ Woodward sköt ifrån regeln, och de stego in. Han drog eld, så att rummet lystes upp. Var och en försåg sig med vapen och andra föremål, som funnos där, och därefter sattes eld på alla bäddarna. Lågorna flammade genast upp, och mordbrännarna skyndade ut, lämnande dörren öppen, för att draget skulle bli starkt.

„Nu fort härifrån“, ropade Cornel.

„Men vart?“ svarade flera röster.

„Med till båtarna. De ligga nere vid timmerhögarna.“

Lågorna slog nu upp genom taket. Cornel ilade med sina kamrater ned till flodstranden. Då de kommo dit, hörde de på avstånd ljudet av tre stämmor. Det var den gamle missouriern, som jämte två andra begivit sig i förväg till blockhuset.

„De komma“, sade Cornel. „Fort i en av båtarna. De båda andra ta vi i släptåg. Vi måste avskära dem möjligheten att förfölja oss.“

Inom ett ögonblick flögo båtarna ut från stranden; Cornel styrde, hans kamrater förde årorna. En av dem tog ett årtag, som om han ville vända båten uppåt floden. „Nej“, ropade anföraren, „vi ro nedåt.“

„Men vi skola ju längre in i Kansas, till det stora »tramp-meeting«, invände mannen.

„Bifferligen. Men det kommer Old Firehand säkert att pressa ur någon av de fångna. Han kommer alltså att i morgon söka öf uppåt floden; därför måste vi styra kurs nedåt.“

„En väldig ombäg!“

„Jnte alls. Vi fara till nästa prärie, sänka där båtarna, stjäla öf hästar av indianerna och rida raft mot norden. På detta vis taga vi lätt igen denna lilla tidspillan.“ — —

Rafters höjde en häftig veflagan, då de kommo fram och fingo se sin bostad nedbrunnen till grunden. Old Firehand lugnade dem dock i det han sade: „Jag kunde ju tro Cornel om ett dylikt skurkstreck. Men tag det icke så hårt! Om ni gilla det förslag, jag nu ämnar göra er, så skola ni få mer än full ersättning för det förlorade.“ Rafters lyfnade ibrigt därtill. „Först och främst kamrater, fortsatte den store jägaren, „skola ni ge mig ert hedersord på att ej förråda något, av vad jag ämnar säga. — Ha ni hört talas om den stora sjön uppe bland bergen, Silverfjön kallad?“

„Ja“, svarade några.

„Well! Jag vet, att där uppe finnas mycket rika mineralfyndigheter och jordlager, vilka hittills aldrig blivit bearbetade. Jag ämnar mig dit upp med en skicklig bergsingenjör för att undersöka, om saken kan bedrivas i stort, och om sjön förmår giva erforderlig drivkraft. Detta företag är vißt icke ofarligt, och därför behöver jag en skara erfarna, duktiga västmän. Lämna alltså tills vidare ert arbete här och följ mig! Ni få god betalning!“

Ett enstämmigt „ja“ dånade. Endast Droll och den gamle missouriern invände: „Ja, men Cornel! Vi måste söka följa hans spår.“

Över Old Firehands ansikte gled ett litet överlägset leende, då han fortsatte: „Då vi lämnade elden där borta för att skynda hit, måste vi naturligtvis föra med oss de fångslade tramps. En av dem, den yngste, vågade tilltala mig och berättade, att han icke trivdes bland tramps, ja, att det var honom ett sannskyldigt lidande att vistas bland dem, och att han blott slutit sig till dem för sin brors skull, vilken nu dock var bland de dödade. Han hade egentligen avsett att bli en duktig, hederlig västman, och då han nu hört mitt namn, var han upptänd av iver att få bli en den ringaste av mitt folk. Han sade sig kunna redogöra för Cornels planer, och dels av medlidksamhet, dels av klokhet kunde jag ej visa mannen från mig. Skall jag hämta honom?“

De andra samtyckte, och Old Firehand gick själv efter den omtalade. Denne var något över tjugu år gammal, hade ett intelligent utseende och kraftig gestalt. Old Firehand lossade hans bojor och lät honom sätta sig. „Nå“, sade han till honom, „du ser, att jag ej är ohägad att uppfylla din begäran. Giv mig din hand på, att du med Guds hjälp vill bli en hederlig man, och du är från detta ögonblick som en av oss. Vad heter du?“

„Molley“, svarade den tillfrågade, i det han räckte Old Firehand handen, medan tårarna strömmade över hans kinder. „Jag skall tacka er med mitt liv för er godhet mot mig.“

„Bra“, sade jägaren med en darrning i rösten. „Berätta nu, vad du vet om Cornels planer.“

„Han ämnar sig till det stora »tramp-meeting«, vilket inom kort skall hållas. Platsen därför ligger i närheten av Harper och kallas Osage-nook. Efter mötet ämnar han sig till Eagletail för att överfalla järnvägstjänstemännen och arbetarna där och frantaga dem deras kassa, som skall vara mycket stor. Få ni icke tag i honom där, kunna ni sedan träffa honom vid Silverfjön.“ Dessa ord väckte allmän överraskning.

„Vid Silverfjön? Vad vet Cornel om detta ställe?“

„Han ämnar hämta en skatt där. Det skall finnas oerhörda rikedomar sänkta eller begravna där från urminnes tider. Han har en detaljerad karta över stället, som han dock ej vill visa för någon. Att döma av ett hans yttrande, måtte han ha den gömd någonstädes.“

Ingen hade lagt märke till, hur upprörda Droll och Fred blivit vid dessa ord. Droll stirrade på Rolley, som ville han sluka varje stavelse, och Fred ropade ivrigt, så fort han slutat: „Det är Cornel, det är han! Denna plan har min far hört.“

Nu riktades alla blickar på gossen. Man bestormade honom med frågor, men Droll ropade: „Intet därom nu, kamrater! En annan gång.“

„Nåväl“, sade nu Old Firehand. „Så bryta vi upp i morgon bittida. Om Cornels spår behöva vi ej bry oss, då vi veta, var vi skola träffa honom ända upp till Silverfjön. Ett omvärlande liv väntar oss, och goda kamrater vilja vi vara!“ — — —

Fjärde kapitlet.

Prärien låg där i middagssolens glans, tätt gräsbevuxen, fulle vid fulle, lif en stor smaragdsjö, vilkens vågor plötsligt stelnat. I denna grönskande ödemark syntes ej ett levande väsen. Plötsligt hördes dock ett kraftigt fnysande, och en ryttare dök fram.

Mannen var av medellängd och kraftigt byggd. Hållningen tydde på en övad ryttare, och hans ansikte — — ja, det var egentligen ganska egendomligt. Man skulle funnat falla det dumt, och dock låg där ett vißt uttryck vid näsan — vilken för övrigt hade två alldeles olika sidor — som gjorde, att detta omdöme ej blev fullt rättvißt. På högra sidan var näsan vit och hade en bukt som på en vanlig adelsnäsa, på vänstra sidan var den tjock, svullen och av en färg mitt emellan rött och grönt. Ansiktet inramades av tunt skägg. Mannen var för övrigt utrustad med vapen; en lädertornister satt på hans rygg, en bred gördel skyddade livet, och två läderväfsor voro fästa på hästens länder.

Hästen tycktes så gå, som det föll honom in, än i sakta trav, än steg för steg, utan att hans herre tycktes ha med saken att göra. Plötsligt tvärstannade djuret och spetsade öronen, och ryttaren ryckte till en smula vid att höra en skarp, befallande stämma: „Stanna, inte ett steg längre, eller jag skjuter! Vem är ni, master?“

Ryttaren såg upp; tittade till höger och vänster. Icke en människa. Han förändrade dock ej en min, tog sakta locket av ett bleckfodral, som hängde över sadeln, drog

fram en kigare därur, riktade den mot himlen, som han allvarligt och intresserat skärskådade en god stund, tillsammans samma stämma som nyss skrattande sade: „Stoppa in er kigare! Jag sitter inte på månen, som för resten inte syns till, utan jag är en jordevarelse alldeles som ni. Säg mig nu, varifrån ni kommer!”

Ryttaren sköt ihop kigaren, stoppade in den i fodralet, tryckte till deß spänne omsorgsfullt och långsamt, som om han ej alls hade bråttom, och svarade därpå, i det han pekade bakom sig: „Därifrån!”

„Det ser jag nog, min gubbe lilla. Och vart ämnar ni er?”

„Dit!” svarade den tillfrågade och pekade framåt.

„Ni var mig en rolig en!” skrattade den alltjämt osynlige frågaren.

„Eftersom ni nu emellertid en gång befinner er på prärien, förmodar jag, att ni känner till, hur man går till väga. Här driver omkring så mycket olika slags folk, att en ärlig man är tvungen att vara på sin vakt. Ni kommer alltså ej ett steg längre, förrän ni givit oß ordentligt besked. Alltså ut därmed. Varifrån kommer ni?”

„Från slottet Castlepool, Skottland”, svarade ryttaren.

„Gud bevare ert förstånd, sir! Vad angår Skottland mig? Och vart rider ni?”

„Till Calcutta.”

„Också en för mig obekant ort. Var ligger denna sköna plats?”

„I Ostindien.”

„Lack-a-day! Ni ämnar alltså denna soliga eftermiddag rida från Skottland över Förenta Staterna till Ostindien?”

„Kanste inte i dag.“

„Såå! Ni är väl engelsman?“

„Yes.“

„Vilket yrke?“

„Lord.“

„Blixt och dunder! En engelsk lord med en rund korkhatt på huvudet! Er måste man verkligen taga i närmare försådande. Kom, Uncle.“

Nu blevo två gestalter, som hittills legat dolda i gräset, synliga: en stod rak som en stör, den lille åter var krokig och hade en höknäsa, vars rygg var nästan så skarp som eggen på en kniv.

„Var god och stanna, master, eljest måste vi skjuta! Vi äro inte färdiga med varandra än.“

„Skola vi slå vad?“ frågade engelsmannen.

„Vafalls?“

„Tio dollar eller femtio eller hundra dollars, allt efter behag, om jag skjuter er innan ni mig!“ Han drog till sig den ena patronväskan, öppnade den och tog fram några sedlar. Den korte och den länge sågo förvånade på varandra.

„Master“, ropade den ene, „sannerligen tror jag inte att ni gör allvar därav.“

„Vißt! Att slå vad är min passion, därtill begagnar jag varje tillfälle.“

„Uncle“, sade den lille, i det han skakade på huvudet, „en sådan prisse har jag aldrig sett. Honom måste vi göra närmare bekantskap med.“ Han sträckte ut handen för att fatta i tygeln på engelsmannens häst; men då blänkte två revolverar till i dennes händer, och han ropa-

de strängt och befallande: „Bort med handen, eller jag skjuter!”

Den lille for förskräckt tillbaka och höjde sitt gevär.

„Med med det! Inte en rörelse eller skjuter jag!” Engelsmannens hållning och utseende hade plötsligt undergått en fullständig förvandling. Ögonen blixtrade, och en kraftfull energi låg utbredd över hela hans väsende. „Hålla ni mig verkligen för förryckt?” fortsfor han. „Tro ni er kunna uppföra er så, som om prärien vore er egen- dom? Då mistaga ni er. Hittills ha ni frågat mig, nu är det min tur! Vad heta ni och varifrån äro ni?”

Dessa frågor riktades till den lille; denne såg i främ- lingens skarpt forskande ögon och svarade halvt förlägen, halvt förargad: „Ni är främling här, därför vet ni det icke; annars äro vi från Mississipp och överallt kända som ärliga jägare. Vi äro nu på väg till bergen.”

„Well! Och era namn?”

„Mig kallar man Humpley-Bill, emedan jag tyvärr är något krofig, och min kamrat här är känd som Gunstick- Uncle, emedan han är så rak, som om han sväljt en ladd- stafe. Nå, nu vet ni det, och kan nu också säga oss san- ningen om er själv!”

Engelsmannen betraktade dem med blickar, som ville han se tvärs igenom dem; därpå antogo hans drag ett vänligt uttryck; han tog fram ett papper ur asken med sedlar och räckte det till de båda männen, i det han sade: „Jag har talat sanning. Som jag håller er för hederliga människor, visar jag er detta påß.”

De båda männen läste det, sågo på varandra, därpå sade den lille, denna gång i mycket hövlig ton: „Ni är

verfligen lord Castlepool! Men mylord, vad gör ni då här på prärien?"

„Vad jag gör! Vill lära känna prärien och Klippiga bergen och sedan resa till San Francisco. Har varit överallt på jorden utom i Förenta staterna. — Så där ja — nu äro vi presenterade för varandra och kunna nu fördjupa bekantskapen. Låt oss alltså gå till era hästar, ty sådana ha ni naturligtvis!"

Han steg av hästen och följde de båda männen, som utan motsägelse lydde honom. Djuret travade tätt efter honom som en hund. Då de hunnit fram till de andra hästarna, som stodo tjudrade bakom närmaste kulle, kastade han sig genast ogenerat ned i gräset. Där låg ett stycke rådjursstek. Han drog sin kniv, skar en duktig skiva och började äta, som om köttet tillhört honom och ej de båda andra.

„Så skall det gå till", sade den frofige. „På prärien krusar man inte."

„Naturligtvis inte. I dag äter jag av ert kött, och i morgon äta ni kanske av vad jag skjutit."

„Såå. Menar ni då, mylord, att vi befinna oss tillsammans i morgon också?"

„I morgon och många dagar. Ni behaga mig. Vilja ni följa mig?"

„Varthän?"

„Över prärien till Frisco." (San Francisco).

„Det säger ni så lugnt, som om det blott vore en dagsresa."

„Om det tar en dag eller ett år är mig likgiltigt."

„Om, ja. Men har ni en aning om, vad som kan hända under vägen?"

„Hoppas få erfara det“, ljöd svaret. „Men jag vill ha fällskap. Jag betalar er. Kunna ni skjuta?“

Det var en blick av medömkan, den frofige bestod lorden, då han svarade: „En präriejägare skjuta! Fråga lika gärna, om fisken kan simma. Saferna äro lika självlara som min pucfel.“

„Vill se ett prov. Kan ni träffa gamarna där uppe?“

Humpley mätte avståndet med blicken, steg upp, lade an, siktade ett ögonblick och sköt. Man såg, att en av fåglarna träffades och föll lodrätt till marken. „Nå, mylord, vad säger ni nu?“ sade den lille skytten.

„Jnte så illa“, ljöd det falla svaret.

„Huru! Jnte mer! Varje kännare skulle ha kallat det ett mästerskott.“

„Well, näste man!“ nickade lorden lugnt åt den länge jägaren, utan att fästa sig vid den lilles missnöje. Gunstick-Uncle reste sig från marken, styv som en pinne, stödde sig med högra handen mot sitt gevär, lyfte den vänstra med en gest full av patos och deklamerade, i det han stirrade upp i himlen på den andra gamen: „Gamen i blånande etern vingen sträcker — blicken till grönskande jord ofta räcker — minnet av doftande as hans längtan väcker — kulan tyvärr nu för alltid vingen stäcker.“

Han hade hittills icke uttrat ett enda ord; deß djupare intryck måste detta härliga poem göra. Så inbillade han sig, då han, sänkande sin arm, vände sig mot lorden och såg på honom under förstulen förväntan.

„Hörde ni det, mylord?“ frågade den frofige ivrigt. „Ja, den Gunstick-Uncle är en märkvärdig karl. Han har varit skådespelare i sina da'r och är nu skald. Han talar

inte särdeles mycket, men när han någon gång öppnar munnen, talar han alltid i rim."

"Well!" nickade lorden. "Om han talar i rim eller pratar perfilja, är mig fullkomligt likgiltigt; jag vill bara veta en sak: kan han skjuta?"

Den långa skalden drog munnen ända upp till högra örat och gjorde med handen en stor, föraktfull rörelse. Han höjde därefter sin bössa, men lät den strax åter sjunka. Han hade försummat rätta ögonblicket, ty under hans poetiska utgjutelser hade gamhonan, försträckt över makens död, flugit sin väg. Hon var nu redan långt därifrån.

"Hon kan omöjligt träffas", sade Humpley, "eller vad tror du, Uncle?"

Den tillfrågade höjde båda sina armar mot den punkt, där gamen alltjämt syntes, och svarade i gravlik ton: "Bort han svävar på lätta vingar — över dal och höjder han sig svingar — friheten han lycklig nu prisar — glädjen hans min smärta också lifar — o, att vi och vingar hade — vi då följde honom glade."

"Dumheter!" ropade lorden. "Menar ni verkligen, att ni inte kan träffa den?"

"Ja, sir", svarade Humpley. "Icke Old Firehand, icke Winnetou och icke Old Shatterhand skulle nu kunna träffa honom, så mycket mindre då en annan dödlig."

"Såå!"

Utän att en muskel i hans ansikte rörde sig, tog engelsmannen ett av sina gevär, lade an och tryckte av, lät geväret sjunka och satte sig åter, varefter han genast åter tog fatt i och började mumsa på rådjurssteken — allt utan att säga ett ord.

Över de båda jägarnas ansikten spred sig ett uttryck av den ytterligaste förvåning, ja, beundran.

Den långe och den korte blickade i djup förundran en stund på varandra, därpå intog åter Uncle en gång plastisk ställning och deklamerade, i det han fäktade med båda armarna: „Gamen sitt hjärteblod gett — dyligt skott ej förr vi sett — all vår ära är försvunnen — —“

„Och du kan hålla munnen!“ föll lorden honom i talet. „Bad skall nu detta vändliga rimmande tjäna till? Jag har ju inte fått veta, om du kan skjuta. Men sätt er nu här och låt oss tala vid. Ni följa mig således, och jag betalar resan.“

De båda männen tittade på varandra och svarade sedan ett bestämt »ja«.

„För varje äventyr, vi uppleva, betalar jag er femtio dollars.“

„Sir“, skrattade Humpley, „då bli vi snart rika människor, ty på äventyr är här ingen brist.“

„Det vill jag först se. Men jag vill också träffa tillsammans med berömda jägare. Ni nämnde nyss tre män, om vilka jag redan hört mycket tala. För var och en av dessa tre jägare, som vi träffa, betalar jag er hundra dollar. Äro ni nöjda därmed?“

„Ja, fullkomligt. Här har ni våra händer därpå. Vi kunna inte göra något bättre än att ingå på ert förslag.“

Sedan han givit båda ett kraftigt handslag, tog engelsmannen fram en bok ur en av läderväskorna. „Detta är min annotationsbok“, sade han, „i vilken jag inför allt. Jag skall nu öppna ett konto för var och en av er och sätta ert namn och huvud däröver.“

„Huvud?“ frågade den frofige förvånad.

Utan att svara slog lorden upp boken och fattade sitt ritstift. Efter några minuter visade han dem, vad han tecknat; deras ansikten blickade livslevande mot dem från bladet. Namnen stodo därunder.

„Här skall jag föra in, vad jag blir skyldig er. Skulle jag föroljäckas, så taga ni denna bok med er till Frisco och visar den där för bankiren, vilkens namn jag senare skall uppge, han skall då genast utbetala summan.“

„En präktig inrättning, mylord“, svarade Humpley. „Hoppas dock att — — — behold, Uncle, se på hästarna, huru de spetsa öronen och snysa. Det måste vara någon främling i närheten. Jag stiger upp på kullen och ser efter.“

„Jag kommer med“, förklarade lorden, i det han tog fram sin kifare och beredde sig att följa dem.

De båda männen kröpo försiktigt uppför kullen. Gräset skylde dem nästan helt och hållet. Uppkomna sågo de sig försiktigt omkring och fingo genast syn på en gestalt på kullen framför dem.

„En indian“, sade lorden.

Med tillhjälp av kifaren kunde de tydligt iakttaga honom. Han tycktes uppmärksamt speja mot öster, sträckte då och då på kroppen för att vidga sin synkrets, men lät den åter sjunka. Väntade han någon, var det tydligen en fiende.

De hade hittills icke lyckats se indianens ansikte, då han vände dem ryggen, men plötsligt såg han sig för ett ögonblick om. Genast lade Humpley ned kifaren, reste sig, så att hela gestalten blev synlig, och ropade med hög röst: „Menaka schecha, Menaka schecha! Min broder skall komma till sina vita vänner.“

Indianen vände sig hastigt om, kände igen den ropan=des frofiga gestalt och gled ögonblickligen ned från kul= len.

„Nu, mylord, kommer ni nog att få betala era första femtio dollar“, sade Humpley till engelsmannen, i det han åter lade sig ned.

„Bankas det äventyr?“

„Troligen, ty hövdingen spejar säkerligen efter fiender.“

„Vad heter han?“

„På osagspråket Menaka schecha; det är: Den goda sol= en eller Den stora solen. Han är en mycket tapper och er= faren hövding och deßutom vän till de vita, ehuru osag= erna höra till den ännu otämnda siouxstammen.“

Indianen blev snart synlig. Han befann sig i sin bästa mannaålder och bar den vanliga indianiska dräkten, vilken på några ställen var sönderriven och på andra ställen fläckad med blod. Han hade inga vapen. På vardera kin= den var han tatuerad med en sol. Handederna voro sår= iga. Han måste ha varit bunden och sprängt fjättrarna. Tydligen befann han sig nu på flykt och var förföljd.

Han kom gående helt långsamt, räckte, utan att först lägga märke till engelsmannen, handen åt de båda jä= garna och sade lugnt på flytande engelska: „Jag kände genast igen min broder och vän, och det gläder mig att få hälsa er.“

„Vi glädja oss också“, svarade Humpley. Därefter vände han sig mot lorden och sade till osagen: „Detta blekansif= te är en mästare i att skjuta och vår vän. Jag anbefaller honom åt dig och din stam.“

Den röde gav engelsmannen sin hand och svarade: „Jag är vän till varje god och ärlig vit; men tjuvar, mördare och likskändare skola falla för min tomahawk.“

„Har du då träffat samman med dylikt slödder?“ frågade Humpley.

„Ja. Mina bröder måste ha sina gevär i ordning, ty mina förföljare kunna vara här när som helst. De sitta till häst, och jag måste gå, men Goda Solens fötter äro så snabba, att ingen häst kan nå honom. Jag har sprungit i många bågar och kretsar och ofta gått baklänges med hämlarna framåt för att föra dem på villospår. De trakta efter mitt liv.“

„Äro de många?“

„Hur många vet jag icke, ty då de upptäckte min flykt, var jag borta.“

„Men vilka vita kunna väl våga att taga Goda Solen till fånga och vilja döda honom?“

„De äro många, många, flera hundra, dåligt folk. Blekanjiktana falla dem tramps!“

„Tramps! Vad vilja väl sådana i denna avsidens trakt? Var befinna de sig?“

„I den del av skogen, som ni kalla Osage-nook, men som vi kalla Mordhörnet, emedan vår största hövding jämte sina tappreste krigare där svekfullt mördades. Varje år, då månen fyller sig för trettonde gången, besöka några utsända av vår stam denna plats för att på hjältarnas gravar utföra dödsdansen. Så lämnade också jag jämte tolv krigare i år våra betesmarker för att begiva mig till Osage-nook. Vi kommo dit i förrgår, uppsökte platsen och övertygade oss om, att ingen fiende fanns i närheten. Vi kände oss därför säkra och slog upp

vårt läger vid gravarna. I går jagade vi för att skaffa oss föda, och i dag skulle dödsdansen utföras. Jag hade för säkerhets skull utställt två vakter, och dock lyckades de vita obemärkt komma i vår närhet. De hade sett våra spår och överföll oss nu under dansen så plötsligt, att vi knappt fingo någon tid till motstånd. De voro över hundra man, vi dödade några av dem; de sköto ned åtta av oss; jag blev tillsammans med de fyra överlevande övermannad och bunden. Dom blev hållen över oss, och vi erforo, att de i dag på aftenen ämnade martera och bränna oss. De lägrade sig vid gravarna och skilde mig från mina frigare för att hindra mig att tala med dem. Jag bands vid ett träd och vaktades av en vit; men repen, som fängslade mig, voro söra; jag slet sönder dem. De skuro likväl, som ni kunna se, djupt in i köttet på mig; dock kom jag lös och begagnade ett tillfälle, då vaktaren lämnade mig, för att ljudlöst smyga mig därifrån."

„Och dina fyra kamrater?“ frågade Bill.

„De äro naturligtvis ännu fångna. Jag ämnar skynda till Butlers Farm, vilkens ägare är min vän, efter hjälp.“

„Nu, när du träffat oss, behöver du ju inte löpa dit; vi skola följa dig och befria dina kamrater. Osagerna äro våra vänner, medan tramps äro varje hederlig mans fiender.“

„Men de äro så många, över hundra, och vi ha tillsammans endast åtta armar.“

„Pshaw, du känner oss ju! Fyra förslagna män kunna väl våga smyga sig på en flocka tramps och befria några fångar.“

Engelsmannen hade tagit fram sin anteckningsbok för att anteckna hövdingens namn; han stoppade nu åter ned den och svarade: „Skola vi rida, måste vi skaffa en häst åt Goda Solen.“

„Om, ja!“ svarade den frofige, i det han gav honom en överraskad blick. Men varifrån menar ni, att vi skola ta den?“

„Naturligtvis från hans förföljare, som troligen äro tätt efter honom.“

„Alldeles riktigt! Alldeles riktigt! Ni är ingen väven karl, sir! Men vår röde vän borde också ha' ett vapen.“

„Jag avstår ett av mina gevär åt honom. Se här har ni det! Och nu föreslår jag, att vi ställa upp oss så, att förföljarna, om de komma hit, inneslutas från alla sidor.“

Den lilles ansikte fick ett allt intensivare uttryck av förvåning. Han mätte lorden med frågande blickar och sade: „Ni talar ju som en gammal erfaren jägare, sir! På vad sätt menar ni egentligen, att vi skulle fånga dem!“

„Den saken är mycket enkel. En av oss stannar på den kulle, där vi båda nyss voro. Han tar emot fjällarna just på samma sätt, som ni välkomnade mig. De övriga gå i en båge, så att deras spår ej synas, och bestiga därefter de tre närgränsande höjderna. Karlarna befinna sig då mellan fyra besatta kullar och äro fast, ty vi själva äro betäckta och kunna efter behag försvinna bakom höjden, så att de endast se röken ur våra böppipor.“

„Gott, vi följa ert förslag. Jag stannar här och tilltalar dem, så fort de komma. Mylord går till höger, Uncle till vänster och hövdingen till kullen framför oss. På det=

ta sätt få vi dem mellan oss, och vad vi sedan göra med den, beror på, hur de förhålla sig. Tänk, att de skurfarna ha dödat åtta osager, utan att först blivit fientligt behandlade av dem. I väg nu, kamrater! Jag gissar, att vi ej behöva vänta så länge."

Var och en intog sin plats. Lorden hade sin kiffare. Ungefär en kvart hade förslutit, då han ropade från sin kulle: „Pass på, de komma. Jag ser genom kiffaren två karlar, som stå på en kulle bredvid sina hästar och speja hitåt."

Så förgick ännu en stund; därpå hördes hovslagen av annalkande hästar, och strax därpå blevo två ryttare synliga; de voro väl beväpnade och beridna och höllo ögonen skarpt fästa på hövdingens spår, vilket de följde. Strax efter dem visade sig två andra och så åter en; de voro alltså fem. Då de hunnit till mitten av vågdalen, ropade Bill: „Stopp, kamrater! Inte ett steg längre, eller jag låter bössan tala!"

De höllo överraskade in sina hästar och sågo sig omkring, utan att dock kunna upptäcka någon, då den kroki-ge doldes av gräset. De lydde emellertid hans befallning, och den främste svarade: „Vad är du för en oförskämd fälle? Träd fram och säg, vad du har för rätt att anhölla oss!"

„Den rätt, varje jägare har, som möter en främling." Han sprang upp, så att hela hans gestalt blev synlig, men höll under tiden ögonen skarpt fästa på ryttarna, så att icke någon av deras rörelser undgick honom.

„Zounds! utbrast en av dem. „Tar jag inte fel, så är det Humpley-Bill!"

„Jo, så brukar man verkligen kalla mig."

„Då är Gunstick-Uncle också i närheten; ty dessa båda skiljas aldrig åt!“

„Känner ni oß då?“

„Det skulle jag tro; jag har sedan gammalt en gås o-plockad med er!“

„Men jag känner icke er!“

„Det är möjligt, ty ni har blott sett mig på avstånd. Boys, denne karl går oß i vägen; jag tror defutom, att han gjort gemensam sak med den röde. Vi skjuta därför ned honom!“ Och han siktade på den lille och tryckte av. Bill sjönk, liksom vore han träffad, blixtnabbt ned i gräset.

„Heigh day, det var väl siktat!“ ropade mannen. „Nu återstår Gunstick — — —“ Men han fullbordade icke meningen. Bill hade frivilligt kastat sig ned för att ej bli träffad, och nu blixtrade skotten ur hans böppipor. I samma ögonblick gävo också de tre andra eld. De fem tramps störtade ned från sina hästar, och de fyra segrarna rusade ned i dalen för att hindra hästarna att fly.

„Inte illa gjort“, sade Bill, sedan tramps blivit undersökta. „Ej en enda bom. Döden inträdde ögonblickligen. Bem vet“, fortsfor han, „hur många skurstreck förhindrats genom deras död. Mot oß åtminstone hade de intet gott i sinnet, det framgick då av den där karlens ord, som tycktes känna mig och Gunstick-Uncle. Men låt oß nu rida till tramps, så fort vi kunna!“

De lediga hästarna bundos tillsammans, varefter alla satte sig upp och redo därifrån. Hövdingen visade vägen, eftersom han kände till tramps' lägerplats. Hela eftermiddagen fortsattes ritten över den öppna, böljande prärien. Intet spår påträffades, och intet levande väsen

synes. Just då solen spred sina sista strålar, varseblevo de i fjärran en mörk skogsstrimma, och osagen förklarade: „Där syns en del av skogen. På motsatta sidan bildar den ett hörn, vilket vi kalla Mordhörnet, och där ligga våra hjältars gravar. När vi nått skogen, återstår ungefär en kvarts timmas väg, innan vi hinna tramps läger.“

Då höll Bill in sin häst, steg av och satte sig ned i gräset. Uncle och indianen följde utan att yttra ett ord hans exempel. Engelsmannen måste naturligtvis också stiga av, men sade mislynt: „Jag tycker, att vi ingen tid ha att förlora. Ska kunna vi väl befria osagerna, om vi slå oß ned här med armarna i förs!“

„Säg hellre“, svarade den krolige, „icke kunna vi väl befria osagerna, om vi låta skjuta ned oß! Tror ni, att tramps sitta stilla i sitt läger? Nej, de svärma nog omkring i skogen för att jaga. Vi måste alltså vänta här, tills det blir mörkt; då samlas de alla omkring sina eldar, och vi kunna obemärkta nå skogen. Förstår ni?“

Solen försvann, och skuggorna skyndade fram över vågdalarna, klättrade högre och högre, nådde fullarnas toppar och höljde snart hela jorden i sin dystra dräkt. Till och med himlen var mörk och stjärnlös.

Nu gjorde man uppbrott, men man red icke ända fram till skogen. Försiktigheten bjöd, att man lämnade hästarna i det fria. Varje västman för med sig en slags trädplugg, med vilkens tillhjälp han fäster hästens tygel vid marken. Sedan djuren bundits på detta sätt, gingo våra fyra män i gåsmarsch in i skogen. Den röde gick främst.

Hans fötter berörde marken så lätt, att de ej förorsakade ens det svagaste ljud. Orden, som närmast följde honom, bemödade sig om att gå lika ohörbart. Den dju-

paste tystnad rådde; endast vinden rörde sakta trädens blad.

Plötsligt stannade hövdingen och viskade: „Mina bröder må lyfna. Jag hör tramps röster.“

Alla lyfnade och förnummo verkfligen i fjärran ett svagt sorl av röster, ehuru orden ännu icke kunde urskiljas. Efter ytterligare några steg syntes ett lätt ljussken, i vilket trädstammarna svagt framträdde. „Mina bröder må vänta här, tills jag återkommer“, sade hövdingen.

I nästa ögonblick var han försvunnen. Vid påf en halvtimme hade förflutit, då han återvände. Man varken hörde eller såg honom komma, han dök plötsligt upp som ur jorden. „Det har kommit många flera tramps“, viskade han.

„Aj, aj!“ sade Bill. „Dessa farlar tänka vijt hålla kongress här. Ve då de farmare, som bo i denna trakt. Hörde du, vad de talade om?“

„En mängd eldar brunno, så att hela platsen var upplyst. Tramps hade bildat en krets, i vilkens mitt stod ett blekansikte med rött hår och talade med hög röst. Men jag hörde endast föga, av vad han sade, ty min uppmärksamhet var riktad på mina röda bröder.“

„Men det lilla, du hörde, vad gick det ut på?“

„Han påstod, att rikedom var en stöld från de fattiga, och att man därför har rätt att beröva de rika allt, vad de äga. Han förklarade också, att staten ej behöver några skatter, och att man därför bör stjäla även deff kaffor. Tramps, sade han, böra alla vara bröder och skulle mycket hastigt kunna bli rika, om de ville gå med på hans förslag. Han talade därpå något om en stor järnvägskassa, som borde tömmas. Men sedan lyfnade jag ej längre

på hans prat, ty jag fick syn på den plats, där mina röda bröder befunno sig."

"Var var det?"

"I närheten av en mindre eld. De voro bundna vid trädstammar, och var och en av dem vaktades av en tramp. Jag kröp fram till en av mina bröder och viftade till honom, att de skulle bli räddade."

"Det är bra, att de hålla sig förberedda; de skola icke då, när vi komma dem till hjälp, förråda sig genom någon rörelse av glädje eller överraskning. Det framgår tydligt, att dessa tramps icke äro västmän. Det är en oerhörd dumhet av dem att icke placera fångarna mitt ibland sig. Men deras oförsiktighet kommer väl till påß för oss."

Med hövdingen i spetsen smögo sig nu de fyra männen från träd till träd och nalkades på detta sätt lägerplatsen, där de nu kunde räkna till åtta eldar. Den minsta brann på den öppna platsens bortersta hörn, helt nära träden, och hövdingen riktade nu sina steg ditåt. Han stannade dock först ett ögonblick och viftade till sina följeslagare: "Flera blekansikten sitta nu vid denna eld. Nyß satt ingen där. Mannen med det röda håret är en av dem. Dessa män tyckas vara anförare. Se ni mina bröder några steg därifrån vid träden?"

"Ja", svarade den frofige. "Tramps ämna bestämt hålla någon rådplägning. Det skulle kunna bli oss till stor nytta att höra, vad de tala om. Där växa några buskar under träden. Jag skall krypa dit och lyßna till, vad de säga." Och han lade sig ned på marken och kröp fram emot elden. Hövdingen hade gissat rätt, då han antog, att de fyra männen, som sutto kring den mindre elden, voro

anförare. En av dem var Cornel Brinkley, som anlät denna aften med sina få följeslagare. Han förde just nu ordet, och Humpley=Bill hörde honom säga: „Jag kan alltså utlova en stor vinst, ty huvudkassan förvaras där. Ha ni förstått?“

„Ja, ja, ja!“ svarade de tre andra.

„Och hur går det med Butlers farm? Komma ni med dit? Eller skall jag utföra det på egen hand?“

„Vi komma naturligtvis med!“ förklarade en. „Jag inser icke, varför vi skulle låta pengarna ensamt falla i din ficka! Det är endast fråga om huruvida det ej redan är för sent!“

„Nej, för all del. Rafters ha nog ej så fort kunnat skaffa sig hästar. De kunna alltså ännu ej vara på farmen. Vi bemäktiga oss stället och invänta sedan lugnt rafters och de andra skurfarna, som åtfölja dem.“

„Vet du då så säkert, att de ämna sig hit?“

„Alldeles säkert. Den där Old Firehand har stämt möte här med en ingenjör, som kanske redan befinner sig på platsen.“

„Uppriktigt sagt, skulle jag helst se, att jag slapp ha något att göra med denne Old Firehand. Jag har hört mycket talas om honom.“

„Är du feg?“ hånade honom den rödhåriga.

„Nej, men jag avskyr sådana där slags människor.“

„Dumheter! Vad skulle han väl kunna göra oss? Vi äro ju fyrahundra man starka!“

„Skall de alla med till Butlers farm?“

„Naturligtvis. När skola vi bryta upp?“

„I morgon estermiddag, så att vi nå farmen på aftonen. Det blir en duktig brasa, vid vilken vi kunna värma många stekar.“

Humpley-Bill hade hört tillräckligt. Han kröp tillbaka till sina kamrater och uppfordrade dem nu att skrida till oflagernas befriande.

Men hövdingen sade: „Jag har hämtat mina vita bröder för att få hjälp, men endast om det ej skulle lyckas mig ensam att befria mina stamförvanter. Jag går allena, och mina bröder må skynda till mitt bistånd, om de märka, att det behövs.“ Han smög sig bort som en orm, och de andra lade sig ned för att iakttaga, vad som förfigick.

Bill meddelade nu sina kamrater vad han hört vid lägerelden.

Lordens uppmärksamhet var spänd till det yttersta. Den eld, vid vilken anförarna sutto, var belägen omkring tio steg från skogsbruket. I detta stodo de träd, vid vilka de fångna voro fjättrade i upprätt ställning. Bredvid varje fånge satt eller låg en beväpnad tramp. Engelsmannen ansträngde sina ögon för att urskilja hövdingen, men förgäves. Han såg blott, hur den ena efter den andra av de fyra vaktarna, som sutto vid fångarna, föll omkull på marken, men så hastigt och stilla, som om de frivilligt lagt sig ned, och på sådant sätt, att deras huvuden kommo i vila i skuggan av träden. Därvid hördes ej ens minsta ljud.

Några ögonblick senare fick lorden plötsligt se hövdingen ligga på marken mellan sig och Bill.

„Färdigt?“ frågade den senare.

„Ja“, svarade den röde.

„Men osagerna stå ju fortfarande fångslade?“ viskade lorden.

„Nej; de hålla sig endast stilla, tills jag fått tala med er. Min kniv träffade vaktarna mitt i hjärtat, och deras skalper har jag också tagit. Nu smyger jag åter dit och beger mig så med mina röda bröder till tramps hästar, bland vilka även våra befinna sig. Så fort ni se osagerna försvinna från träden, kunna ni ge er av. Snart får ni höra trampet av hästar och skriket av tramps, som hålla vakt där. Sedan mötas vi på den plats, där vi nyss stego av hästarna, howgh!“

Han hade knappt talat ut, förrän han åter var borta. Lorden fixerade de fångna; de stodo styvt uppsträckta efter träden, därpå försvunno de så hastigt, som om jorden uppslukat dem. Kort därefter ljöd ett ansfri av förfäran på andra sidan lägret; ett andra svarade, och därpå följde flera gälla skrin, vilka man hörde komma ur indianstrupar — och så ett snysande och gnäggande, ett stampande och dånande, som kommo marken att darra. Tramps sprungo upp. Var och en ropade, skrek och frågade, vad som skett. Då ljöd röde Cornels stämma: „Osagerna äro försvunna! Vem har — — —“

Han höll inne mitt i meningen. Medan han talade, hade han sprungit till den förste vaktaren och gripit tag i honom för att resa honom upp. Han såg de glasartade ögonen och det hårlösa, blodiga huvudet. Hastigt rusade han till den andra, tredje och fjärde och skrek därpå förfärad: „Dödade! Skalperade! Och de röda äro borta!“

„Indianer, indianer!“ ropades i detta ögonblick från det håll, där hästarna befunnit sig.

„Till vapen, till hästarna!“ dånade Cornels stämma. „Vi äro överrumplade. Man vill stjäla hästarna från oss!“

En obefskriflig förvirring uppstod. Alla sprungo om varandra, men ingen fiende syntes, och sedan man efter en lång stund någorlunda hunnit sansa sig, upptäcktes det, att endast indianhästarna saknades. Först nu, sedan olyckan skett, blevo poster utställda, och den omgivande trakten genomsoft, dock utan resultat. Man kom nu till den åsikten, att ännu andra osager än de fångna befunnit sig i skogen och smugit omkring lägret för att befria sina kamrater. Det föreföll dock tramps obegripligt, hur vaktarnas mördande kunnat försiggå så fullständigt ljudlöst. Men hur stor skulle icke deras förundran varit, om de vetat, att detta utförts av en enda indian!

Anförarna samlades nu åter kring elden, och Cornel sade: „Denna händelse är ju ingen svårare motgång, men den tvingar oss i alla fall att ändra vår plan för i morgon. Vi måste bryta upp härifrån redan tidigt på morgonen. Osagerna ha hört allt, vad vi sagt. Det är riktig tur, att de intet veta om vår plats på Eagle-tail, ty därom talade vi endast förut vid den andra elden.“

Så fort de första skriken ljödo, hade Bill, Uncle och engelsmannen hastigt ilat genom skogen till sina hästar. De hade knappt hunnit dit, förrän de hörde indianerna komma.

„Dessa tramps voro både blinda och döva. Nu vågade vi dock ej ge oss in bland dem, men vi träffas väl en gång“, förklarade hövdingen.

„Du vill då hämnas?“ frågade Bill.

„De ha dödat åtta av våra bröder. Deras död måste hämnas. Vi ämna rida till osagernas wigwams för att hämta flera frigare. Därpå följa vi dessa blekansiktens spår.“

„I vilken riktning beta osagernas hjordar?“

„I väster.“

„Då måste ni färdas över Butlers farm?“

„Ja.“

„Och hur lång tid behöva ni för att nå osagerna?“

„De första hjordarna påträffa vi nog redan efter en halv dags snabb ritt.“

„Mycket bra! Vi måste skynda oss för att rädda Butlers farm.“

„Vad säger min broder? Butler är osagernas vän och beskyddare. Hotar honom någon fara?“

Humpley-Bill berättade hövdingen vad han hört.

Alla stego nu till häst och därpå bar det av i galopp. Hövdingen red i spetsen och förde tåget i snörrät riktning mot den trakt, i vilken Butlers farm låg. Efter några timmars ritt syntes Bills tillit till hövdingens förmåga att hålla rätta kofan ett ögonblick svikta, ty han frågade: „Är min broder övertygad om, att vi hålla rätta riktningen?“

„Min vite broder behöver ej oroa sig“, svarade den tillfrågade. „Vi ha skyndat oss riktigt bra och nå snart det ställe, där jag igår träffade dig och Uncle.“

Bill kunde knappt tro, att de redan hunnit tillryggelägga en så lång sträcka. Dock sade han intet. En kort stund därefter föll hövdingens häst plötsligt från galopp in i långsam skritt, tvärstannade så och lät höra ett lätt snysande. „Uff!“ sade den röde i dämpad ton. „Det måste

finnas människor i närheten. Mina bröder må icke röra sig, utan lygna."

Skaran höll stilla, och man hörde, hur hövdingen drog in luft för att pröva den. „En eld!" viskade han.

„Därav ser man ju ej ett spår!" menade Bill.

„Jo, jag känner rök, som tycks komma från närmaste höjd. Min broder må stiga av och med mig smyga upp på kullen, så att vi få se, vad som kan finnas där bakom."

De båda männen stego av hästarna och smögo sig bredvid varandra bort emot höjden. De hade dock ej hunnit många steg, förrän två händer grepo ett kraftigt tag om indianens strupe. Han drogs till marken och slog omkring sig med armar och ben utan att dock kunna få fram det minsta ljud. I samma ögonblick fattade två andra händer om den pucfelryggiges hals och fastade också honom till jorden.

„Fick ni honom fast?" frågade sakta och på tyska den, som höll indianen.

„Ja", svarade den andre.

„Då fort härifrån, till kullen! Vi måste se efter, vilka det kan vara. Eller är han er för tung?"

„Nej då! Karlen är lätt som en fluga, som varken ätit eller druckit på tre veckor. Kära hjärtandes, det känns, som om han hade en pucfel. Det kan väl i all min da'r inte — — —"

„Vad?"

— „vara min gode vän Humpley=Bill!"

„Det få vi se, då vi komma till elden. För ögonblicket kunna vi vara säkra på, att ingen följer oss. Skaran utgjordes av minst ett dussin män, men de röra sig nog ej ur släcken, utan vänta på dessas återkomst."

Allt hade försiggått så hastigt och ljudlöst, att kamraterna till de överrumplade icke hade minsta aning om, vad som skett. Old Firehand — ty det var han — tog sin fånge på armen och Droll sin efter sig över gräset. På andra sidan fullen stodo några trötta hästar; en liten eld brann, och i dess sken kunde man se ett drygt tjugotal gestalter, som stodo där med färdiga gevär, beredda att hälsa en möjlig fiende med ett regn av kulor. Då de båda männen förde fram fångarna till elden uppgåvo de samtliga ett utrop av förvåning.

„Blixt och dunder!“ ropade Old Firehand. „Det är ju Menaka schecha, osaghövdingen! Av honom ha vi ingenting att frukta!“

„Sapperlot!“ instämde Droll. „Det är verkligen Bill, Humpley=Bill! Karl, vän, älskade människobarn, varför sa du det inte åt mig, då jag började krafelet? Nu ligger du där och kan varken frysa eller tala! Stå upp och fall i mina armar, hjärtebroder. Ack då, han förstår inte tyfska! Spring då upp, min hjärtesfatt! Jag skulle då sannerligen inte velat kröka ett hår på ditt huvud!“

Den tappre altenburgaren såg i detta ögonblick mycket ängsligare ut än fången, som låg där med slutna ögon och girigt flåsade efter luft. Slutligen öppnade han ögonlocken och kastade en blick, som så småningom fick ett allt klarare uttryck av medvetande, på Droll, som stod lutad över honom: „Är det möjligt! Tant Droll!“ flämtade han äntligen fram.

„Gud vare lov, att jag icke dödade dig!“ svarade tanten jublande.

„Varför sa du mig inte, att det var du?“

„Kunde jag tala? Jag blev så strypt, att jag — — — men vad ser jag! Old Firehand!“

Han hade fått syn på jägaren och återfick med ens rörelseförmågan. Greppet av Firehands kraftiga nävar hade varit betydligt hårdare än tant Drolls. Hövdingen låg på marken medvetslös och med slutna ögon. „Är han död?“ frågade Bill oroligt.

„Nej!“ svarade jätten, i det han räckte den lille handen. „Han kommer nog snart till sans igen. Välkommen, Bill! Det var en angenämn överraskning. Men vad gör ni här?“

Bill omtalade i korthet sakernas ställning, ävensom vilka hans kamrater voro, varpå Firehand sade: „Hämta hit era kamrater. Vi ha intet att frukta av varandra.“

Bill skyndade bort, han stannade dock på halva vägen och ropade: „Uncle, hitåt! Vi äro hos vänner. Old Firehand och tant Droll äro här!“

Rafters reste sig nu upp ur gräset, där de legat, för att välkomna sällskapet. Hur förvånade blevo icke de nykomna, då de funno hövdingen medvetslös och erforo, vad som skett! Osagerna stannade och betraktade med vördnadsfulla blickar den berömda jägaren. Orden spärrade upp ögonen och närmade sig jätten med varsamma steg; därpå antog hans ansikte ett så enfaldigt uttryck, att man kände lust att skratta däråt. Old Firehand märkte det liksom också hans på ena sidan uppsvullna näsa. Han räckte honom handen och sade: „Välkommen, mylord, ni ser helt förvånad ut, ehuru — — —“

Han höll upp och kastade en skälmst blick på engelsmannens utrustning, i synnerhet på den kofapparat, som var fastspänd ovanpå tornistern. I samma ögonblick återkom

hövdingen till medvetande. Att öppna ögonen, draga ett djupt andetag, springa upp och fatta sin kniv voro för honom ett ögonblicks verk. Men då hans blick föll på jägaren, sänkte han den höjda armen och ropade: „Old Firehand! Var det du, som slog mig till marken?“

„Ja. Det var så mörkt, att jag ej kände igen min röde broder.“

„Då är jag nöjd. Att bli besegrad av Old Firehand är ingen skam. Hade det varit någon annan, skulle smäleken vilat tungt på min hjässa, ända tills jag dödat honom. Jag har av blekansiktet hört, att min vite broder ämnar sig till Butlers farm?“

„Ja. Först skall jag dock till Osage=nook för att träffa Cornel Brinkley och hans kamrater, idel tramps.“

„Min broder kan genast följa oss till farmen, ty den röde kommer dit i morgon kväll för att överfalla den, Bill hörde honom säga det. Tramps överföll i går mig och mina osager, åtta blevo dödade, och jag jämte de andra tillfångatagna. Jag lyckades undkomma, träffade Bill, Uncle och engelsmannen, vilka hjälpte mig att befria mina bröder.“

„Du blev ju förföljd ända hit till denna plats av fem tramps?“

„Ja.“

„Det var här, du träffade Bill och Uncle?“

„Just så.“

„Och engelsmannen hade fort förut förenat sig med dessa?“

„Ja, men hur vet du allt detta?“

„Vi ha ridit längs Svarta Björnsfloden hit uppåt och lämnade den i dag tidigt på morgonen för att begiva oss

till Osage-nook. Då funno vi här lifen efter fem tramps och — — —"

„Sir“, avbröt honom Bill, „hur kunde ni veta, att dessa män voro tramps?“

„Av denna pappersbit, som jag fann i en av karlarnas fickor“, svarade han, i det han tog fram en del av ett tidningsblad.

Han höll upp papperet mot elden och läste: „En försumlighet eller ett förbiseende, som man knappast skulle hålla för möjligt, har i dessa dagar blivit påvisad av kommissarien i Förenta staternas lantbyrå. Denne ämbetsman har fäst regeringens uppmärksamhet på det högst egendomliga förhållandet, att det inom Förenta staterna finns en landsträcka, större än mången stat, som njuter den förmånen att ej äga någon regering eller förvaltning. Detta märkliga landområde utgöres av en overhörd fyrkant, 40 mil bred, 150 mil lång och innehållande nära 4 miljoner tunnland jord. Det ligger mellan indianterritoriet och Nya Mexiko, norr om Texas och söder om Kansas och Colorado. Detta land har, såsom det nu framgår, blivit förbisett vid den offentliga mätningen, och har en felaktighet, begången vid bestämmandet av de närbelägna territoriernas gränslinjer att tacka för denna tvivelaktiga förmån. Det tillhör följaktligen ej någon stat eller något territorium, är utan något slags regering. Lag, rättskipning och pålagor äro där okända begrepp. Enligt kommissariens berättelse uppgives detta land såsom ett av västerns skönaste och fruktbaraste områden, utomordentligt väl lämpat för jakt och åkerbruk. De få tusen fria »amerikaner«, som bebo detsamma, äro dock ej fredliga åkerbrukare och herdar, utan bestå av

band av skurkar, hästjuvar, desperados och flyktade förbrytare, vilka där samlats från alla jordens väderstreck. De utgöra de närgränsande territoriernas fasa, och i synnerhet bostapsägarna ha mycket att utstå av deras stölder. För dessa plågade gränsland är det alltså ett trängande behov, att det göres slut på denna fria rövarstat genom införande av en förvaltningsmyndighet."

De röda förblevo oberörda av dessa ord, men de vita sågo förvånade på varandra.

"Är det sant? Är det möjligt?" utbrast lorden.

"Jag håller det för sant", svarade Old Firehand. "Om denna notis ljuger eller icke, är för övrigt en bisak. Huvudsaken är, att endast en tramp kan föra med sig en tidning så vida omkring. Detta papper var orsaken varför jag höll de fem männen för tramps. Då vi kommo hit och sågo liken, förstodo vi naturligtvis, att en strid utkämpats här. Nu måste vi emellertid bestämma, vad som bör göras. Du, osaghhövding, må rida till farmen och underätta Butler. Han är mannen att träffa nödiga försvarsåtgärder. Jag stannar här med mina rafters och hålla tramps så i schack, att de endast långsamt komma framåt och icke nå fram till farmen, förrän man hunnit bereda sig att mottaga dem."

"Min broder har städse de klokaste tankarna; och så är fallet också denna gång; men Butler befinner sig icke i sin wigwam."

"Inte det?" frågade Firehand överraskad.

"Nej. Då jag red till Osage-nook, stannade jag vid farmen för att röka en kalumet med min vite broder. Han var dock icke hemma. Han hade besök av en broder lång-

väga ifrån och dennes dotter och hade nu med dem ridit till Fort Dodge för att köpa kläder åt dottern."

"Brodern har alltså redan kommit! Vet du, hur länge Butler skall bli borta?"

"Endast några dagar."

"Då måste jag nödvändigt dit", utbrast jägaren, i det han sprang upp. "Hur länge dröjer det, innan du hinner hit med dina osager?"

"Om jag rider min väg nu genast, kunde vi vara vid farmen nästa midnatt."

"Det är mycket, mycket för sent. Äro icke osagera vänner med cheyennerna och arapahoerna?"

"Jo. Vi ha grävt ned stridsyxan."

"Dessa båda stammar bo på andra sidan floden och kunna hinna hit inom fyra timmar. Vill min broder bryta upp ögonblickligen och överbringa dem ett budskap från mig?" Hövdingen svarade ej ett ord, han gick blott fram till hästen och satte sig i sadeln.

"Rid dit", fortsfor Old Firehand, "och säg de båda hövdingarna, att jag ber dem att fortast möjligt komma till Butlers farm med vardera hundra man." Osagen smackade med tungan, satte hälarerna i hästens sidor och hade ögonblicket därefter försvunnit i mörkret. Lorden åsåg allt detta helt förvånad. Lydde verkligen en frigare så obetingat mannen i salongsrocken?

Denne senare satt nu också i sadeln. "Samrater, vi få ej förlora ett ögonblick!" sade han "Våra hästar äro nog uttröttade, men de måste dock hålla ut, tills vi nå farmen. Framåt!"

Man red först långsamt, därpå i trav och sedan, då ögat hunnit vänja sig vid mörkret, i galopp. Old Fire-

hand stormade fram i spetsen som en ande, och de andra ansträngde sig till det yttersta för att följa honom. Lorden, som dock var en lidelsefull perforceryttare och mer än en gång vågat sin hals, hade knappast förr varit med om en sådan ritt. Det djupaste mörker rådde; ögat kunde knappt urskilja marken, som hästhovarna berörde. Det föreföll, som om djuren sprungo fram över ett vändligt, bottenlöst djup, och dock förspordes ej ett felsteg, ej ett snavande! Den ena hästen följde tätt efter den andra, och allt berodde blott på Old Firehand! Hans häst hade aldrig förr färdats i denna trakt och var deßutom en helt vanlig klippare, som han måste taga, då ingen annan stod till buds. Lorden kände respekt för denne man.

Så fortgick ritten ett par timmar, oberäknat några korta raster, då hästarna fingo flåsa ut. Regnet föll oavbrutet, dock så fint och lätt, att det icke alls generade dessa härdade män. Så hörde man Old Firehand ropa: „Sen upp, kamrater! Nu går det utför och över ett vad, vattnet räcker dock icke hästarna längre än till buken.“

Man saftade farten, brusat av en flod förnams, och trots det egyptiska mörkret såg man vattnets fosforskimrande yta. Ryttarnas fötter badade i floden; så nådde man motsatta stranden. Därefter ytterligare några minuters ritt; så kommanderades halt, och lorden hörde en flockas genomträngande ljud. Hans blick urskiljde dock intet. „Vad är det? Var äro vi?“ frågade Humpley=Bill.

„Vid Butlers farms torn.“

Hundar skällde. Av deras djupa, grova skall kunde man döma till deras storlek. Därpå hördes en frågande stämma: „Vem ringer?“

„Har master Butler återkommit?“ frågade jägaren.

„Nej.“

„Så gå till lady'n och hämta nyckeln, och säg, att Old Firehand är här.“

„Old Firehand! Well, sir, genast! Ma'am sover icke, och alla andra ögon äro också öppna. Sjagen var inne i förbifarten och omtalade, att ni skulle komma.“

„Bad är detta för slags människor?“ tänkte lorden. „Hövdingen har således ridit ännu mycket, mycket fortare än vi!“

Kort därpå gniplade en nyckel i låset, träriglar fnarrade, dörrhakar skramlade, och nu äntligen såg lorden flera lanternor, vilkas sken dock kom mörkret att förefalla ännu ogenomträngligare. Framskyndande karlar befriade ryttarna från deras hästar, och så infördes gästerna i en hög, dystert byggnad. En tjänstflicka bad Old Firehand stiga upp till ma'am. För de andra öppnades en stor, röksvärtad sal, från vars tak en tung petroleumlampa hängde ned. Där stodo några bord jämte bänkar och stolar. På borden voro framsatta allehanda matvaror, flaskor och glas. Männen slog sig ned vid de långa borden och grepo sig genast an med måltiden.

Senare trädde Old Firehand in i sällskap med husfrun, vilken hälsade gästerna hjärtligt välkomna. Hon förklarade för engelsmannen, att ett särskilt rum stod i ordning för honom, men han frånsade sig hövligt det samma och varje företrädde framför sina kamrater, då han nu ej var annat än en västman. Old Firehand meddelade därefter, att de denna natt skulle vila ut i lugn och ro för att nästa morgon uppfriskade kunna fylla sitt värv; det fanns på platsen tillräckligt med arbetare och herdar,

med vilkas tillhjälp de nödiga försvarsåtgärderna kunde vidtagas.

Lorden kunde icke taga ögonen från den resliga gestalten, ty den berömda jägaren hade nu avlagt sin »civiliserade« dräkt och påtagit sig sin jägarkostym. Nu tror jag gärna allt, som berättas om honom. Denne man är ju en riktig jätte."

„Pshaw!" svarade Droll. „En västman vill ej bli bedömd bara efter sin gestalt, den ande, som besjälar honom, är av högre värde. Det är mycket sällsynt, att dylika jättar besitta mod. Hos honom finnas båda delarna förenade. Old Shatterhand och Winnetou äro ej så resliga som han; men båda äro dock honom likställda i varje afseende."

„Även beträffande kroppsstyrkan?"

„Ja. Västmännens muskler bli så småningom som stål och järn, även om man ej äger en jätteggestalt."

„Då är väl också ni av stål och järn, master Droll?"

Det låg något hänfullt i tonen, dock svarade tanten vänligt skrattande: „Vill ni beta det, sir?"

„Yes, mycket gärna."

„Men det ser ut, som om ni tviplade därpå?"

„Naturligtvis! En tant med järnmuskler! Skola vi slå vad?"

„Om vad?"

„Om vem som är starkare, ni eller jag!"

„Ja, varför inte?"

Äntligen hade nu lorden funnit en, som icke tillbakavisade hans förslag. Han sprang förtjust upp och ropade: „Vill ni verkligen våga det?"

„Naturligtvis."

„Fem dollar?“

„Well!“

„Kanste tio dollar?“

„Även det!“

„Eller tjugu?“

„Varför det?“

„Varför icke!“

„Kanste till och med femtio?“ skrek lorden övermåttan glad.

„Hjärtans gärna! Men icke mer, ty jag vill ej ta ifrån er alla era pengar, sir.“

„Bad? Ta ifrån lord Castlepool alla hans pengar? Är ni från era sinnen, tant? Fram med era pengar! Här äro mina!“ Han drog fram tio femdollarssedlar ur sin läderväska och lade dem på bordet.

Droll å sin sida for med handen ned i den nedhängande ärmpåsen och tog därifrån ut en börs. Då han öppnat den, visade den sig vara fylld av idel hasselnötstora guld=nuggets. Han lade fem av dem på bordet och sade: „Ni har papper, mylord? Fie! Tant Droll gör i guld. Men låt det nu gå lös! Ni är lord, ni har alltså företrädet.“

„Gott. Stå då stadigt på benen och värj er. Jag ämnar lyfta upp er på bordet.“

Droll spärrade ut benen, och lorden grep honom om höfterna för att lyfta honom, men tantens fötter lämnade ej golvet. Det var, som hade Droll plötsligt förvandlats till bly. Engelsmannen ansträngde sig förgäves till det yttersta och måste slutligen tillstå, att han var ur stånd att utföra sin avsikt. Han tröstade sig dock med att

högt yttra dessa ord: „Lyckades det inte för mig, så inte lär det gå för er heller!“

„Vi få väl se“, skrattade Droll, i det han såg upp i taket, i vilket juft mitt över bordet en stark järnfrok satt fäst, troligen för att hänga upp ännu en lampa på. De andra männen märkte tantens blick och gävo varandra förstulna knuffar.

„Nå!“ yrkade lorden.

„Alltså bara upp på bordet?“ frågade Droll.

„Jag tänker, att ni inte ens får mig dit.“

Trots sin hinder samma klädedräkt stod Droll med ett språng på bordet och fattade tag i lordens armar. Så hastigt, att han omöjligt kunde begripa, hur det gick till, flög denne uppåt, högt över bordet och hängde i nästa ögonblick i taffroken i sin livrem. Droll sprang ned och frågade skrattande: „Trivs ni bra där uppe, sir?“

Lorden fäktade med armar och ben och skrek: „Aj, var är jag, var är jag? Woe to me, i taket! Tag ned mig, tag ned mig! Om froken går ur, bryter jag halsen av mig!“

„Säg först, vem som vunnit!“

„Ni, naturligtvis ni!“

Droll steg åter upp på bordet, fattade engelsmannen om höfterna med båda händerna, lyfte honom av froken, svängde honom först ned på bordet bredvid sig och där efter ned på golvet. Han lade så sin hand på hans skuldra och frågade: „Nå, sir, hur behagade er tanten?“

„Much, how much, too much — “, svarade lorden. Hans blick hängde oavvänt vid den frok, på vilken han själv nyss hängt.

„Och får ni, mylord, ånyo lust att slå vad, så vänd er bara till mig. Jag skall alltid vara redo.“

Han stoppade lugnt de vunna pengarna i armsäcken och besvarade fryntligt de andras erkänn samma nickar. Men lorden satte sig ned, undersökte noga armar, ben och höfter, och då han övertygat sig om, att han ännu hade dem ofskadade i behåll, räckte han tanten sin hand och sade förnöjt: „Präktigt vad! Inte sant? Åro dock förträffliga karlar, dessa västmän! Man måste blott beta att ta dem på rätta sättet.“

Old Firehand återkom nu för att fästa sina vänners uppmärksamhet på, att det var lämpligt att gå till vila, enär man måste vara tidigt uppe följande morgon. Inom kort sovo farmens försvarare sin djupa, lugna sömn ända till morgonen, då de i god tid blevo väckta.

Det artade sig till att bli en varm dag, och i den väldiga morgonbelysningen tog sig den föregående kväll så dystra byggningen helt annorlunda ut. Den var lång och bred och bestod av botten- och en övre våning och hade platt tak. Fönstren voro höga och så smala, att en människa icke kunde krypa igenom dem. Detta försiktighetsmått var av stor betydelse i en trakt som ofta hemsöktes av rovgiriga indianstammar. Den stora, vida borggården var omgiven av en hög, med skottgluggar försedd mur. Mellan skottgluggarna voro anbragta breda murade bänkar, på vilka man kunde stiga upp, då man ville skjuta över muren.

Icke långt från huset frambrusade floden, över vars vadställe man hade kommit dagen förut. Vadstället kunde med lätthet beskjutas från muren och hade för övrigt på Old Firehands befallning under natten gjorts otillgängligt genom fördjupning. Sägaren hade defutom låtit driva Butlers hjordar till hans närmaste grannes betes-

marker, också detta under natten och slutligen även sänt ett bud att varna de båda bröderna Butler, om dessa kanske redan befunno sig på hemvägen; de fingo icke falla i tramps' händer. Old Firehand förde sina kamrater upp på husets tak, från vilket man hade vidsträckt utsikt mot öster och norr över prärie, mot söder väster över väl odlade sädesfält.

„Tror ni icke“, frågade Bill, „att vi få bereda oss på en långvarig belägring?“

„Det vore i sådant fall intet att frukta för“, svarade jägaren, „ty källarna innehålla stora förråd.“

„Men vatten, det är i alla fall huvudsaken!“ menade Droll. „Om tramps belägra oss, kunna vi icke komma till floden.“

„Det behövs heller inte. I en av källarna finns en källåder, som lämnar gott dricksvatten åt oss människor, och för djuren är det väl förjt genom kanalen.“

„Finns det således en kanal?“

„Ja, allt är här inrättat med hänsyn till möjliga fiendliga anfall. Bakom huset kunna ni märka en fallucka av trä. Öppnar man denna, visa sig trappsteg, vilka föra till en överbyggd kanal, som står i förbindelse med floden.“

„Är den djup?“

„Av manshöjd. Vattnet räcker en man över bröstet.“

„Och mynningen till floden, står den öppen?“

„Vißt icke. Fienden bör ej beta av den, därför har den plats, där den mynnar ut i floden, blivit tätt planterad med buskar och slingervärter.“

En stund efter detta samtal satt Old Firehand med fru Butler på husets plattform och blickade långtansfullt mot söder, från vilken de väntade indianerna borde kom-

ma. Äntligen, vid middagstiden, närmade sig en lång rad indianer med Stora Solen ridande i spetsen.

Då de drogo in genom tornet, räknade Old Firehand till över tvåhundra man. Tyvärr voro blott få av dem väl beväpnade. De flesta ägde inga hästar, och de, som besutto sådana, hade vägrat att medtaga dem.

Old Firehand delade dem i två grupper, av vilka den ena skulle stanna på farmen, och den andra under osagshövdingens anförande uppställa sig på gränsen till grannens område, på vilkens betesmarker hjordarna befunno sig. Denna avdelning hade till uppgift att tillbakafå tramps, om dessa gjorde försök att infalla därstädes. För att uppegga männen till tapperhet blev ett pris utsatt för varje stupad tramp.

Inom farmens murar befunno sig nu något över hundra indianer, tjugu rasters och våra jägare. Sedan alla förberedelser blivit träffade och således intet återstod än att lugnt invänta angreppet, satt Old Firehand jämte husfrun och engelsmannen åter uppe på taket. Han hade den senares kifare i handen och spejade ofta mot den del av horisonten, där tramps först kunde tänkas visa sig. Slutligen upptäckte han långt i fjärran en mängd människor och hästar, som tycktes styra kurs mot Butlers farm. Det var tydligen tramps. Snart skiljde sig trenne gestalter från de övriga och fortsatte i riktning mot farmen, icke till häst, utan till fots.

„Ah, man skickar kunskapare först!“ sade Old Firehand. „Kanske äro de nog fräcka att begära inträde. Låt oss gå ned, så att de icke se oss. Vi kunna med kifaren iakttaga dem genom fönstren.“

Alla fingo nu befallning att gömma sig. Tramps borde nämligen bibringas den åsikten, att huset saknade erforderlig bevakning.

De närmade sig långsamt, och Old Firehand märkte, hur de lyfte upp varandra, för att genom en skottglugg kunna se in över gården. Han begav sig dit ned, och då gårdsklockan ljud, gick han själv till tornet och frågade, vad de önskade.

„Är farmaren hemma?“ frågade en av dem.

„Nej, han är bortrest.“

„Vi söka arbete. Behövs inte någon herde eller arbetare här?“

„Nej.“

„Kunna vi då åtminstone få något att äta? Vi komma långväga ifrån och äro hungriga. Var god och släpp in oss.“

Detta yttrades i jämmerlig ton. Det finns ej i hela västern en farmare, som visar ifrån sig en hungrande medmänniska. Karlarna blevo insläppta och anvisade att ta plats på säten, som blivit utställda längs husväggen. Men detta tyckets ej riktigt behaga dem. De försökte visserligen att se likgiltiga ut, dock märktes tydligt, att de betraktade huset och dess omgivning med forfarande blickar, och en av dem sade: „Vi äro fattiga och ringa människor, som icke vilja ställa till något besvär. Tillåt oss att stanna i tornet, där det deßutom är mera skugga. Vi skola hämta oss ett bord.“

Detta blev dem tillåtet, ehuru Old Firehand förstod, att de önskade stanna i tornet för att kunna öppna åt sina kamrater. En tjänstflicka satte fram åt dem rikligt med mat. En människa visade sig på denna sida av hu-

set, till och med flickan hade dragit sig tillbaka. Efter en stund steg en av dem upp och gick med ofkyldig min fram till närmaste skottglugg, genom vilken han såg ut. Detta upprepades allt emellanåt och utgjorde ett säkert tecken, att dessa sällar väntade tramps ankomst.

Old Firehand stod åter uppe vid fönstret och spejade genom kikaren åt det håll, varifrån de måste komma. De hade efter spionernas avsändande dragit sig tillbaka, så att de ej syntes; de visade sig dock snart igen och närmade sig nu färdmen i hastigt galopp. Då de hunno vadstället och funno detsamma omöjligt att passera, höllo de ett ögonblick in sina hästar. Nu hade stunden att handla kommit för Old Firehand. Han gick ned i tornet. En av karlarna stod ånyo vid skottgluggen och sneglade ut efter sina kamrater. Han ryggade förskräckt till, då han fick se Old Firehand. „Vad gör du där?“ frågade denne barskt.

„Sag — jag skulle — jag skulle se efter, vart vi nu borde ta vägen“, svarade den tillfrågade förläget.

„Ljug icke! Vägen hittar ni nog. Den för ned till floden och till de människor, som befinna sig där borta.“

„Vilka menar ni, sir?“ svarade mannen med låtsad förvåning.

„Det tjänar till intet, att du förställer dig. Ni tillhöra tramps från Osage=stamm, vilka ämna överfalla oss och är utskickade av dem.“

„Sir!“ brusade mannen upp, i det han grep med handen åt flickan.

Men Old Firehand höjde blixtnabbt sin revolver och hotade: „Lämna i fred era gömda vapen! så fort jag ser ett dylikt, skjuter jag er. Er hitkomst är ett stort vågstycke, ty jag kunde genast fångsla er och låta er sota därför;

men jag fruktar er så föga, att jag vill låta er löpa. Gå alltså ut och säg åt det övriga packet, att var och en, som överfrider floden, får sig en kula. Se så, ge er nu genast i väg!"

Han öppnade dörren. Karlarna tycktes vilja säga något, men tego dock vid åsynen av revolvern. Men då de kommit ut och regeln var förskjuten bakom dem, uppgåvo de ett hänfullt skratt, och Old Firehand hörde orden: „Dumhuvud! Varför lät de oss löpa? Räkna blott efter, huru många vi äro! Den här affären kommer att gå hastigt och lustigt, inom en kvart äro ni alla hängda.“

Den store jägaren gav nu ett avtalat tecken, vid vilket de hittills osynliga försvararna kommo fram bakom huset och fattade postö vid skottgluggarna. Självt ställde han sig vid en av dem för att iakttaga fiendens rörelser.

Rustkaparna hade nu hunnit flodstranden och ropade något, vilket han dock ej kunde uppfatta. Därpå redo tramps ett stycke ned i floden för att sedan fortsätta simmande öfver till motsatta stranden.

Nu nådde den första ryttaren stranden, de andra följde honom. Old Firehand gav tecken. Hans skott brunno av samtidigt med Drolls och Toms, de båda ryttarna flögo av sina hästar och föllo till marken. Då tramps sågo detta, uppgåvo de ett ursinnigt skri och trängde framåt för att nå fram till stranden. Den ene hetsade den andre mot fördärvet, ty så snart en häst landade, kastades ryttaren av en kula ur sadeln. Redan efter två minuters förlopp sprungo ungefär trettio herrelösa hästar omkring på stranden. Ett sådant mottagande hade tramps ingalunda väntat.

Stridsropen förvandlades till ängsliga skrik; då ljud en befällande stämma, vid vilken alla redan i vattnet befintliga ryttare gjorde helt om och återvände till bortre stranden. De samlades nu i en väldig hop, varifrån fyra män skiljde sig, tydligen anförarna. Man kunde ej urskilja deras anletsdrag, men av deras livliga gestikulerande märktes, att de förhandlade om något viktigt. Därefter satte de sig alla i rörelse uppåt floden, åt norr, tills de befunno sig utom skotthåll från farmen, varefter de simmade över till andra stranden. Sedan alla kommit över, bildade de en sluten trupp, vars front var riktad mot murtornet.

Då ropade Old Firehand med kraftig stämma: „Alla man över till norra sidan. De ämna anfälla tornet. Skjut icke, förrän jag ger befällning!“

Angriparna sprängde nu i galopp mot tornet. Först då de befunno sig på endast åtta stegs avstånd därifrån, skallade Old Firehands befällning, och gevären smattrade. Verkan därav uteblev icke. Tramps tvärstannade mitt i sin hastiga galopp och bildade så liksom ett hoptrafplat system, som icke nog hastigt kunde redas ut. Lorden, som ägde två gevär, avlossade ytterligare två skott; därunder hunno de andra ladda på nytt, och nya skott smattrade oavbrutet. Detta var mer, än tramps kunde stå ut med, de vände hastigt om till flykt och läto sina döda och sårade ligga. De lösa hästarna sprungo instinktmässigt mot farmen, och man öppnade porten för att släppa in dem. Sedan tramps hunnit sansa sig något, gjorde de försök att hämta sina sårade, och de fingo i fred utföra denna handling av mänsklighet. Man såg, hur de förde sina sårade

till en avlägsen trädgrupp och där förbundo deras sår, så gott förhållandena det tilläto.

Under tiden hade det blivit middag, och mat och dryck fördelades nu bland försvararna. Strax därpå såg man, hur tramps avlägsnade sig, i det de lämnade sina sårade kvar under träden; de redo mot väster.

„Uppge de redan försöket?“ frågade Humpley=Bill.

„Jag tror“, svarade Droll, „att de nu tänka fasta sig över hjordarna, som tillhöra farmen. Se — — —“

Han hann ej längre, ty nu hördes Old Firehands infallande stämma: „Fort! Sadla hästarna! De bovarna vända sig mot söder och ämna anfälla »Goda Solen« och hans folk.“

Inom fem minuter stodo djuren färdiga, och alla, utom några arbetare, stego till häst; Old Firehand red i spetsen. Man kunde icke urskilja tramps med blotta ögat, men Old Firehand medförde sin kiffare, genom vilken han iakttog dem. Därigenom blev det dem möjligt att städse hålla sig parallellt med fienden och sålunda förbli osynliga. Efter en kvart höll Firehand in sin häst, ty tramps gjorde halt. De hade nu nått grannens gräns och upptäckte, ej blott den betande boskapen, utan också de beväpnade försvararna.

Old Firehand mönstrade gräslandets buskar och utfökte sådana, som kunde tjäna till betäckning. Dold bakom dessa, närmade han sig med sitt folk den plats, där sammandrabbningen skulle komma att äga rum.

Snart lämnade de hästarna och smögo vidare, tills de nådde en stor buskgrupp, dit efter all sannolikhet tramps måste komma under striden.

Tramps tycktes att börja med helt bestörta över att finna djuren bevakade av ett så stort antal indianer. De märkte dock snart, att de röda icke ägde skjutvapen, och detta lugnade dem. Anförarna höllo en kort rådplägning och gävo därpå befallning till angrepp. Ryttarna sprängde fram i slutna trupp under hotfulla skrik.

Nu visade det sig att »Goda Solen« varit sin uppgift vuxen. Han gav en befallning, varvid hans folk plötsligt skingrade sig. Tramps gjorde då en svängning för att anfälla de rödas högra flygel i sidan. Osaghövdingen genomskådade deras avsikt och åter hördes hans befällande stämma. Hans folk strömmade åter med ens tillsammans, bildade för ett ögonblick en skenbart förvirrad klunga och flögo så genast ännu ut från varandra. De hade fullständigt ändrat ställning. Denna var nyh västöstlig, nu hade den blivit nordvästlig. Osagen hade befallt denna förändring för att, liksom en anfällen bisontjur, kunna bjuda fienden — icke sidan — utan den hornbeväpnade pannan. Detta frigskonstens mästerstycke hade desutom den för honom vanade följd, att tramps nu plötsligt befunno sig mellan indianerna och de bakom buskarna dolda vita. De sågo sin plan omintetgjord och stannade, för vilken oförsiktighet de genast fingo sota. En av deras anförare sågs tala till dem, synbarligen för att meddela någon ny plan. Detta uppehåll begagnade sig osagen av. Han utstötte ett rop, varvid de röda snabbt sprungo framåt, stannade plötsligt, avsköto sina pilar och sedan drogo sig lika hastigt tillbaka. Pilarna träffade målet; många tramps blevo dödade och sårade liksom flera av deras hästar. Djuren stegrade sig och läto omöjligt

tygla sig. Det uppstod en allmän förvirring, under vilken Old Firehand ansåg rätta ögonblicket kommet.

„Framåt!“ kommenderade han. „Men skjuten blott på männen och ej på hästarna!“

Hans folk rusade fram från sina gömställen, de befunno sig nu i fiendens rygg. Då deras kulor susade in bland tramps, vände sig dessa om, just lagom för att mottaga en andra salva. De utstötte rop av fasa. „Bort!“ dånade en stämma bland dem. „Vi äro omringade. Genombryt de rödas linje.“

Denna befallning lyddes ögonblickligen. Tramps sprängde, lämnande i sticket de döda och sårade, fram mot indianerna, vilka beredvilligt läto dem komma igenom och efter dem upphävde ett triumferande skri.

„Skola vi icke sätta efter skurfarna, sir?“ frågade Svarte Tom. Old Firehand svarade: „Vi äro för svaga för att kunna inlåta oss i handgemäng med dem. Dessutom giffa de kanske, att vi lämnat farmen utan betäckning för att hjälpa de röda. I sådant fall är det troligt, att de rida dit för att anfälla den under vår frånvaro. Vi måste alltså genast dit.“ Man besteg hästarna och återvände till farmen, där Old Firehand begav sig upp på taket för att hålla utkik. Där var redan mrs. Butler. Hon hade varit orolig och fick nu till sin glädje höra den lyckliga utgången.

„Då äro vi väl räddade?“ sade hon, dragande en suck av lättnad. „De våga väl ej nu fortsätta fientligheterna?“

„O, det är nog ej slut än! Deras sårade ligga där nere under träden. Jag är övertygad om, att vi snart åter få

se dem. De ha flytt i västlig riktning, och därifrån komma de nog snart ridande tillbaka."

Han spejade genom kikanen i den angivna riktningen och fortfor så: „Mycket riktigt, där ha vi dem! De ha ridit i en båge och återvända nu till sina sårade. Det är antagligt, att — —" Han tystnade. Han hade givit kikanen en nordlig riktning.

„Vad är det?" frågade lady.

Han överlade med sig själv, om han skulle säga henne sanningen. Lyckligtvis blev han hjälpt ur sin förlägenhet genom lorden, som juft nu visade sig på tafet för att få reda på, om tramps syntes. Old Firehand svarade: „Det är intet, varöver ni behöver oroa er, mylady. Ni kan lugnt, om ni så vill, gå ned och skaffa något åt männen att dricka, de äro nog törstiga."

Hon gick lugnad ned, men så fort hon försvunnit, sade jägaren till lorden: „Jag hade god anledning att avlägsna damen. Tag er kikaner, mylord, och se mot väster. Märker ni något?"

Lorden följde uppmaningen och svarade därpå: „Tramps! Jag ser dem tydligt. De komma."

„Komma de verkligen?"

„Nej, nu ser jag! De hålla, med ansiktena vända mot norr."

„Kan ni icke upptäcka anledningen därtill? Rikta kikanen mer mot norr."

„Därifrån komma tre ryttare, synbarligen utan att märka tramps."

„Och vet ni, vilka dessa äro?"

„Det kan väl aldrig vara — — —"

„Jo, just så“, nickade Old Firehand allvarligt. „Det är farmaren och hans broder med dennes dotter. Det bud, jag skickade emot dem, tyckes ej ha träffat dem.“

Lorden tog åter sin kifare och såg, huru tramps satte sig i rörelse och i galopp redo emot de kommande. „Blixt och dunder!“ ropade han. „Vi måste skynda till deras hjälp. De komma att döda dem.“

„Det göra de säkerligen icke. Dessa karlar förstå nog sin egen fördel. Vad skulle de väl ha för nytta av dessa tre personers död? Alls ingen. Om de däremot låta dem leva och begagna dem som gislan, kunna de hoppas avpressa oss medgivande, till vilka de eljest aldrig skulle kunna förnä oss. Se! Nu äro de tre ryttarna redan omringade. Vi kunna ej för tillfället göra något däråt.“

„Skola vi icke tala om det för de andra?“

„Dem, som stå oss närmast, böra vi meddela, vad som skett. Vill ni taga det på er lott, så stannar jag kvar här och iakttager fienden för att därefter kunna träffa mina mått och steg.“

Lorden begav sig åter ned för att utföra sitt uppdrag, och Old Firehand riktade ånyo sin uppmärksamhet på tramps, som nu med de tre fångarna i sin mitt redo mot den förut omnämnda trädgruppen för att där göra halt. De stego av hästarna och lägrade sig. Jägaren såg, att en mycket livlig rådplägning ägde rum. Han trodde sig veta, till vad resultat den förde, och började övertänka, hur man i sådant fall bäst borde förhålla sig. I dessa funderingar stördes han av Droll, vilken kom upprusande och på tysta frågade: „Är det verkligen sant, vad lorden säger: Kan det verkligen vara möjligt, att — — —“

„Ja, det förhåller sig, som han säger“, svarade Old Firehand lugnt.

„Ja, men det var då för olyckligt! Nu komma de skurkarna och föreskriva oss villkor. Och vad skola vi väl svara därpå?“

„Ja, vad råder ni till, kära Droll?“ svarade jägaren, i det han kastade en skälmigt forskande blick på tanten.

„Fråga inte mig, fråga inte mig! Först måste vi väl vänta och se, vad som vidare händer, kommer blott rätta ögonblicket, så får jag nog en god idé! Jag tänker, att ——. Nej, men har man väl sett på maken!“ avbröt han sig, „där komma de redan! Två karlar, rätt på huset. De svänga fredsslaggan för att låta oss förstå, att vi böra bemöta dem hyggligt. Vill ni tala med dem?“

„Naturligtvis! För fångarnas skull måste jag veta, vad de fordra av oss.“

De begåvo sig ned på gården, vareft försvararne stodo vid skottgluggarne för att iakttaga de båda tramps. Dessa stannade utom skotthåll och svängde med flaggan. Old Firehand öppnade porten, trädde ut och gav dem ett tecken att komma närmare. Då de kommit fram till honom, hälsade de hövligt, men gjorde sig tydligen all möda för att se morska ut.

„Sir, vi komma såsom utfickade“, sade den ene, „för att framställa våra fordringar.“

„Så!“ svarade jägaren i ironiskt ton. „Sedan när våga präriehundarna komma till griplibjörnen och giva honom befallningar?“

Den liknelse, varav han begagnade sig, var ganska träsfande. Han fortsfor: „Ni uppställa fordringar, ni, som äro rövare, tjuvar och mördare, vilka ha ställt er utom lagen,

och vilka alltså varje hederlig man har rätt att skjuta ned."

"Sir", brusade trampen upp, "dyliga förrolämpningar —"

"Dig, skurf!" befallde Old Firehand. "Ni ha blott att ta emot, vad jag säger, utan att göra invändningar. Beta ni, vem jag är?"

"Nej", svarade mannen i foglig ton.

"Man kallar mig Old Firehand. Tala om det för era kamrater; kanske de då förstå, att jag icke är den man, som låter skämta med sig. Och nu, hur lyder ert uppdrag?"

"Vi skulle meddela, att farmaren och hans broder med dennes dotter ha fallit i våra händer. Dessa tre personer måste dö —"

"Pshaw", avbröt honom jägaren.

"— om ni icke uppfylla våra villkor", fortsfor trampen.

"Old Firehand låter aldrig föreskriva sig villkor, allra minst av sådana som ni."

"Ja, men om ni icke lyfnar därtill, bli fångarna inför era ögon upphängda i träden där borta."

"Det låta ni allt bli. Det finns på farmen tillräckligt med rep för er också."

Detta hade trampen ej väntat. Han visste väl, att de ej skulle våga verkställa sin hotelse. Han slog förlägen ned ögonen och svarade: "Betänk dock, sir, tre människoliv! Och ni skulle så lätt kunna förhindra era vänners död."

"Varigenom?"

"Genom att avtåga och övergiva farmen."

Då lade Old Firehand sin hand så tungt på mannens skuldra, att han sviktade och svarade: „Människa, är du förryckt? Har du något mer att säga?”

„Nej.”

„Så packa dig genast härifrån, annars betraktar jag dig som en vansinnig, vilken man måste ofskadliggöra.”

Han drog sin revolver. Männen avlägsnade sig hastigt, men då de kommit på något avstånd, vågade den ene stanna och säga: „Skola vi komma tillbaka, om vi erhålla ett annat uppdrag?”

„Nej. Blott med röde Cornel vill jag möjligen tala, men ej längre än ett ögonblick.”

„Lovar ni honom fri återväg till oß?”

„Ja, ifall han ej förolämpar mig.”

De gåvo sig hastigt i väg. Old Firehand lämnade tornet och gick i riktning mot tramps, tills han tillryggalagt halva vägen. Där satte han sig på en sten för att invänta Cornel, vilken han säkert trodde skulle komma. Det visade sig snart, att han ej misstagit sig i sin förmodan. Cornel kom långsamt gående mot honom. Han gjorde en tölpig bugning, som var avsedd att se elegant ut, och sade: „Good day, sir! Ni har bett att få tala med mig?”

„Det vet jag ingenting om”, löd svaret. „Jag har blott sagt, att jag ej vill tala med någon annan än er; helst skulle jag ha sett, att jag sluppit även det.”

De sågo varandra in i ögonen. Cornel sänkte sina först och svarade med undertryckt brede: „Vi stå väl lifberättigade inför varandra!”

„Trampen framför den hederlige västmannen, den besegrade framför segraren — kallar ni dem likberättigade?“

„Ännu är jag ej besegrad. Vi skola visa er, att era framgångar endast äro tillfälliga. Det står i min makt att genast vända lyckans hjul. Vi behöva blott begagna oss av er osörsiktighet att avlägsna er så långt från farmen. Och vad skulle de väl, det tillstå vi, utan er förmå mot oss där borta på farmen.“

Över Old Firehands ansikte flög ett muntert leende. „Ni tror väl icke era egna ord“, sade han. „Ni fånga Old Firehand! Varför har ni då icke redan gjort det?“

„Ah! Ni är icke längre den överbannelige, man håller er för! Ni befinner er mitt emellan oss och farmen. Det behövs blott, att några av de våra sätta sig till häst och avskära er återvägen.“

„Er beräkning brister på två punkter. För det första skulle jag försvara mig, och för det andra har ni ej tänkt på, att era karlar skulle komma inom skotthåll för mitt folk. Dock, det är ej därom, vi skulle tala!“

„Nej, jag har kommit för att ge er tillfälle att rädda era tre vänners liv. Om ni ej ingår på våra fordringar, bli de hängda.“

„Jag har redan låtit säga er, att ni alla då också bli hängda.“

„Löjligt! Har ni räknat, hur många huvuden vi äro?“

„Bet ni, vad antal jag kan ställa upp däremot?“

„Mycket väl. Vi känna till Butlers farms vanliga besättning. Just många fler kan det ej finnas där nu heller.“

Han betraktade forskande jägaren för att se, vad denne skulle göra för min, och därav sluta sig till, huruvida hans förmodan var riktig eller ej. Old Firehand svarade, utan att ändra en min: „Räkna era döda och sårade och säg mig sedan, om jag fört med mig så få rafters. Deßutom har ni ju sett mina indianer!”

„Nej, sir, med ert antal kan ni ej imponera. Vad är dock det mot vårt? Om vi döda era fångna vänner, kunna ni ej hämnas.”

Han kastade åter en lurande blick på jägaren. Denne ryckte på axeln och sade: „Där borta bakom murarna stå västerns berömdaste jägare. En enda av dem tar minst tio tramps på sig. Om ni döda fångarna, skola vi utrota er till fjfsta man. Det vet ni mer än väl, och er hotelse är endast tomma ord.”

Han hade uttalat dessa ord i så sträng, mörk ton, att Cornel sänkte blicken. Denne visste, att jägaren var man att bringa sitt ord till handling. Han åttade sig dock för att visa detta. Då han teg, fortsfor Old Firehand: „Nu vet ni mina tankar. Vi kunna nu skiljas.”

„Men ni har ju ej givit mig något svar ännu? Ni måste ge oss våra hästar, som ni fångat, därtill era vapen och er ammunition och deßutom betala oss tjugutusen dollars. Vi utlämna då fångarna, sedan ni givit ert hedersord på, att ni avhålla er från varje fiendlighet mot oss.”

Old Firehand drog lugnt sin revolver och svarade behärskat i en ton av obeskrifligt förakt: „Nu har ni pratat tillräckligt med förryckta, dåraktiga dumheter, på vilka jag ej ämnar svara. Jag har blott ett ord att säga: Ge

er ögonblickligen härifrån, annars skickar jag en kula genom ert huvud!"

„Bad! Är det — — —“

„Bort, ögonblickligen!“ avbröt jägaren med höjd stämma och fortfor i det han riktade vapnet mot honom: „Ett — två — —“

Cornel väntade icke, tills han hann till „tre“; han vände sig om och gick hastigt därifrån mumlande några hotelser. Jägaren såg en stund efter honom och återvände därpå till farmen, där man följt underhandlingen med spänd uppmärksamhet. Han gav dem en kort redogörelse däröver, vilken mottogs med samstämmigt bifall.

„Bad tror ni, att de nu göra?“ frågade lorden.

„Jag förmodar, att de vänta, tills det blir mörkt, och då göra ett försök att komma över murarna. Så fort solen gått ned, måste några av oss smyga sig in på dem och bevaka varje deras rörelse. Vem anmäler sig frivilligt till detta farliga uppdrag?“

Öj mindre än alla förklarade sig villiga därtill, och Old Firehand utvalde tre: Tant Droll, Humpley=Bill och Gunstick=Uncle.

Solen hade nu nått horisonten och övergöt de vida slätterna liksom med flytande guld; hennes strålar belyste de i grupper samlade tramps så klart, att man från farmen tydligt kunde urskilja varje enskild av dem.

Då det blivit mörkt, utsläpptes kunskaparna. Vid farmens ytterhörn antändes därefter fyra stora eldar, genom vilka murens sidor och den framför liggande terrängen så klart upplystes, att man tydligt kunde märka allt, som passerade där.

Sedan något över en timme förflutit, återkom Gungstick-Uncle. Han uppsökte Old Firehand och berättade på sitt egendomliga: „Till träden fram vi oß drifva! — men tramps re'n därifrån kvistat.“

„Trodde just det. Men vart?“ frågade jägaren, leende åt rimmet.

Uncle pekade mot hörnet till vänster om tornet och svarade: „Där buskar väga vid flodens rand — där finnas de på torra land.“

„Skulle de verkligen ha vågat sig så nära? Men i sådant fall borde man höra deras hästar!“

„Bill dem du finna, då må du leta — på slätterna, där gräs de beta — jag stället nu ej visa kan — vid dager du nog lätt det fann.“

„Och var äro Bill och Droll?“

„De fram sig smugit sakta — och uppå tramps nu vafva.“

„Gott. Jag måste riktigt noga få veta stället, där tramps befinna sig; därför återvänd till de båda andra. När ni tydligt sett, var de lägrat sig, må Droll komma och omtala det för mig. De tro sig ha handlat klokt, men ha gått i en fälla.“

Uncle avlägsnade sig, och lorden, som lyfnat till samtalet, frågade, vilken fälla Old Firehand menade.

Denne svarade: „Fienderna befinna sig där borta vid floden. Bakom sig ha de vattnet och framför sig murarna; tillspärra vi de två andra sidorna, ha vi dem fast.“

„Ja, men hur skall detta tillgå?“

„Jag låter hämta indianerna, vilka spärra vägen för dem åt söder; och vi smyga oß inpå dem och anfälla dem norrifrån. Arbetarna stanna kvar på farmen, så att den

ej blir lämnad alldeles försvarslös. Jag vill också ta reda på, var deras hästar befinna sig. Lyckas vi komma i besittning av dem, äro tramps förlorade, ty vi kunna då i morgon vid dagsljus upphinna och döda dem, som i dag möjligen undslippa."

"Well, en djärv, men förträfflig plan. Ni är verkligen en duktig karl, sir!"

Svarte Tom och Blenter fingo nu i uppdrag att söka hästarna. Två man skickades också till osagehövdingen för att överbringa till honom en utförlig instruktion. Till det de återkommit, kunde intet företagas.

Sedan en god stund förslutit, återvände dessa. De hade funnit indianerna, som nu lågo på endast ungefär hundra stegs avstånd från tramps och voro beredda att tränga in på dem vid första skott, de hörde.

Nu kom också Droll med Bill och Uncle. Droll tog ordet: "Jag smög mig så nära in på dem", berättade han, "att jag hörde, vad de sade. De förargade sig över våra eldar, som omöjliggjorde ett överfall, och sade sig vilja avvakta, att vårt förråd av ved och kol toge slut, vilket de ansågo ej kunde draga så länge om. Då skulle överfallet ske."

"Då få vi tid på oss att dra till fällan", sade Old Firehand.

"Vilken fälla?"

Old Firehand omtalade sin plan.

"Förträffligt, hihihhi, förträffligt!" skrattade Droll. "Men, sir, har ni betänkt fångarnas läge? Jag fruktar, att man kommer att döda dem, så fort fientligheterna börja."

„Det skola vi nog förhindra. Vi smyga oß på tramps, och innan vi anfälla dem, skynda tre av oß till fångarnas hjälp och föra dem genom kanalen hit.“

„Om! En förträfflig idé! Men först måste vi taga reda på, om det verkligen är möjligt att passera kanalen.“

Old Firehand lät falla ett par arbetare och erfor till sin glädje, att kanalen var fri från slam, och att deßutom en liten båt låg fastgjord vid deß mynning, så väl dold, att indianer och andra främlingar omöjligt skulle kunna upptäcka den. Den gamla listiga tantens plan blev nu livligt diskuterad, och man avtalade, att Bill och Uncle skulle åtfölja Droll. Då man hunnit så långt, återkommo Blenter och Tom; de hade sökt vida omkring, men ej lyckats finna hästarna. Tramps hade varit nog kloka att avlägsna dem långt ifrån farmen.

Droll, Bill och Uncle drogo nu av sig sina ytterkläder och stego ned i kanalen. Det visade sig, att vattnet nådde dem blott till bröstet. De togo gevären på axeln och bundo kniv och revolver och patronväska om halsen. Gunstick-Uncle gick i spetsen med en lanterna. Då de försvunnit i kanalens inre, bröt Old Firehand upp med sitt folk. Blott några man stannade kvar på farmen och ställde sig vid de mot floden vättande skottgluggarna.

Anförd av den berömde jägaren smögo sig nu den oförvägna skaran först mot norr i en vid båge för att icke träffas av skenet från eldarna; då de uppnått floden, vände de sig mot söder och kröpo längs efter stranden, tills de befunno sig i tramps närhet. Old Firehand fortsatte nu ensam vidare, tills hans skärpta blick trots mörkret urskilde de lägrande vagabondernas halvcirkel; han visste nu, mot vilken punkt angreppet skulle riktas,

och återvände till sina män för att orientera dem och sedan med dem invänta det tecken, som var avtalat med fångarnas befriare.

Deffa hade under tiden passerat kanalen. Strax innanför kanalens mynning funno de den lilla båten fastgjord vid en järnkrokar. Den var försedd med två åror. Man gjorde lof båten och sköt ut den i floden. Droll gick i spetsen. De rörde sig långsamt och försiktigt framåt, i det de städse höllo sig tätt efter stranden.

„Nu äro vi framme“, viskade Droll, i det han stannade och band fast båten. „Vänta här, tills jag kommer tillbaka.“ Han kröp upp på stranden. På andra sidan buskarna syntes på något avstånd de vid farmens murhörn brinnande eldarna, mot vilka de mellanliggande föremålen lätt avtecknade sig. På högst tio stegs avstånd från stranden sutto fyra personer, fångarna och deras vaktare. Där bakom syntes tramps vilande i alla möjliga ställningar. Droll kröp vidare, tills han befann sig bakom vaktaren. Denne måste dö, utan att hinna ge ifrån sig minsta ljud. Droll drog fram sin kniv, reste sig hastigt upp, grep med vänstra handen bakifrån om mannens strupe och stötte med den högra det långa knivbladet i hans rygg så att hjärtat genomfars. Han lade sig så blixtnabbt, att ej ens fångarna märkt något därav.

„Stilla, stilla!“ viskade Droll till dem. „Ingen bör få höra ett ljud. Vakten ligger dödad här i gräset; jag har kommit hit för att rädda er.“ Några snitt med kniven, och de tre fångarna kunde åter fritt bruka sina lemmar. „Nu sakta ned till båten“, fortsatte Droll.

„Vi ha kommit genom kanalen och fört båten med oss hit. Ni stiga däri med lilla »missen« och ro sedan in i kanalen och vänta där, tills dansen är över.“

„Dansen? Vilken dans?“

Droll förklarade sig.

„Ah! Står det så till! Och därför skulle vi sätta oss i säkerhet?“

„Ja.“

„Bad ni gjort, visar lika mycket ädelmod som tappershet, och vi stå i den största tacksamhetsförluld till er därför; men kan ni verkligen föreställa er, att min bror och jag äro sådana mesar, att vi skulle sitta med händerna i kors, medan ni andra kämpade för oss och vågade ert liv.“

„Om! Är mig kärt att höra er tala så. Gör, som er bäst synes. Men lilla missen får icke stanna kvar i kulregnet.“

„Naturligtvis inte. Hav den godheten och ro henne till kanalen. Men hur skola vi få vapen? man har berövat oss dem, vi ägde.“

„En av er kan ta den dödade vaktens vapen. För den andra skall jag sörja genom att smyga mig på en tramp och — — — tyft! Stilla! Där kommer en! Troligen någon av anförarna, som vill övertyga sig om, att allt står rätt till. Låt mig handla!“

Mot farmens eld avtecknade sig verkligen gestalten av en man, som närmade sig det ställe, där våra vänner befunno sig, för att se efter, om det stod rätt till. Han kom långsamt gående, stannade så framför fångarna och frågade: „Nå, Collins, har något passerat?“

„Nej“, svarade Droll, som blev tagen för väktaren.

„Well! Håll ögonen öppna! Det gäller ditt eget huvud! Förstår du?“

„Yes. Mitt huvud sitter dock fastare än ditt. Afka dig!“

Han uttalade avsiktligt dessa ord i hotfull ton och med oförställd röst; han önskade, att mannen skulle bocka sig ned över honom. Hans list lyckades. Mannen trädde ett steg närmare, böjde huvudet och sade: „Bad kommer åt dig, slyngel! Vad menar du? Vems stämna är det? Är det inte Collins, som —“

Han hann ej säga mera. Droll grep med båda händerna ett så kraftigt tag om hans strupe, att han ej kunde få fram ett ljud mera. Man hörde honom sprattla med benen ett par ögonblick; därpå blev allt tyst, tills Droll sakta viftade: „Där har ni hans vapen. Han kom i rätta ögonblicket.“

„Har ni då honom fast?“ frågade farmaren.

„Han är redan död. Tag hans vapen. Nu skola vi föra missen i säkerhet.“ Droll reste sig, tog Ellen Butler vid handen och förde henne ned till floden, där han under rättade sina väntande kamrater om sakernas tillstånd. Bill och Uncle rodde nu slickan in i kanalen, där de fastgjorde båten, och vadade därpå tillbaka för att sluta sig till Droll och de båda Butlers.

„Nu är det bäst att gripa verket an så fort som möjligt. Tramps kunna när som helst komma hit för att försäkra sig om fångarna; och det vore farligt för oss. Låt oss alltså krypa ett stycke längre bort.“

De fem männen kröpo försiktigt sin väg. Då de kommit på tillräckligt avstånd från tramps, reste de sig upp och ställde sig bakom var sitt träd. Det djupaste mörker rådde närmast omkring dem, men själva kunde de urskilja

tramps tydligt nog för att sikta på dem. Droll satte nu handen för munnen och lät höra ett kort skrik, liknande en rovfågels, som för ett ögonblick vaknar ur sin sömn. Detta i prärien så ofta förekommande läte kunde icke väcka tramps uppmärksamhet; de aktade ej därpå, ehuru det upprepades tre gånger. Några ögonblick framåt rådde de fortfarande den djupa tystnad; men därpå hördes plötsligt Old Firehands befallande stämma: „Giv eld!“

Och nu susade ett riktigt regn av kulor från höger in över tramps; det kom från rafters, vilka lyckats smyga sig så tätt inpå lägerplatsen, att de kunnat taga sikte på var sin man. Strax därpå ljud från vänster det gälla, mörk och ben genomträngande stridstjut, som indianerna uppgåvo, i det de sände tramps en skur av pilar och därefter trängde in på dem med tomahawkerna i högsta hugg.

„Nu är det vår tur!“ sade Droll. „Först kulorna, och sedan bruka vi kolvarna.“

Det var en äkta, vild västlands scen, som nu utspelades. Tramps hade känt sig så fullkomligt trygga, att det plötsliga överfallet ingav dem den största skräck. De voro ej i stånd att räkna fienderna; dessas skara föreföll dem i eldens osäkert fladdrande sken trefalt större, än den i verkligheten var. Deras ångest ökades; och flykten syntes dem enda räddningen. „Bort, bort till hästarna“, hördes en stämma falla.

„Det var Cornel“, ropade Droll. „Kasta er över honom; låt honom icke undkomma!“

Han skyndade åt det håll, varifrån han hört ropet, och andra följde honom, men förgäves. Röde Cornel hade varit nog slug att genast gömma sig i buskarna och därifrån iakttaga skadespelet. Han smög sig som en orm från

buske till buske och höll sig därför alltid i det djupaste mörkret för att ej bli sedd. Segrarna gävo sig all möda för att låta endast så få som möjligt undkomma, men tramps antal var så stort, att det, då de slutligen samstat sig och höllo sig tätt tillsammans, lyckades bryta sig igenom. De flydde därefter bort mot norr.

„Fort efter dem!“ befallde Old Firehand. „Vi måste hindra dem från att nå hästarna.“

Detta visade sig dock omöjligt. Ju längre de avlägsnade sig från farmen, desto svagare blev skenet från eldarna, och snart härskade omkring dem ett sådant mörker, att de ej längre kunde skilja mellan vän och fiende. Old Firehand såg sig tvungen att uppgiva förföljandet.

„Tillbaka!“ hörd Old Firehand. „Det återstår nu för oss endast att hindra de sårade att dölja sig och undkomma.“

Denna hans oro var överflödig. Indianerna hade ej deltagit i förföljandet. Lystna efter de vitas skalper hade de stannat kvar på stridsplatsen och sorgfälligt genomskött nejden ända ned till floden för att döda och skalpera varje ännu levande tramp.

Ellen Butler hade naturligtvis genast blivit hämtad ut från sitt gömställe. Den unga flickan hade ej varit rädd och hade under fångenskapen visat sig förvånansvärt lugn och sansad.

Då ett förnyat anfall av tramps ej var att frukta, kunde man, åtminstone vad indianerna beträffade, ägna återstoden av natten till segerfirande. Tvänne nötkreatur slaktades och fördelades bland dem, och snart spred sig från eldarna en stark stekluft vida omkring i nejden. Senare utdelades bytet. De stupades vapen och för öv-

rigt allt, som funnits hos dem, överlämnades åt de röda, vilket bland dem uppväckte den största förtjusning. De gävo däråt det för dem egendomliga uttrycket. Långa tal höllos, frigs- och andra danser uppfördes; först då dagen bräckte, slutade larmet; jublet thstnade efter hand, och de röda svepte in sig i sina täcken för att äntligen insomna.

Annorlunda rafters. Lyckligtvis hade ingen av dem fallit i striden, dock voro några sårade. Old Firehand hade för avsikt att vid daggrynningen med sina män följa tramps' spår för att taga reda på, åt vilket håll dessa dragit. Därför hade de alla lagt sig att sova för att vid bestämd tid utvilade kunna samlas. De märkte då, att spåren förde tillbaka till Osage-nook, och följde dem ända dit; men då de hunnit platsen, var den öde. Old Firehand undersökte den noga, och det framgick då, att nya skaror av tramps hade ankommit till stället; med dessa hade flyktingarna förenat sig och därpå utan dröjsmål ridit bort i nordlig riktning. De hade alltså tydligt uppgett all tanke på farmen. Men de anade ej, att Old Firehand noga kände den plan, de ämnade följa — —